

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI
DECIZIE NR.116 **Dosar nr...../1/2017**
Ședința publică din data de 26 iunie 2018

Pe rol pronunțarea asupra apelurilor declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații B., P. și S. împotriva sentinței penale nr. 42 din data de 26 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr./1/2015.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 11 iunie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru deliberare, a dispus amânarea pronunțării la data de 26 iunie 2018.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Asupra apelurilor de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

Prin sentința penală nr. 42 din data de 26 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr./1/2015 în temeiul art.386 alin.1 Cod procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică pentru:

- inculpatul S. din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de cumpărarea de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- inculpatul P. din complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- inculpata B. din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 7 lit.b din Legea 78/2000 și participatie improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal în infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

În temeiul art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 a fost condamnat inculpatul **S.** (...), la pedeapsa de **4 (patru) ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărarea de influență.

În temeiul art.67 alin.2 coroborat cu art. 292 alin.1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a, b și d Cod penal, pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale, conform art.68 alin.1 lit.c Cod penal.

În temeiul art.65 Cod penal, s-au interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art.66 alin.1 lit. a, b și d Cod penal, pe durata executării pedepsei închisorii, potrivit art.65 alin.3 Cod penal.

În temeiul art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 a fost condamnat inculpatul **P.** (...) la pedeapsa de **5 (cinci) ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

În temeiul art.67 alin.1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și d Cod penal, pe o perioadă de 4 ani după executarea pedepsei principale, conform art.68 alin.1 lit.c Cod penal.

În temeiul art.65 Cod penal, s-au interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și d Cod penal, pe durata executării pedepsei închisorii, potrivit art. 65 alin. 3 Cod penal.

În temeiul art.72 Cod penal și art.399 alin.9 Cod procedură penală, s-a dedus din pedeapsa închisorii aplicată inculpatului P. durata reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu, începând cu data de 01 septembrie 2015 până la data de 24 noiembrie 2015, inclusiv.

În temeiul art.269 alin.1 Cod penal a fost condamnată inculpata **B.** (...) la pedeapsa de **3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului.

În temeiul art.67 alin.1 Cod penal, s-a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a, b, d, g și k Cod penal, pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale, conform art. 68 alin.1 lit.c Cod penal.

În temeiul art.65 Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit. a, b, d, g și k Cod penal, pe durata executării pedepsei închisorii, potrivit art. 65 alin. 3 Cod penal.

În temeiul art.72 Cod penal și art.399 alin.9 Cod procedură penală, s-a dedus din pedeapsa închisorii aplicată inculpatei B. durata reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu, începând cu data de 01 septembrie 2015 până la data de 24 noiembrie 2015, inclusiv.

În temeiul dispozițiilor art.291 alin.2 Cod penal, s-a confiscat de la inculpatul P. echivalentul în lei, la data punerii în executare, a sumei de 150.000 euro.

A fost menținută, pentru inculpatul P., măsura sechestrului asigurător instituit asupra bunurilor imobile prin ordonanța nr...../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 13 octombrie 2015 pronunțată în prezenta cauză, precum și poprirea instituită prin ordonanța nr...../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 13.10.2015 și, ulterior, prin încheierea de

ședință din 13.06. 2016, pronunțate în prezenta cauză, până la concurența sumei de 150.000 euro.

A fost ridicată măsura sechestrului asigurător instituită asupra bunurilor imobile proprietatea inculpatei B., prin ordonanța nr..../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combateră a Corupției, precum și poprirea instituită asupra sumelor de bani prezente și viitoare, aflate în conturile deschise pe numele inculpatei, prin ordonanța nr..../P/2015 din 23 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combateră a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 07.10.2015, pronunțată în prezenta cauză.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, inculpații S., P. și B. au fost obligați la plata sumei de câte 3000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 274 alin. 1 teza finală, coroborat cu art. 275 alin. 6 Cod procedură penală, onorariul apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații B., P. și S., în sumă de câte 360 lei, se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a constatat următoarele:

Prin **rechizitoriul din 24.09.2015 emis în dosarulP/2015** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

1. B. – (...), pentru săvârșirea **infracțiunilor de luare de mită** prev. de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000 **și participatie improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu** prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal;

2. P. – (...), pentru săvârșirea infracțiunii de **complicitate la dare de mită** prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

3. S. – (...), pentru săvârșirea **infracțiunii de dare de mită** prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

În *actul de sesizare a instanței* s-a reținut, că fapta **inculpatei B.**, care în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism *a acceptat și a primit* indirect, de la S., suma de 17.500 euro la data de 8 noiembrie 2014, ca recompensă pentru că, în legătură cu atribuțiile sale de serviciu a determinat soluționarea dosarului nr..../D/P/2012 prin clasare, corespunzător interesului persoanei cercetate în acest dosar, S., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită prevăzută de art. 289 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000.*

S-a mai reținut că fapta inculpatei B., care în calitate de a determinat, cu încălcarea îndatoririlor de serviciu, soluționarea dosarului nr./D/P/2012, prin clasare, la data de 9 iulie 2014, contrar probelor administrate în cauză și numai în interesul numitului S., de către procurorul C., care a acționat fără vinovăție, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *participatie improprie sub*

forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În ce-l privește pe **inculpatul P.** s-a reținut că fapta acestuia constând în aceea că, în vederea realizării interesului numitului S. de soluționare a dosarului nr.D/P/2012, din suma de aproximativ 230.000 euro primită de la mituitor, a remis martorului denunțator M., la începutul lunii noiembrie 2014, suma de 20.000 euro, iar înțelegerea infracțională dintre complicele P. și martorul denunțator M. a fost ca suma de 20.000 euro să fie remisă de către cel din urmă procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, numita B., ca răsplată pentru că aceasta a determinat soluționarea dosarului nr.....D/P/2012, în care era cercetat numitul S., printr-o soluție de clasare, *întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.*

De asemenea, prin actul de sesizare a instanței, s-a reținut că fapta **inculpatului S.**, constând în aceea că, în vederea realizării interesului pe care îl avea, de soluționare favorabilă a dosarului nr.....D/P/2012, în care era cercetat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, a oferit suma de aproximativ 230.000 euro, cash și sub forma a două contracte de consultanță judiciară, complicei P. care a remis martorului denunțator M., la începutul lunii noiembrie 2014, suma de 20.000 euro, pentru a fi dată procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, inculpata B., ca răsplată pentru că aceasta a determinat soluționarea prin clasare a dosarului nr.D/P/2012 în care era cercetat, *întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000.*

Cauza a fost înregistrată, sub nr...../1/2015, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin **încheierea nr.865 din 10 noiembrie 2015**, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost respinse, ca nefondate, cererile și excepțiile invocate de inculpații B., P. și S..

S-a constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prin rechizitoriul nr...../P/2015 emis la data de 24.09.2015 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, privind pe inculpații B., P. și S., legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecării.

Soluția a rămas definitivă prin **încheierea nr.2 din 07 ianuarie 2016** pronunțată în dosarul nr...../1/2015, de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, prin care au fost respinse, ca neîntemeiate contestațiile formulate de inculpații B., P. și S..

În cursul cercetării judecătorești, au fost audiați inculpații B. (file 118-122, vol.III) și S. (file 123-127 vol.III), martorii D. (file 16-21, vol.V), S. (file 46-47, vol.V), N. (file 14-15, vol.V), V. (file 10-13, vol.V), V. (file 4-8, vol.IV), C. (file 9-12, vol.IV), T. (file 67-70, vol.IV), S. (file 125-131, vol.V), Z. (file 82-83,

vol.V), G. (file 84-85, vol.V), M. (fila 71, vol.IV), martorii cu identitate protejată D. (file 41-42, vol.V) și P. (file 44-45, vol.V).

Inculpatul P. și-a rezervat dreptul la tăcere, ca și în faza de urmărire penală.

În cadrul administrării probei cu înscrisuri, s-au solicitat relații de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, înscrisurile fiind atașate la dosar (file 112-116, vol.V).

De asemenea, au fost solicitate relații de la Consiliul Superior al Magistraturii – Inspectia Judiciară (file 50-53, vol.IV), precum și de la Compania de telefonie mobilă SA (file 135-256, vol.III).

A fost administrată proba cu înscrisuri privind situația de fapt și în circumstanțiere pentru inculpatul S. (file 146-266, vol.V).

La termenul din 12 ianuarie 2017, cauza a fost repusă pe rol, pentru a se discuta schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina inculpaților prin rechizitoriu, pusă în discuție din oficiu de către instanță, astfel:

- pentru inculpatul S. din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 *în* infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- pentru inculpatul P. din complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 *în* infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- pentru inculpata B. din infracțiunile de luare de mită prevăzută de art.289 Cod penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.7 lit.b din Legea 78/2000 și participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal *în* infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

Conform dispozițiilor art.386 din Codul de procedură penală, s-a respins cererea de probe formulată de inculpata B. motivat de faptul că, la punerea în discuție, din oficiu, a schimbării încadrării juridice s-au avut în vedere situația de fapt prezentată prin rechizitoriu, probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, iar probele solicitate de apărarea inculpatei, la termenul din 18 ianuarie 2017, nu constituiau probe noi.

Inculpații S. și P. nu au solicitat administrarea unor probe noi.

De asemenea, Înalta Curte- Secția penală a apreciat că nu se impune acordarea unui alt termen de judecată la cererea inculpatului P.. S-a reținut că au fost asigurate posibilitatea și timpul necesar pentru pregătirea apărării în privința motivului de repunere a cauzei pe rol, dat fiind faptul că pentru termenul din 18 ianuarie 2016, cu ocazia citării părților s-a dispus și comunicarea minutei încheierii de repunere a cauzei pe rol, pentru a se cunoaște în detaliu toate aspectele privind schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpaților și că avocatul ales a învederat, că analiza apărării a fost făcută în lumina probelor administrate pe parcursul cercetării judecătorești și viza o posibilă schimbare a încadrării juridice.

În consecință, a apărut ca nerelevantă, pentru amânarea judecării cauzei, trimiterea făcută de avocatul ales al inculpatului la considerentele încheierii de repunere a cauzei pe rol, care au vizat chiar actele și lucrările dosarului.

Dat fiind că, în cauză, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor de care sunt acuzați inculpații, Înalta Curte a apreciat necesar a face anumite considerații teoretice asupra obiectului judecării.

Astfel, potrivit art.371 din Codul de procedură penală, judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Această limitare a obiectului judecării constă, așadar, în circumstanțierea lui la *fapta* și la *persoana* arătate în cuprinsul actului de sesizare a instanței și împiedică instanța să judece alte fapte și persoane cu privire la care ar reieși date în cursul cercetării judecătorești, chiar dacă între acestea și faptele și persoanele deduse judecării ar exista o legătură substanțială.

În ipoteza în care faptele descrise în actul de sesizare a instanței sunt încadrate de procuror, în integralitatea lor, în conținutul constitutiv al unei/ unor infracțiuni și, ulterior, se constată de către instanță că încadrarea juridică dată faptelor prin rechizitoriu *este greșită ori numai parte din faptele descrise și încadrate juridic sunt dovedite, dar întrunesc elementele constitutive ale altei infracțiuni* decât cea indicată în rechizitoriu, s-a considerat că există obligația punerii în discuție a noii încadrări juridice a acelor fapte care, în mod evident, *nu exced obiectului judecării*, judecata fiind mărginită la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

S-a reținut că într-o asemenea situație nu se schimbă obiectul judecării, deoarece, în realitate, instanța nu constată, că pe lângă faptele pentru care au fost trimiși în judecată, dar în legătură cu acestea, inculpații au comis și o altă faptă prevăzută de legea penală.

De asemenea, Înalta Curte- Secția penală a constatat că sunt respectate dispozițiile art.6 paragraful 3 lit.a din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, respectiv dreptul la informare amănunțită asupra naturii (faptele materiale) și cauzei acuzației (încadrarea juridică), întrucât faptele materiale ce sunt reținute în sarcina inculpaților sunt cunoscute de aceștia, fiind cele menționate în rechizitoriu, după cum este cunoscută și încadrarea juridică, pusă în discuție de instanță și redată detaliat, inculpaților dându-li-se posibilitatea să-și prezinte observațiile cu privire la această chestiune.

Analizând probele administrate în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut următoarele:

În cauza nr...../D/P/2012, înregistrată inițial la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală sub nr...../D/P/2012, prin rezoluția din 27 februarie 2012, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de S., P., C. și M. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003, art.143 din Legea nr.85/2006, art.215¹ alin.2 din Codul penal, art.272 alin.1 pct.2 din Legea nr.31/1990, modificată și completată și art.23 pct.1 lit.a din Legea nr.656/2002, modificată și completată.

Prin ordonanța din 28 noiembrie 2012 s-a dispus infirmarea parțială a rezoluției din 27.02.2012 și continuarea cercetărilor sub un alt număr de dosar,

cauza fiind înregistrată sub nr..../D/P/2012, la care a fost conexas dosarul nr..../D/P/2005 al DIICOT - Serviciul Teritorial București după înfirmarea, și în acea cauză, a soluției de neîncepere a urmăririi penale față de S., dispusă prin rezoluția din 26.03.2009 (file 66-73, 85-88 vol.14 d.u.p.).

La data de 13 iunie 2013, prin rezoluția inculpatei B., procuror-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, dosarul nr..../D/P/2012 a fost repartizat spre soluționare procurorilor C. și V..

Prin rezoluția din 04 februarie 2014, procurorul V. a dispus începerea urmăririi penale *in rem* în cauza nr..../D/P/2012 a DIICOT – Structura Centrală (fila 4 vol.14 d.u.p.).

Din punct de vedere cronologic, s-a reținut că, la data de 10 aprilie 2014, Societatea civilă profesională de avocați „P....” (având ca avocat asociat pe inculpatul P.) a încheiat contractele cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 cu C.... Timișoara SRL și cu S.... București SA (controlate de inculpatul S.), contracte ce au fost semnate din partea societății de avocați de martora S., avocat asociat. Prin aceste contracte, Societatea civilă profesională de avocați „P....” s-a obligat să acorde servicii juridice permanente, pe o durată de 24 de luni, de la 10.04.2014 la 10.04.2016, iar pentru asistența juridică prestată s-a stabilit ca societatea să perceapă un tarif forfetar lunar de 4000 euro plus TVA.

Referitor la dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală s-a mai reținut că, prin referatul din 26.06.2014, procurorul V. a solicitat redistribuirea acestuia către alt procuror, iar prin rezoluția datată 30.06.2014, inculpata B. a repartizat dosarul procurorului C..

La data de 09.07.2014, procurorul C. a emis ordonanță de clasare în cauza nr..../D/P/2012 a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală.

Conform ordonanței nr.55/II/2/2015 din 14.04.2015, s-a infirmat soluția de clasare emisă la 09.07.2014, iar la data de 22.04.2015, Tribunalul București – Secția I Penală a constatat, prin hotărârea pronunțată în dosarul nr..../3/2015, legalitatea și temeinicia ordonanței de infirmare a soluției de netrimitere în judecată.

După începerea urmăririi penale *in rem* prin ordonanța din 04.02.2014, adoptată în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, inculpatul S. a interacționat, în mod repetat, cu inculpatul P. (cum s-a dovedit prin coroborarea probelor administrate în prezenta cauză) în scopul obținerii unei soluții favorabile inculpatului S., care a fost vizat de cercetările din acest dosar.

Astfel, potrivit declarației date în faza de urmărire penală, de către inculpatul S., acesta s-a întâlnit la sediul societății sale din cu inculpatul P., cu care a avut discuții referitoare la situația cercetărilor din dosarul nr..../D/P/2012.

Împrejurarea că inculpații S. și P. au relaționat din primăvara anului 2014, în scopul „închiderii” dosarului nr..../D/P/2012 aflat în instrumentare la DIICOT-Structura Centrală, s-a constatat că rezultă din faptul că acest interes al inculpatului S. a fost determinat de actul procesual al începerii urmăririi penale din 04.02.2014, dovadă că soluția de clasare s-a dispus la data de 09.07.2014, deși infirmarea soluției de netrimitere în judecată data încă din 28.11.2012.

Cumulativ, s-a reținut ca fiind determinant pentru preocuparea inculpatului S., în acea perioadă de timp, în legătură cu urmărirea penală efectuată în dosarul nr...../D/P/2012, faptul relatat de martora D. - director financiar la S.... București, C.... Timișoara, S.... Iași și C.... SA, controlate de acest inculpat - că, *în perioada anului 2014, DIICOT a solicitat o altă listă de documente, multe dintre acestea fiind dintre cele predate organelor de urmărire penală în anul 2012 în aceeași cauză („această adresă am primit-o de la administratorul judiciar B.... numit pentru C.... SA. I-am adus la cunoștință lui H. această adresă, mi-a spus să adun documentele și să le predau administratorului judiciar”* (declarație dată în fața instanței de fond din data de 7 septembrie 2016, fila 16-21).

În dovedirea aceluiași moment temporal al întâlnirilor dintre inculpații S. și P., instanța de fond a reținut și aspectele factice relatate de martorul M. în declarația din faza urmăririi penale, și anume că:” *în cursul anului 2014, în urma unui mesaj telefonic de salut transmis de P., A., la inițiativa acesteia din urmă, am luat legătura cu P. căruia i-am cerut să îmi explice scopul mesajului transmis. După câteva întâlniri de reaprofundare a relației (aceasta fiind întreruptă pe perioada mandatului de președinte al ANAF), acesta mi-a cerut să transmit că este interesat de soluționarea dosarului penal, înregistrat pe rolul DIICOT, care îl privea pe numitul H..”*

Din relatarea martorului, s-a fost apreciat ca fiind relevantă data de localizare a interacțiunii dintre inculpații P. și B., în anul 2014, fapt ce apare ca real, prin coroborare cu celelalte probe, fiind enunțată și în denunțul martorului M. și care o constituie actul de sesizare în baza căruia s-a constituit prezentul dosar (fila 6 vol.I dosar urmărire penală).

Cu privire la poziția procesuală manifestată de martorul M., care a refuzat, la momentul audierii sale în instanță, să facă precizări în legătură cu faptele pe care le-a prezentat la urmărirea penală, Înalta Curte- Secția penală a apreciat că datele referitoare la faptele și împrejurările de fapt susținute de acest martor în faza de urmărire penală pot fi valorificate în procesul de evaluare a probatoriului, dacă se coroborează cu alte mijloace de probă, context în care s-a constatat că este lipsită de relevanță motivația martorului că a ales să nu dea declarație în fața instanței pentru a nu-și agrava situația într-o altă cauză penală în care, împreună cu inculpata B., are calitatea de inculpat, cauză cu privire la care a susținut că a inițiat demersuri pentru a stopa cercetarea penală împotriva sa prin încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției, ceea ce, însă, nu s-a întâmplat.

Altfel spus, reținerea ca veridice numai în parte a declarațiilor martorului denunțător M. este posibilă în măsura în care se coroborează cu probatoriul administrat în cauză, criteriu în raport de care au fost examinate relatările acestui martor și în cele ce urmează.

Totodată, susținerea inculpatului S. că s-a întâlnit cu inculpatul P., în perioade de timp anterioare datei de 04.02.2014, având drept scop discuții în legătură cu „închiderea” dosarului nr...../D/P/2012, a fost apreciată ca nefiind veridică, necoroborându-se cu nici una dintre probele administrate în cauză.

De asemenea, apărarea inculpatului P. în sensul că a relaționat cu S. începând cu data de 10.04.2014, când s-au încheiat cele două contracte de asistență juridică cu Societatea profesională de avocați „P....”, s-a constatat că

este combătută nu doar de probele anterior arătate, care se coroborează între ele, ci de întregul material probator administrat în cauză, relevanță având și declarația martorei S. care a făcut referiri la o relație anterioară, acelei date, dintre inculpații P. și S., și care a mai declarat că P. cunoștea situația financiară a societăților comerciale aparținând inculpatului S., la data încheierii contractelor de asistență juridică.

Sub aspectul solicitării unei sume de bani de către inculpatul P. în vederea „închiderii” dosarului nr...../D/P/2012 în care erau cercetate afaceri comerciale și financiare derulate de inculpatul S., instanța de fond a reținut că declarația **martorei D.**, dată în faza de urmărire penală, se coroborează, în esență, cu afirmațiile inculpatului S.: „*Cunosc faptul că P. i-a solicitat lui H. o sumă cuprinsă între 1,5 și 2 milioane euro, pentru a-i rezolva problemele juridice pe care acesta din urmă le avea*”, însuși inculpatul S. declarând că, la acel moment, în afară de redeschiderea urmăririi penale în dosarul de la DIICOT, nu știa să aibă alte probleme.

Totodată, instanța de fond a reținut că este dovedită conivența infracțională dintre inculpații S. și P. și prin factura detaliată transmisă în cursul judecății de SA, pentru perioada 15.05.2014-31.12.2014, din care rezultă că de la numărul de telefon indicat de inculpatul S., ca fiind folosit în perioada de referință de inculpatul P., a fost apelat numărul de mobil al martorei D. ori au fost transmise SMS –uri, în lunile mai – decembrie 2014 (file 111-256, vol. III inst., fila 79 vol. V inst.).

Declarația **martorei S.** vine să confirme că singura sumă de bani pe care inculpatul P. solicita să-i fie plătită era cea pretinsă de acesta pentru altul, respectiv pentru soluționarea favorabilă a dosarului nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală.

În acest sens, martora S. a relatat că, atunci când au apărut probleme de plată a onorariilor din partea celor două societăți comerciale ale inculpatului S., inculpatul P. nu cunoștea că nu se plătesc onorariile, martora fiind cea care a luat legătura cu C. sub acest aspect, iar atunci când a aflat că acești clienți nu mai plătesc, P. i-a cerut să facă cum consideră, martora luând singură decizia să încheie cele două contracte deoarece, lunar, societatea de avocatură plătea TVA. De asemenea, martora S. a arătat că nu are cunoștință ca P. să se fi întâlnit sau să fi discutat cu H. sau cu D. în legătură cu derularea contractelor de asistență juridică, afirmând că nu crede că a făcut acest lucru, pentru că, altfel, i-ar fi comunicat. A mai relatat martora că P. nu se ocupa de munca de zi cu zi pentru acești clienți, că își desfășura activitatea pentru alte persoane care aveau probleme în domeniul fiscal și contencios administrativ.

În privința *promisiunii sumei de bani* și, ulterior, a preocupării inculpatului S. de a face rost de bani pentru a-i remite inculpatului P., instanța de fond a avut în vedere și afirmațiile martorei D., în sensul că inculpatul S., care nu avea bani să plătească, a încercat să compenseze cu tablouri, pietre prețioase, bijuterii („*H. mi-a spus că nu are bani să plătească această sumă și va compensa cu tablouri, pietre prețioase, bijuterii*”).

Această împrejurare factuală este redată și de inculpatul S.: „*în aprilie-mai, am început să caut variante pentru a face rost de 1,5 milioane euro, datorită valorii mari a sumei, m-am gândit la posibilitatea de a vinde anumite*

echipamente ce nu făceau parte din activul operațional al firmelor. În acest sens, m-am deplasat în Iran și Africa de câteva ori, posibile piețe de desfacere a acestor produse, sens în care am și făcut efectiv, demersuri (...) În vara lui 2014, am avut o discuție, în aer liber, la biroul lui P., după ce ne-am lăsat telefoanele în încăperea, tema discuției fiind când plătesc eu banii. I-am spus că nu am găsit nicio soluție și i-am oferit ca alternative, tablouri, bijuterii sau utilaje în valoare de 1,5 milioane lei. Atunci mi-a spus că nu se acceptă decât bani cash sau transfer bancar în unul din conturile firmei sale (...) I-am spus lui P. că am lăsat tablourile la casa de licitații A.... spre a fi scoase la vânzare” (declarație data în fața instanței de fond la data de 25 aprilie 2016, filele 123-128).

Pe lângă aceste din urmă afirmații ale inculpatului S. și ale martorei D. au fost avute în vedere și înscrisurile depuse de inculpat în cursul cercetării judecătorești, constând în certificatul de consignatie în vederea licitației, încheiat la 19.08.2014, între Galeriile A.... SRL, SC L.... SRL și deponentul (consignant) S., având ca obiect 11 lucrări cu prețuri de pornire între 1000 euro și 130.000 euro, precum și lista cu mijloace fixe din 21.03.2014, emisă de C.... Timișoara SRL și lista de inventar din 11.06.2014 (file 147-172 vol.V dosar instanță).

Înalta Curte- Secția penală a apreciat că înscrisurile referitoare la mijloacele fixe ale C.... Timișoara SRL, depuse de inculpatul S. în instanță, nu au legătură cu o presupusă discuție dintre martora C., pe de o parte, și martora S. și inculpatul P., pe de altă parte, vizând vânzarea unor active ale societăților controlate de inculpatul S., motivat de faptul iminenței intrării în insolvență a societății, deoarece documentele sunt din lunile martie și iunie 2014, iar martora S. a susținut că o asemenea discuție ar fi avut loc după trei-patru luni de la încheierea contractelor cadru de asistență juridică din 10.04.2014, ceea ce înseamnă cel mai devreme, în iulie 2014. Apoi, este neverosimil a se crede că vânzarea activelor societăților sau a societăților în sine, motivată de faliment, era propusă de D., și nu de S..

În legătură cu relația dintre inculpații S. și P., martora S. a declarat că se cunoșteau înainte de data de 10.04.2014, când s-au încheiat contractele cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 între Societatea civilă profesională de avocați „P....” și C.... Timișoara SRL, respectiv, S.... București SA .

Referindu-se la întâlnirea de la sediul firmelor din, martora a menționat că inculpații P. și S. s-au retras aproximativ 10 minute din încăperea unde se discuta despre contractele de asistență juridică, cei doi purtând o discuție separată: „Întâlnirea, nu cred că a durat mai mult de o oră, pe H. nu l-am văzut decât aproximativ 10 secunde, când a intrat în camera în care ne aflam. Acesta a părut surprins de prezența noastră, în special de cea a lui S., pe care îl cunoștea, cu care s-a salutat și cu care s-a retras din încăperea în care ne aflam, să vorbească, cred, aproximativ 10 minute.”

Ulterior, după plecarea de la întâlnirea cu S., martora S. a aflat că subiectul discuției dintre cei doi inculpați a vizat o afacere din Africa, a inculpatului H. („După ce am plecat din sediul din Pipera, în mașină, am discutat cu P. dacă a vorbit cu H. despre chestiuni care țin de atribuțiile noastre și am aflat că au discutat probleme generale, ceva legat de o afacere din Africa a lui H.”).

Înalta Curte- Secția penală a apreciat că această din urmă afirmație a martorei S., legată de o afacere a lui S., din Africa, confirmă susținerea acestui inculpat că, pentru a încerca să facă rost de banii promiși inculpatului P., s-a deplasat inclusiv în Africa pentru a găsi o posibilă piață de desfacere a unor echipamente ce nu făceau parte din activul operațional al firmelor sale.

Împrejurarea că inculpatul P. cunoștea, în aprilie 2014, situația financiară dificilă a societăților aflate sub influența inculpatului S. și, implicit, a acestuia, a fost prezentată de martora S. care a declarat că P. *„a fost destul de reticent în a semna contractele de asistență juridică. Inițial, a spus că vom trimite oferta și probabil nu vom fi selectați sau dacă vom ajunge să semnăm contractele, nu vom fi plătiți sau vom fi plătiți foarte greu”*.

Totodată, s-a reținut că această declarație dovedește, o dată în plus, că inculpatul P., în urma pretinderii pentru altul a unei sume de bani, în scopul soluționării favorabile inculpatului S., a dosarului nr...../D/P/2012, purta discuții cu acesta despre momentul plății și aștepta remiterea banilor din partea inculpatului S..

Martora S. a mai precizat că a fost cea care s-a ocupat de încheierea și derularea contractelor cadru de asistență juridică încheiate la 10.04.2014, fapt confirmat și de martorii V. și N., iar prezența inculpatului P. la sediul firmelor din, controlate de S., s-a datorat uzanței de a participa la prima întâlnire când societatea de avocatură avea un client nou (*„P. ne-a însoțit deoarece de fiecare dată când avem un client nou acesta participă, ca regulă de organizare internă; așa procedăm în situația unui client nou. Eu și P. suntem avocați asociați coordonatori, cu semnătură individuală, și anume, fiecare dintre noi poate angaja în mod separat societatea de avocatură, însă, ca regulă generală, cele mai multe contracte sunt semnate de către mine”*).

Așadar, chiar dacă și martora D. a arătat că au existat întârzieri la plata facturilor emise în baza contractelor cadru de asistență juridică, instanța a apreciat, pe baza probelor administrate, că nu aceștia erau banii pe care inculpatul P. îi solicita, având în vedere și faptul că inculpatul S. s-a exprimat față de martora că *„nu are bani să plătească această sumă și va compensa cu tablouri, pietre prețioase, bijuterii”*, fiind de domeniul evidenței că nu onorariile pentru asistență juridică se urmăreau a fi compensate de inculpatul S. cu bunuri de asemenea natură.

În consecință, având în vedere că inculpatul P. nu era la curent cu derularea contractelor de asistență juridică din 10.04.2014 și cu situația plății onorariilor decurgând din acestea, instanța de fond a constatat că solicitarea repetată de plăți, adresată direct inculpatului S. sau prin intermediul martorei D., de către inculpatul P., *a vizat banii ceruți și acceptați a fi oferiți pentru rezolvarea favorabilă inculpatului S. a cauzei penale înregistrate la DIICOT - Structura Centrală sub nr...../D/P/2012*, inculpatul P. fiind *„cel activ în acest târg al corupției”*, așa cum s-a arătat și în actul de sesizare a instanței.

Referitor la banii remiși de inculpatul S., Înalta Curte- Secția penală a reținut, în baza materialului probator administrat în cele două faze ale procesului penal, că numai remiterea sumei de 150.000 euro cash reprezintă parte din banii ceruți de inculpatul P. și promiși de inculpatul S., iar nu și plățile lunare efectuate în baza contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014

și nr.648394/10.04.2014 încheiate de Societatea civilă profesională de avocați „P....” cu C.... Timișoara SRL, respectiv S.... București SA.

Astfel, în privința **remiterii sumei de 150.000 euro** inculpatului P., din declarațiile date de **inculpatul S.** a rezultat că, la un moment dat, în perioada august-noiembrie 2014, i-a lăsat martorei D. un plic cu 150.000 euro pentru a fi înmânat inculpatului P., precizând totodată: *„Am evitat să îl văd la acel moment pe P., pentru că știam că mă va întreba de suma integrală, lucru pe care doream să îl evit. La momentul când am dat banii d-nei D. pentru P., cunoșteam că dosarul în care fusesem cercetat la DIICOT fusese închis cu o soluție de netrimitere în judecată, cred că primisem o notificare prin poștă, în acest sens, respectiv, o adresă cu antetul instituției și câteva rânduri în care mi se comunica soluția. Nu îmi amintesc să fi văzut ordonanța prin care s-a dispus soluția de netrimitere în judecată.”* A mai declarat inculpatul că i-a transmis martorei D., la modul generic, că suma de 150.000 euro era o obligație pentru ajutorul pe care inculpatul P. i-l acordase într-o cauză penală. (*declarație data în fața instanței de fond la data de 25 aprilie 2016, filele 123-128*).

Faptul remiterii sumei de 150.000 euro către inculpatul P. este confirmat de **martora D.** care a arătat, în faza de urmărire penală: *„La un moment dat H. m-a trimis la biroul lui P. și mi-a dat un plic, spunându-mi că sunt 150.000 euro, cerându-mi să îi dau plicul cu bani lui S.. Nu am verificat conținutul plicului, ci doar am mers la biroul lui S. și i-am înmânat plicul, personal.”* În fața instanței, aceeași martoră a relatat: *„Am fost la P., din partea lui H., cu un plic în care H. mi-a spus că se află suma de 150.000 euro. Am luat plicul de la H., și în drumul meu spre casă, de la biroul din Pipera, l-am lăsat la dl. S., la biroul din cadrul Societății de avocatură „P....”. Plicul l-am dat lui S., personal, în biroul acestuia, fiind de față numai noi doi. I-am spus lui P. că plicul este de la S.. Nu m-am uitat în plic să verific dacă acesta conținea o sumă de bani. La solicitarea lui H., am mai dus plicuri cu bani către bone sau alte persoane (...) Plicul cu bani l-am dus, în anul 2014, și îmi amintesc că era vară, cald”.* (*declarație dată în fața instanței de fond la data de 7 septembrie 2016, filele 16-21*)

De asemenea, martora a învederat că nu a existat vreo situație în care să fi primit un plic de la H. și acesta să fi afirmat că în plicul respectiv se află un anumit lucru și să fi constatat, ulterior, că afirmația nu este reală.

Încrederea pe care inculpatul S. o avea în sensul că dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală va fi închis cu o soluție de netrimitere în judecată după redeschiderea urmăririi penale din 2012, a rezultat din declarația **martorului cu identitate protejată D.** care a precizat, în cursul urmăririi penale, că H. a avut întotdeauna o atitudine de siguranță, exprimându-se de față cu mai multe persoane că dosarul va fi rezolvat cu o soluție de neîncepere a urmăririi penale, urmare a unei sume de bani pe care ar fi remis-o sau urma să o remită conducerii DIICOT, martorul indicând că aceste discuții au avut loc, din câte își amintește, în cursul anului 2013.

În cursul urmăririi penale, **martorul cu identitate protejată P.** a declarat că S.: *„în schimbul unor sume de bani, obținea soluții favorabile de la S., în toate problemele care țineau de ANAF, omul de legătură dintre P. și H. fiind contabilă C.. Cunosc faptul că pe rolul DIICOT a existat un dosar având ca obiect operațiuni suspecte de spălare a banilor efectuate de firmele lui H., prin*

intermediul unor off shore-uri, dosar pe care H. s-a lăudat că l-ar fi „rezolvat” în sensul pronunțării unei soluții de netrimitere în judecată, oferind o sumă de bani magistraților însărcinați cu soluționarea acestuia. Tot cu privire la acest dosar am aflat că H. i-a asigurat pe toți cei implicați că nu sunt probleme și că soluția va fi favorabilă (...) Cunosc faptul că acest dosar a fost soluționat prin netrimitere în judecată, așa cum au fost toate dosarele penale care l-au privit pe H. și firmele deținute de acesta” (declarație dată la data de 10 august 2015, vol. I dosar urmărire penală, filele 19-22).

Același martor a menționat în timpul cursul judecătorești: „Auzisem de cercetările pe care le făcea DIICOT în legătură cu Societatea C.... și știam că, în dosar, a existat o cercetare inițială care s-a finalizat cu închiderea dosarului. În primăvara anului 2015, am aflat că s-a redeschis acel dosar. La o discuție cu domnul S. (...) nu s-a arătat îngrijorat de redeschiderea dosarului, a spus că totul este rezolvat, că a vorbit unde trebuie și că totul se va rezolva, ca și prima dată, cu închiderea dosarului.” (declarație data în fața instanței de fond, la data de 28 octombrie 2016, filele 44-45).

Afirmațiile acestui martor relative la perioada anului 2015 nu fac obiectul cercetării în prezenta cauză, fiind însă, relevante în speță informațiile oferite, care se coroborează cu alte probe, respectiv că: P. era în preajma inculpatului S. și îl ajuta să obțină soluții favorabile (chiar dacă martorul a indicat expres „problemele care țineau de ANAF”) în schimbul unor sume de bani; persoana de legătură dintre S. și P. era martora D.; inculpatul S. a avut mereu o atitudine de siguranță că dosarul de la DIICOT se va „închide”, va fi „rezolvat”; că va obține o soluție favorabilă, contra cost, cei vizați fiind procurorii din cadrul DIICOT, magistrații însărcinați cu soluționarea dosarului, conducerea DIICOT.

În legătură cu valoarea probatorie a declarațiilor martorilor cu identitate protejată, Înalta Curte- Secția penală a reținut că inculpații au avut posibilitatea reală de a contesta declarațiile acestora, care nu sunt determinante sau exclusive în privința faptelor reținute în sarcina inculpaților, verificând sinceritatea și fiabilitatea mărturiilor lor, în prezența acestora, pe parcursul examinării orale în cercetarea judecătorească, când le-au putut adresa întrebări, astfel încât nu s-a creat vreun dezavantaj inculpaților prin restricționarea, în mod nejustificat, a dreptului la apărare.

Cât privește sumele de câte **4000 euro/lună**, s-a reținut că acestea au fost plătite către Societatea civilă profesională de avocați „P....” ca urmare a încheierii, în aprilie 2014, a contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 cu C.... Timișoara SRL și nr.648394/10.04.2014 cu S.... București SA, și reflectă exercitarea efectivă a clauzelor contractuale, având în vedere probele anterior expuse, cât și cele ce vor fi examinate în cele ce urmează.

Astfel, conform contractului cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 încheiat cu C.... Timișoara SRL, Societatea civilă profesională de avocați „P....” s-a obligat să acorde servicii juridice permanente, specializate în vederea soluționării tuturor problemelor de natură juridică, cu aplicare specială asupra problemelor referitoare la drept civil, drept fiscal, drept procedural civil, contencios administrativ, fără a exista o limitare la cele enunțate; iar pentru asistența juridică prestată s-a stabilit ca societatea de

avocatură să perceapă un tarif forfetar lunar de 4000 euro plus TVA în care erau incluse 40 ore de consultanță juridică, urmând ca pentru ceea ce depășește numărul de ore alocate să se perceapă fee-uri orare. S-a mai prevăzut ca, lunar, în primele 3 zile lucrătoare, societatea să înainteze Clientului raportul de activitate juridică pentru luna încheiată, raport în baza căruia s-a prevăzut să se emită factura lunară. Durata contractului a fost stabilită la 24 de luni, de la 10.04.2014 la 10.04.2016. societatea i-a desemnat pe A./L. cu asigurarea comunicațiilor și a contactelor necesare în vederea derulării în cele mai bune condiții a contractului (fila 160 vol.9 d.u.p.).

În același sens, au fost clauzele contractului nr.648394/10.04.2014 încheiat de Societatea civilă profesională de avocați „P....” cu S.... București SA (fila 197 vol.9 d.u.p.).

Contractele au fost semnate din partea Societății civile profesionale de avocați „P....” de martora S., avocat asociat coordonator.

Modul în care s-au derulat aceste contracte de asistență juridică a fost demonstrat de: procesul-verbal nr.7381/6 încheiat la data de 21.09.2015 de ANAF – Direcția Generală Antifraudă - Direcția regională antifraudă fiscală București, ca urmare a controlului operativ și inopinat la Societatea civilă profesională de avocați „P....” (file 68-74 vol.9 d.u.p.); procesele-verbale încheiate de ANAF – Direcția Generală Antifraudă - Direcția regională antifraudă fiscală București cu prilejul controlului operativ efectuat la C.... Timișoara SRL și la S.... București SA (file 331-322 vol.11 d.u.p., file 441-432 vol.10 d.u.p.); procesul verbal nr.7394/3 din 18.09.2015 încheiat de ANAF – Direcția Generală Antifraudă Fiscală – Direcția regională antifraudă fiscală București privind controlul operativ efectuat la Cabinetul individual de avocatură „N.” (file 2-9 vol.12 d.u.p.); procesul verbal nr.7387/3 din 18.09.2015 încheiat de ANAF – Direcția Generală Antifraudă Fiscală – Direcția regională antifraudă fiscală București privind verificarea respectării legislației financiar-contabile, fiscale și comerciale prin controlul operativ efectuat la Cabinetul individual de avocatură „V.” (file 180-184 vol.12 d.u.p.); adresa nr. 24042 din 21.09.2015 emisă de ANAF – Direcția Generală Antifraudă Fiscală comunicată Direcției Naționale Anticorupție în legătură cu controalele efectuate la societatea de avocatură, cele două societăți comerciale și cabinete individuale de avocatură, ce interesează cauza (file 215- 222 vol.4 d.u.p.).

Contrar a ceea ce s-a reținut prin rechizitoriu, instanța de fond a constatat că din probele administrate rezultă că cele două contracte *s-au derulat pe o perioadă mai lungă de timp decât cea cuprinsă în perioada aprilie 2014 – 8 noiembrie 2014*, nesubzistând interpretarea dată prin actul de sesizare a instanței că raporturile contractuale dintre societatea de avocatură și cele două societăți comerciale au încetat imediat după ce, în 08.11.2014, inculpata B. ar fi primit o sumă de bani de la inculpatul S. prin intermediul inculpatului P. și a martorului denunțator M., ca recompensă pentru soluția de clasare dispusă în dosarul nr...../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală.

Astfel, potrivit controlului curent operativ efectuat de ANAF – Direcția Generală Antifraudă Fiscală, cu privire la relația dintre C.... Timișoara SRL și Societatea civilă profesională de avocați „P....”, au fost prezentate un număr de

13 facturi aferente contractului nr.648393/10.04.2014 (12 dintre acestea aferente serviciilor prestate în perioada aprilie 2014 - martie 2015 și una aferentă serviciilor pentru intrare în insolvență), facturi emise lunar, în perioada mai 2014-iunie 2015. Prin verificările efectuate de organele de specialitate, s-a constatat că facturile au fost înregistrate în evidențele financiar contabile ale societăților.

Prin procesul-verbal nr.7381/6 încheiat la data de 21.09.2015 de ANAF – Direcția Generală Antifraudă - Direcția Regională Antifraudă Fiscală București ca urmare a controlului operativ și inopinat la Societatea civilă profesională de avocați „P...”, s-a notat că au fost prezentate *rapoarte de activitate juridică* corelativ facturilor, cu excepția rapoartelor aferente serviciilor juridice aferente lunilor aprilie 2014, iulie 2014 și iunie 2015, fiind menționat totodată că au fost prezentate *dosarele de instanță* care conțin documente întocmite pentru societățile contractante – *întâmpinări, corespondență, citații* (fila 71 verso vol.9 d.u.p.).

Este real că, potrivit adresei nr.24042 din 21.09.2015 emisă de ANAF – Direcția Generală Antifraudă Fiscală, verificările efectuate la societatea C... Timișoara SRL au relevat că raportul de activitate aferent lunii noiembrie 2014 vizează servicii juridice prestate și achitate, referitoare la dosarul procesual nr...../314/2014, în care societatea controlată nu a avut nicio calitate procesuală (file 216 verso vol.4 d.u.p.), însă, Înalta Curte- Secția penală a constatat că raportul de activitate juridică din 30.11.2014 întocmit de Societatea civilă profesională de avocați „P...”, pentru lucrările efectuate în beneficiul clientului C... Timișoara SRL, în perioada 01.11.2014-30.11.2014, are un conținut mai amplu și nu se referă exclusiv la dosarul nr...../314/2014 (fila 184 vol.9 d.u.p.). Astfel, acest raport de activitate cuprinde mai multe lucrări printre care, analiză înscrisuri, analiză propunere probatorii și redactare e-mail de informare client în dosarul nr...../3/2014, acesta fiind înregistrat pe rolul Tribunalului București și având ca părți pe C... și pe SC Terratest Geotehnic, aspect care se coroborează cu declarația dată în instanță de martora V..

În ceea ce privește contractul încheiat între S... București SA și Societatea civilă profesională de avocați „P...”, verificările efectuate au constatat existența unui număr de 12 facturi fiscale emise lunar, pentru *servicii prestate în perioada aprilie 2014 – martie 2015*, plățile fiind efectuate, prin bancă, cu ordin de plată.

Din coroborarea probelor administrate în cauză a rezultat că lipsește doar raportul de activitate juridică pentru factura nr.718 din 08.05.2014 privind serviciile juridice aferente lunii aprilie 2014, precum și că *rapoartele de activitate juridică*, anexă la facturi, pentru clientul S... București SA conțin prestări de servicii juridice, atât pentru cauze în care aceasta a avut calitate procesuală, cât și pentru alte societăți.

Elementele factuale dovedite prin mijloacele de probă mai sus enunțate sunt confirmate prin conținutul înscrisurilor administrate în faza de urmărire penală, constând în facturi și rapoarte de activitate în relația dintre Societatea civilă profesională de avocați „P...”, pe de-o parte, și S... București SA sau C... Timișoara SRL, după caz, pe de altă parte (file 171-196, 205-231 vol.9 d.u.p., file 405-380 vol.10 d.u.p., file 275-243 vol.11 d.u.p.).

Verificările efectuate de Agenția Națională de Administrare Fiscală au relevat că serviciile de consultanță juridică oferite în baza contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 de către Societatea civilă profesională de avocați „P...” au fost prestate prin Cabinet de avocat „N.” și Cabinet de avocat „V.”, concluzie care se coroborează cu: contractul de conlucrare profesională din 19.08.2014 dintre Societatea civilă profesională de avocați „P...” și Cabinetul de avocat „N.” (până la 19.08.2014, martorul N. a prestat servicii în calitate de partener al societății de avocatură); actele adiționale la acest contract (file 253, 257 vol.9 d.u.p., fila 100 vol.12 d.u.p.); contractul de conlucrare profesională dintre Societatea civilă profesională de avocați „P...” și Cabinetul de avocat „V.”, actul adițional la acest contract (file 233, 238 vol.9 d.u.p.); rapoartele de lucru aferente fiecărei facturi, emise de avocat N., facturile emise de cele două cabinete de avocatură coroborate cu plățile și registrul jurnal de încasări și plăți aferent perioadei 30.05.2014-30.04.2015 înregistrate de Societatea Civilă profesională de avocați „P...” din care rezultă, așa cum au constatat organele de control ANAF, că facturile au fost achitate în totalitate. Cu toate acestea, se coroborează: extrasele de cont bancar deschis la B... de Societatea civilă profesională de avocați „P...” din care rezultă încasări prin ordin de plată de la C... Timișoara și S... București (file 271-291 vol.9 d.u.p.); extrasele de cont bancar deschis la B... de către CIA „N.” din care rezultă încasări prin ordin de plată de la Societatea civilă profesională de avocați „P...” (file 17-29 vol.12 d.u.p.); extrasele de cont bancar deschis la B... pentru CIA „V.” din care rezultă plăți prin ordin de plată din partea SCPA „P...” (filele 226-232, 234-238 vol.12 d.u.p.).

Potrivit Procesului verbal nr.7381/6 încheiat la data de 21.09.2015 de ANAF – Direcția Generală Antifraudă - Direcția regională antifraudă fiscală București, care s-a întocmit urmare controlului operativ și inopinat la Societatea civilă profesională de avocați „P...”, din analiza facturilor emise de societatea de avocatură prezentate în original, coroborate cu încasările înregistrate de la C... Timișoara SRL a rezultat o diferență de 30.964,88 lei, sumă neîncasată (fila 70 verso, 71 vol.9 d.u.p), iar din coroborarea cu încasările înregistrate de la S... București SA a rezultat o diferență de 88.181,67 lei, sumă neîncasată (fila 69 verso vol.9 d.u.p).

Însă, conform declarațiilor martorilor S., V., N., D., care se coroborează între ele, după trei-patru luni de la încheierea contractelor cadru de asistență juridică din 10.04.2014, au apărut dificultăți în achitarea onorariilor.

Ulterior, pentru acest motiv, între Societatea civilă profesională de avocați „P...” și, respectiv, C... Timișoara SRL și S... București SA au intervenit Acordurile de încetare a Contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și, după caz, nr.648394/10.04.2014, începând cu data de 01.04.2015 (file 166, 202 vol.9 d.u.p.), diferența sumelor neîncasate de societatea de avocatură fiind aferentă asistenței juridice acordate în primele luni ale anului 2015 (file 69 verso, 71 vol.9).

Extrasele aferente conturilor bancare aparținând celor două cabinete de avocatură relevă că Societatea civilă profesională de avocați „P...” a efectuat plăți către acestea, inclusiv pentru *perioada ulterioară* lunii noiembrie 2014, ceea ce înseamnă, în concordanță cu celelalte probe administrate (facturi,

rapoarte de activitate, alte înscrisuri, declarațiile martorilor V. și N.), că s-au prestat servicii juridice în baza celor două contracte cadru de asistență juridică încheiate la 10.04.2014 și *după* luna noiembrie 2014.

Prin urmare, s-a reținut că nu subzistă aprecierea făcută prin rechizitoriu, că dacă asistența juridică ar fi fost reală, nu ar fi existat sume neîncasate de Societatea civilă profesională de avocați „P...”, și nici că raporturile contractuale au încetat imediat după data de 08.11.2014.

Martora D. a declarat că facturile către Societatea de avocatură „P...” au fost plătite prin bancă, acestea trebuiau semnate din partea societăților comerciale de către F., iar cele nesemnate erau plătite atât timp cât Departamentul juridic recunoștea că s-au efectuat serviciile juridice menționate în rapoartele de activitate întocmite de societatea de avocatură.

Prin Nota explicativă dată la 16.09.2015, F., în calitate de consilier juridic la S.... București SA a arătat că cererile de chemare în judecată, actele de executare se transmiteau de Registratură la Departamentul juridic care lua punctul de vedere al Departamentului economic și, în funcție de acesta, complexitatea cauzei și încărcătura Departamentului juridic se stabilea care anume dosare să fie transmise către SCPA „P...”, care reprezenta societatea în acele dosare, consilierul juridic transmițând dosarele cu acțiunea și actele solicitate de societatea de avocatură, despre care F. a menționat că a și redactat acte de procedură.

Potrivit Notei explicative a numitei L., director economic, legătura cu societatea de avocatură se ținea prin intermediul Departamentului juridic, plățile se realizau din dispoziția lui S., iar plățile efectuate pentru C.... Timișoara SRL de către S.... București SRL și F. SRL s-au făcut în virtutea faptului că societățile făceau parte din același grup economic, aspect concordant cu conținutul procesului verbal întocmit cu prilejul controlului efectuat de ANAF la CIA „N.” în care s-a notat că, în vederea oferirii de servicii juridice clienților C.... Timișoara SRL și S.... București SA, au fost furnizate servicii juridice și către alte societăți din grupul celor două (D.... SRL).

Toate aspectele anterior consemnate sunt relevate și prin depozițiile martorilor V., N., S., S..

Declarația *inculpatului S.* în sensul că martora D., director cu atribuții financiare în cadrul societăților C.... București, C.... Timișoara, C.... Iași și C.... S.A., cunoștea că onorariile lunare plătite către Societatea civilă profesională de avocați „P...” nu ar fi reprezentat asistența juridică efectiv acordată de firma de avocatură, este contrazisă nu doar de multitudinea probelor anterior enunțate, ci chiar de martora D., prin depozițiile date: *„Am apelat la Societatea P.... deoarece existau dosare pe rolul judecătoriei, cred că Judecătoria sector 1 București, vizând persoane fizice ce dăduseră în judecată S.... București. La nivelul societății, exista un Compartiment Juridic care avea doi angajați, respectiv F. și R..., care însă nu făceau față problemelor juridice ale societăților. H. mi-a solicitat să caut societăți de avocatură care să ne reprezinte în procesele pe care le aveam cu foștii angajați. Aceste litigii erau în anul 2013-2014.”*(...) „, a fost nevoie să apelăm la firma dâșilor deoarece departamentul juridic nu mai făcea față problemelor pe care le avea, atunci H. a spus să căutăm și alte firme care să-i ajute. Primele procese de care s-au

ocupat au fost cu o persoană fizică, un fost angajat. S-au mai ocupat de corespondența cu S...., au mai avut un dosar cu T...., rezilierea contractului varianta ocolire Suceava, Pasaj Arad și DN 76.” (declarație dată la data de 19 august 2015, urmărire penală, vol.1, filele 45-52).

Față de toate acestea, Înalta Curte, Secția penală a apreciat că s-a dovedit, prin probele administrate, dincolo de orice îndoială, că cele două contracte cadru de consultanță juridică încheiate la 10.04.2014 au avut un caracter real, plățile lunare de câte 4000 euro plus TVA reprezentând tariful forfetar lunar conform cu clauzele contractuale și serviciile juridice efectiv prestate de Societatea civilă profesională de avocați „P....” prin cabinetele individuale de avocatură „N.” și „V.”.

În aceste condiții, în care nu s-a dovedit caracterul fictiv al celor două contracte cadru de asistență juridică, instanța de fond a reținut că nu se poate interpreta decât că banii transferați din contul Societății Civile Profesionale de Avocați „P....” în contul personal al inculpatului P. (15.000 lei, cum a susținut acuzarea) reprezintă plata serviciilor prestate de acesta în cadrul societății de avocatură, iar nu bani pe care inculpatul P. i-ar fi pretins de la S. pentru a putea remite mai departe (cum s-a reținut în rechizitoriu). De altfel, conform extraselor de cont eliberate de B...., din contul societății de avocatură au avut loc „transferuri de fonduri proprii” și în contul personal al martorei S., la rândul său avocat asociat coordonator, în sume similare (file 286, 288 vol.9 d.u.p.).

Având în vedere materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte a reținut, așa cum s-a apreciat și prin actul de sesizare a instanței, că activitatea infracțională derulată, s-a aflat în legătură cu urgentarea și soluționarea prin clasare a dosarului nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, corespunzător interesului inculpatului S., care era vizat prin cercetarea din acel dosar pentru comiterea infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată și spălare de bani, cu un prejudiciu potențial de 30.000.000 dolari, urmare sesizării SC B.... SA .

Însă, contrar celor reținute, în actul de sesizare a instanței, Înalta Curte a constatat, în baza materialului probator administrat în faza urmăririi penale și a cercetării judecătorești, că activitatea infracțională nu a fost circumscrisă vreunui folos bănesc care să fie obținut de inculpata B., procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, unde se afla spre instrumentare dosarul nr..../D/P/2012.

Totodată, instanța de fond a reținut că acțiunea de pretindere a sumei de bani săvârșită de inculpatul P. s-a realizat prin invocarea tacită a influenței sale reale asupra procurorilor DIICOT care „au calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție” de netrimitere în judecată în dosarul/D/P/2012, asupra „conducerii DIICOT”, dovadă fiind chiar afirmațiile inculpatului S., făcute cu prilejul audierii sale în cursul procesului: „ P. s-a anunțat în vizită și mi-a reiterat gravitatea situației, dar mi-a spus că ar exista o soluție sugerată de conducerea DIICOT, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care vorbea” – declarație dată la urmărire penală data de 1 septembrie 2015, filele 185-186 „P. mi-a spus că va reveni cu mai multe detalii, ceea ce s-a și întâmplat (...) mi-a spus că a aflat că am probleme foarte grave, că sunt aproape de a fi arestat în

dosarul de la DIICOT (...) Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte ANAF și că este bine conectat”; inculpatul S. a acceptat ca P. să se ocupe de problema sa motivat de împrejurarea că „dumnealui mi-a semnalat aspectele legate de dosarul meu, dânsul a urmărit desfășurarea dosarului și prin frecvența întâlnirilor și a telefoanelor pe care mi le dădea, mi-a fost clar că este aproape de factorii de decizie din cadrul DIICOT” – declarație dată în fața instanței de fond filele 123-127

Toate manoperele și acțiunile desfășurate de inculpatul P. au vizat crearea convingerii inculpatului S. că, în virtutea relațiilor speciale și privilegiate pe care le avea cu procurorii din cadrul DIICOT, este în măsură să obțină rezolvarea favorabilă a dosarului nr..../D/P/2012.

Ca atare, conduita inculpatului S., de a promite o sumă de bani, a fost determinată de această influență a inculpatului P. pe care inculpatul S. a înțeles că o are, pentru determinarea rezolvării favorabile a dosarului nr..../D/P/2012 cu privire la care era interesat, fără a condiționa plata sumei pretinse de P. de finalizarea dosarului de urmărire penală, după cum a declarat.

Concluzia se menține chiar dacă inculpatul S. a declarat că știa de la P. că, conducerea DIICOT a sugerat că „dosarul s-ar putea închide contra unui comision”, întrucât *declarația sa este singulară și nu se referă explicit la inculpata B. care, la data de referință, era procuror șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (de altfel, în sarcina inculpatei B. nu s-a reținut infrațiunea de luare de mită în varianta normativă a pretinderii - fila 21 rechizitoriu).*

Inculpatul S. a relatat constant că: inculpatul P. a făcut vorbire de „conducerea DIICOT, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care este vorba”, „S. nu mi-a spus că este emisarul cuiva sau că ar fi fost trimis de cineva să mă prevină, ci pur și simplu că a aflat de problemele mele”, „P. nu mi-a spus cui i-ar reveni acești bani. Cred că despre această chestiune l-am întrebat la începutul discuțiilor noastre, dar răspunsul a fost ferm că acest aspect nu se discută” „nu mi-a spus niciodată niciun nume”, după cum nu i-a răspuns „la întrebarea pentru cine este acest comision”, precizându-i că banii „vor fi destinați exclusiv persoanelor care (...) aveau calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție în sensul netrimiterii mele în judecată și să fiu lăsat în libertate”, „s-a referit la oameni periculoși și extrem de puternici din DIICOT, care aveau capacitatea să-mi rezolve dosarul”.

Așadar, a reținut instanța de fond, inculpatul S. nu a cumpărat serviciul inculpatei B., ci influența inculpatului P. care a promis, prin manoperele și acțiunile sale, că va interveni la procurorii la care s-a referit, din cadrul DIICOT, să soluționeze dosarul nr..../D/P/2012, într-un mod favorabil lui S..

Prin faptele inculpaților S. și P. nu s-a adus atingere în mod direct bunei desfășurări a activității de serviciu desfășurate în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ci dimpotrivă, această lezare a avut loc în mod indirect, prin acțiunile inculpatului P. care, în realitate, a susținut că are influență asupra anumitor procurori din cadrul DIICOT și îi poate influența în legătură cu atribuțiile lor de serviciu, relații sociale care au fost afectate, în același mod, și prin faptele inculpatului S..

Pe cale de consecință logică, inculpata B.,, nu avea cum să ia cunoștință de promisiunea unei sume de bani din partea inculpatului S., *condiție necesară pentru existența infracțiunii de dare de mită*.

De altfel, nici din declarația martorului denunțator M., făcută la urmărire penală, nu a rezulat că inculpata B. ar fi aflat de promisiunea vreunei sume de bani transmisă de inculpatul P. de la inculpatul S..

În mod diferit și cu un grad ridicat de incertitudine în privința indicării unui moment temporal, martorul M. a menționat, numai cu ocazia confruntării din data de 21.09.2015 cu inculpata B., că i-a transmis acesteia, *cel mai probabil, imediat după ce inculpatul P. i-a vorbit despre o astfel de posibilitate*, că urmează să fie recompensată.

Însă, în raport de aceste afirmații inconsecvente ale martorului M. cumulat cu faptul că martorul a refuzat la audierea din timpul cercetării judecătorești să declare în legătură cu elementele factuale la care s-a referit la urmărirea penală, și ținând seama de ansamblul probator administrat în cauză, Înalta Curte a constatat că nu există probe care să dovedească fără dubiu că inculpata B. a luat cunoștință despre promisiunea vreunei sume de bani.

În denunțul formulat de martorul M. se face vorbire de promisiunea unei sume de bani pentru inculpata B., ce ar fi fost comunicată de inculpatul P. martorului M., însă conform art.288 Cod procedură penală, denunțul este unul din modurile de sesizare a organelor de urmărire penală, iar probele se obțin prin mijloacele de probă enumerate la art.97 alin.2 Cod procedură penală. Mai mult se observă că, prin denunț, M. a precizat că a refuzat propunerea lui P. de a transmite promisiunea unor sume de bani inculpatei B., cu motivația că nu a comunicat acesteia solicitarea de a i se acorda ajutor inculpatului S. în legătură cu modul de soluționare a dosaruluiD/P/2012, din considerente ce țineau de obținerea unor sume de bani.

Față de toate cele anterior expuse, Înalta Curte a reținut că fapta **inculpatului P.**, care a invocat, în mod tacit, influența sa reală asupra „*factorilor de decizie din cadrul DIICOT*”, „*conducerii DIICOT*”, persoanelor care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” în sensul netrimiterii în judecată a lui S., de **a pretinde** o sumă de bani de la inculpatul S. și de **a primi** de la acesta 150.000 euro, pentru a interveni pe lângă procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a-i determina „să închidă” dosarul nr....D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, în schimbul sumei de bani pe care le-o va remite, constituie infracțiunea de trafic de influență, motiv pentru care, conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică dată faptei reținute în rechizitoriu din complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Totodată, Înalta Curte a reținut că, fapta **inculpatului S.** de **a promite** o sumă de bani inculpatului P. care a invocat, în mod tacit, influența sa reală asupra „*factorilor de decizie din cadrul DIICOT*”, „*conducerii DIICOT*”, persoanelor care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” în sensul netrimiterii în judecată a lui S., și de **a remite** acestui inculpat suma de 150.000 euro, în vederea determinării procurorilor din cadrul DIICOT, la care s-a referit,

„să închidă” dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, în schimbul sumei de bani pe care le-o va da, constituie infracțiunea de cumpărare de influență, motiv pentru care, conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică dată faptei reținute în rechizitoriu din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de cumpărarea de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Instanța a reținut că este indiferent în cazul *pretinderii*, ca element material al infracțiunii de trafic de influență, dacă pretenția a fost sau nu satisfăcută, după cum este indiferent în cazul *promisiunii*, ca element material al infracțiunii de cumpărare de influență, dacă promisiunea a fost sau nu îndeplinită.

Față de declarațiile constante ale inculpatului S. date atât la urmărire penală, cât și în instanță, s-a reținut că acesta a promis să dea bani în scopul „închiderii” dosarului nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, faptul *promiterii* nefiind anihilat de o eventuală diferență între cuantumul sumei pretinse și al celei promise, respectiv remise ulterior (*în rechizitoriu*, se reține că „dacă în ceea ce privește suma de 1 sau 1,5 ori 2 milioane euro, declarațiile inculpatului S. și ale martorei D. sunt singulare, dovada faptului că ... S. a fost de acord și a remis suma de 230.000 euro pentru clasarea dosarului nr..../D/P/2012 al DIICOT, în care era cercetat ... rezultă explicit din probele administrate în cauză în cursul urmăririi penale - *fila 13*; „inculpatul S. a fost dispus să pună la bătaie pentru dosarul în care era cercetat de DIICOT, o sumă totală de 230.000 euro și a remis această sumă inculpatului P. – în tranșe, în cuantum de 80.000 euro în baza celor două contracte de asistență juridică încheiate la 10.04.2014, și 150.000 euro cash, pentru ca acesta să se ocupe de modalitatea de rezolvare a dosarului în care inculpatul S. era cercetat” – *fila 16*, „a oferit suma de aproximativ 230.000 euro, cash și sub forma a două contracte de consultanță judiciară” – *fila 34*).

Totodată, s-a reținut că împrejurarea că inculpații au realizat infracțiunea de cumpărare de influență, respectiv infracțiunea de trafic de influență și printr-o altă modalitate alternativă (dare/primire), nu determină pierderea unității de infracțiune, nici chiar pentru motivul că inculpatul P. a cerut repetat suma de bani, deoarece fiecare solicitare a vizat banii preinși inițial, cu aceeași motivație. De asemenea, în baza aceleiași motivații, inculpatul S. a predat ulterior suma de 150.000 euro, acesta declarând expres că nu a condiționat remiterea/plata de emiterea soluției în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală.

Acțiunea inculpatului P., care a pretins o sumă de bani de la S., pentru „factorii de decizie din cadrul DIICOT”, „conducerea DIICOT”, persoanele care aveau „calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție” în sensul netrimiterii în judecată a lui S. în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, are semnificația *pretinderii unei sume de bani, pentru altul*, iar conform art.291 din Codul penal, fapta constituie infracțiunea de trafic de influență dacă pretinderea se face *pentru sine* sau *pentru altul*, în cauză fiind îndeplinite și celelalte condiții ale infracțiunii de trafic de influență (în același sens, decizia 353/A din 31.10.2014 a ÎCCJ- Secția penală, dosar/1/2014 - *în speță*, s-a reținut ca fiind *trafic de influență fapta inculpatei J. care, în perioada februarie 2013 – aprilie 2014, a pretins și a primit de la denunțatorul S.A., sumele de 1000 lei, 1000 lei,*

respectiv 12.000 lei, promitând că, prin influențele pe care le are asupra unor judecători și procurori investiți cu judecarea sau soluționarea cauzelor penale și civile pe care denunțătorul le avea pe rolul instanțelor de judecată sau parchetelor din Timiș, în schimbul sumelor de bani pe care le va remite acestora, va interveni în scopul soluționării lor favorabile; decizia 404/A din 5.11.2015 a ÎCCJ- Secția penală dosar .../54/2011 – în speță, în legătură cu infracțiunea de trafic de influență, s-a constatat dovedit faptul pretinderii sumei de 300 euro de către O. pentru a da această sumă procurorului care soluționa dosarul privindu-l pe B.I.; decizia 212/A din 22.01.2014 a ÎCCJ- Secția penală, dosar .../108/2012; Cod penal. Comentariu pe articole, G.Bodoronca, V. Cioclei ș.a., Ed. C.H.Beck, 2014, p.643).

Așadar, inculpatul P. a pretins bani în profitul altei persoane, și deși a intervenit efectiv (după cum se va arăta în continuare) pe lângă inculpata B., procuror-șef DIICOT, în sprijinul inculpatului S., nu a fost cumpărat serviciul inculpatei B..

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu se cere ca funcționarul să fie determinat, în concret, cu indicarea numelui, fiind suficient să se arate că acesta lucrează la o instituție în atribuțiile căreia intră rezolvarea chestiunii în discuție sau să se precizeze actul pentru a cărei îndeplinire urmează a se exercita influența făptuitorului (decizia 2383/1999, CSJ – Secția penală; decizia 1049/2004, ÎCCJ – Secția penală; decizia nr.2398/2006, ÎCCJ – Secția penală).

Întrucât urmarea imediată constă într-o stare de pericol, legătura de cauzalitate în cazul infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență rezultă din însăși materialitatea activității desfășurate de inculpați (*ex re*).

Înalta Curte a reținut că probatoriul administrat în cauză dovedește că inculpații P. și S. au comis infracțiunile cu intenție directă, calificată.

Scopul urmărit de inculpatul S. a fost ca, în dosarul nr...../D/P/2012 aflat în faza de urmărire penală la DIICOT – Structura Centrală, să obțină o soluție favorabilă, scop care a fost urmărit și de inculpatul P. (pentru existența infracțiunii de trafic de influență este suficient ca scopul să fie cel puțin afirmat), fiind indiferent dacă scopul s-a realizat sau nu.

Apărarea inculpatului P. în sensul că relația sa cu inculpatul S. viza faptul că, în calitate sa de avocat, să-i rezolve problemele juridice, nu a putut fi primită în condițiile în care inculpatul P. nu desfășura activitate în materie penală, nu a asigurat apărarea inculpatului S. în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală și nu a avut vreun rol în derularea contractelor de asistență juridică din 10.04.2014, aspect ce rezultă cu relevanță din coroborarea declarațiilor martorelor S., V., D. și ale inculpatului S..

De altfel, prin această apărare, inculpatul P. confirmă că a pretins o sumă de bani de la inculpatul S..

Înalta Curte, Secția penală a apreciat, în baza materialului probator administrat în cauză, că este neîntemeiată solicitarea inculpatului P. de a fi achitat în temeiul art.16 alin.1 lit.c din Codul de procedură penală, relevante fiind sub aspectul comiterii de către inculpat a infracțiunii de trafic de influență, declarațiile inculpatului S., declarațiile martorilor D., S. și înscrisurile constând în factura detaliată emisă de SA privind datele de trafic, în perioada 15.05.2014-31.12.2014, între numărul de telefon folosit de acesta și cel al

martorei D., certificatul de consignație în vederea licitației încheiat la 19.08.2014 de S., lista cu mijloace fixe din 21.03.2014 emisă de C.... Timișoara și lista de inventar din 11.06.2014.

În raport de motivele care au fost invocate în apărarea inculpatului S. în sensul că nu ar exista posibilitatea schimbării încadrării juridice în infracțiunea de cumpărare de influență, instanța de fond a precizat că, în prezenta cauză, inculpatul P. a fost trimis în judecată în calitate de complice la infracțiunea de dare de mită de care a fost acuzat inculpatul S., ceea ce înseamnă că, prin rechizitoriu, s-a reținut o conivență infracțională între inculpații S. și P., *așa cum este dovedit, de altfel, și prin probele administrate*, iar nu o înțelegere infracțională în privința comiterii unei infracțiuni de corupție între inculpații P. și B. (sau alte persoane din conducerea DIICOT, cum a indicat inculpatul S.).

Totodată, apărarea inculpatului S., care a susținut că acesta este victima unei infracțiuni de înșelăciune săvârșită de inculpatul P., a fost privită ca fiind neîntemeiată.

Astfel, la momentul pretinderii sumei de bani de către inculpatul P., care constituie momentul consumării infracțiunii de trafic de influență, actul de serviciu vizat prin traficul influenței nu era îndeplinit.

Ceea ce mai deosebește infracțiunea de trafic de influență de infracțiunea de înșelăciune este calitatea persoanei pe lângă care traficantul de influență susține că va interveni. Dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale persoanei respective intră actul sau faptul pentru care făptuitorul afirmă că va interveni, fapta realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, iar dacă în sfera atribuțiilor de serviciu ale acesteia nu intră actul respectiv, fapta va realiza conținutul infracțiunii de înșelăciune.

După cum s-a arătat, în cauză, inculpatul P. a făcut vorbire de „*factorii de decizie din cadrul DIICOT*”, „*conducerea DIICOT*”, persoane care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” în sensul netrimiterii în judecată a lui S. în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală.

Or, pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu se cere ca, funcționarului vizat, să-i aparțină în exclusivitate competența de a îndeplini acel act, fiind suficient să aibă, alături de alți funcționari, anumite sarcini în legătură cu îndeplinirea actului, cu alte cuvinte, *competența funcționarului nu trebuie să fie exclusivă*.

Infracțiunea există și în situația în care funcționarul pe lângă care traficantul are sau lasă să se creadă că are influență îndeplinește, în cadrul serviciului, activități care pot contribui la realizarea actului, respectiv a interesului cumpărătorului de influență.

De asemenea, instanța a reținut că dispozițiile ce reglementează traficul de influență nu prevăd ca și condiție de existență a infracțiunii, în varianta în care banii sunt preținși pentru altul, ca aceștia să și ajungă la persoana indicată de traficantul de influență, astfel că, din această perspectivă nu se poate vorbi de inducerea în eroare a cumpărătorului de influență dacă banii rămân la traficantul de influență. Dezaprobarea exprimată prin incriminarea faptelor de cumpărare de influență și trafic de influență privește scopul urmărit de făptuitori.

Înalta Curte, Secția penală a reținut că solicitarea inculpatului S. de a fi achitat, ca efect al incidenței cauzei de neimputabilitate a constrângerii morale,

este nefondată (instanța a examinat această apărare în raport de încadrarea juridică a faptei în trafic de influență, chiar dacă a fost invocată de apărare în raport de încadrarea juridică stabilită de procuror în infracțiunea de dare de mită, dată fiind reglementarea constrângerii și ca o cauză generală de neimputabilitate).

Astfel, constrângerea morală, prevăzută de art.25 din Codul penal, reprezintă presiunea psihică exercitată prin orice mijloace de către o persoană asupra psihicului altei persoane, cu un pericol grav, iminent, inevitabil și injust, provocându-i o temere gravă sub stăpânirea căreia persoana constrânsă săvârșește o faptă ilicită.

În cursul urmăririi penale, ca și în instanță, inculpatul S. a susținut că a acceptat remiterea sumei de bani cerută de inculpatul P. motivat de faptul că: *“P. mi-a precizat că, în situația în care nu voi fi de acord să avansez acea sumă de bani, voi fi arestat și urmărirea penală se va extinde și asupra mea”, arătând, totodată, că „ceea ce m-a speriat foarte tare a fost perspectiva arestului, dar și ceea ce mi-a spus la una dintre întâlniri, respectiv, că urmărirea penală se poate extinde și asupra soției mele, or, eu nu mi-am implicat niciodată soția în afaceri, nici măcar la nivelul discuțiilor.”*

Dincolo de faptul că această constrângere morală rezultă exclusiv din declarațiile inculpatului S., Înalta Curte a constatat că, constrângerea prin amenințarea, presupus proferată de inculpatul P., nu îmbracă forma unui pericol iminent, existând alternative de înlăturare, altfel decât prin săvârșirea unei fapte penale.

Astfel, instanța de fond a apreciat că inculpatul S. își putea da seama că există și alte mijloace de a evita presupusul pericol și că aceste mijloace erau utilizabile, nefiind pentru prima dată angrenat într-o cauză penală și fiind înconjurat de persoane cu pregătire juridică (consilieri juridici, avocați), prin natura afacerii comerciale pe care o conducea. În pofida tuturor acestora, inculpatul S. a arătat că: *“nu am făcut nicio sesizare la autoritățile statului”*.

Față de circumstanțele cauzei, așa cum sunt demonstrate de probele administrate, Înalta Curte a apreciat că inculpatul S. nu a adoptat o conduită contrară propriei voințe.

Acesta a declarat că: *„am avut o primă discuție cu domnul S., care m-a vizitat la biroul societății din”, “l-am întrebat ce se poate face”, “P. mi-a spus că nu știe, dar că se va interesa și va reveni în scurt timp” (decl.urm.pen.), “l-am întrebat ce soluții există, știind că este avocat. Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte ANAF și că este bine conectat”, „Nu am apelat la consilierii juridici ai firmei și nici la casele de avocatură cu care colaboram, care lucrau în domeniul civil, și nu am comunicat nimănui această situație a mea, care viza redeschiderea dosarului penal. Am acceptat ca P. să se ocupe de această problemă a mea deoarece dumnealui mi-a semnalat aspectele legate de dosarul meu, dânsul a urmărit desfășurarea dosarului și prin frecvența întâlnirilor și a telefoanelor pe care mi le dădea, mi-a fost clar că este aproape de factorii de decizie din cadrul DIICOT” (decl. inst.).*

Prin urmare, încă de la primul contact cu P. și în continuare, inculpatul H. și-a arătat disponibilitatea în ceea ce privește identificarea „unei modalități” prin

care urmărirea penală în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, ce privea activitatea sa comercială și financiară, să fie încheiată cu o soluție favorabilă, condiții în care nu se poate aprecia că libertatea de voință i-a fost afectată.

Devin, astfel, plauzibile declarațiile martorilor cu identitate protejată audiați în cauză, care au precizat, în esență, că inculpatul S. era încrezător, ca de fiecare dată, că dosarul va fi închis cu o soluție de netrimitere în judecată, fiind evidențiată voința liberă cu care inculpatul S. a cumpărat influența inculpatului P..

Instanța de fond a reținut că lipsa de credibilitate a apărării inculpatului S. că ar fi acționat sub presiunea psihică la care ar fi fost supus de inculpatul P. este dovedită și de inconsecvența afirmațiilor sale în legătură cu momentul la care ar fi aflat, de la P., că acesta a plătit, în numele lui, un milion de euro.

Astfel, dacă la urmărire penală a situat acest moment în vara anului 2014, în instanță a relatat că i-ar fi comunicat această chestiune, în luna decembrie 2014. Motivația plasării, în timp, a unei asemenea discuții, la momente temporale atât de diferite (*element factual neconfirmat, de altfel, prin declarația martorei D. și prin niciun al mijloc de probă*), reflectă construcția unei apărări care să creeze convingerea că a fost constrâns moral.

Neexistând constrângere, apărarea inculpatului S. că ar fi fost victima unui șantaj a fost privită ca fiind nefondată.

Totodată, instanța de fond a reținut că susținerea apărătorului ales al inculpatului S. referitoare la încadrarea juridică a faptelor inculpatului P. descrise în rechizitoriu, în infracțiunea de înșelăciune sau infracțiunea de șantaj, nu poate fi examinată decât din perspectiva unor apărări făcute inculpatului S., respectiv a consecințelor asupra situației juridice a acestuia, a unor asemenea presupuse infracțiuni comise de inculpatul P., după cum s-a și analizat în cele ce preced, avocatul ales al inculpatului S. nefiind în drept a formula cereri de schimbare a încadrării juridice pentru inculpatul P., căruia nu i-a asigurat apărarea în cauză.

În consecință, în privința inculpatului S., instanța a apreciat că s-a dovedit dincolo de orice dubiu, prin probe administrate în cauză, că a săvârșit o faptă care este prevăzută de legea penală și întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, așa încât nu este întemeiată solicitarea apărării de a se dispune achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b teza I sau lit.c din Codul de procedură penală, nefiind incidente nici dispozițiile art.16 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală privind cauza de neimputabilitate a constrângerii morale.

Cauza de exonerare a răspunderii penale prevăzută de art.292 alin.2 din Codul penal, conform cu care făptuitorul – cumpărător de influență nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta, nu operează în cazul inculpatului S., cum a susținut apărătorul ales al acestuia, deoarece, la 19.08.2015, când inculpatul S. a sesizat organele de urmărire penală (fila 41, vol.1), informațiile privind activitatea infracțională desfășurată de acesta și inculpatul P. erau cunoscute, urmare denunțului formulat la data de 18.02.2015 de martorul denunțator M.,

revenind organelor judiciare atribuția de a da încadrarea juridică corespunzătoare (de altfel, inculpatul S. a înțeles să reclame un șantaj).

Pentru același motiv, respectiv că activitatea infracțională a inculpatului P. era cunoscută organelor de urmărire penală odată cu denunțul formulat de martorul M., instanța de fond a reținut că nu se impune aplicarea față de inculpatul S. a dispozițiilor art.19 din OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, care reglementează beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

De asemenea, instanța a reținut că, în speță nu sunt incidente în favoarea inculpatului S. dispozițiile art.396 alin.10 din Codul de procedură penală privind cauza de reducere a pedepsei în cazul recunoașterii învinuirii, având în vedere că aceste prevederi legale operează numai dacă instanța reține aceeași situație de fapt, ca cea recunoscută de inculpat.

Astfel, s-a reținut că, la termenul din data de 18.02.2016, în temeiul art.375 alin.3 din Codul de procedură penală, instanța a respins cererea inculpatului S. de a fi judecat în procedura recunoașterii învinuirii, considerând că declarația dată la acel termen de judecată de către inculpat nu se circumscrie dispozițiilor art.374 alin.4 Cod procedură penală, precizându-i-se inculpatului că procedura în cazul recunoașterii învinuirii are ca finalitate o soluție de condamnare, iar nu o soluție de achitare.

În cauză, situația de fapt reținută de instanță nu este cea recunoscută de inculpat care a declarat că a acționat sub imperiul constrângerii morale exercitate de inculpatul P., această cauză de neimputabilitate fiind unul dintre motivele pe care s-a întemeiat cererea de achitare formulată în apărarea inculpatului S..

În legătură cu *instrumentarea dosarului nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală*, ținând seama de probele administrate în cursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, *raportat la faptele reținute în actul de sesizare a instanței care au primit o încadrare juridică din partea organelor de urmărire penală*, Înalta Curte, Secția penală a reținut că inculpata B., în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, a săvârșit cu intenție acțiuni în scopul soluționării, prin clasare, a dosarului nr...../D/P/2012 corespunzător interesului inculpatului S., vizat prin cercetarea din acea cauză (fapte reținute, în rechizitoriu, ca făcând parte din conținutul constitutiv al celor două infracțiuni de care a fost acuzată inculpata, respectiv luare de mită și participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu).

Astfel, inculpata B. a comis nemijlocit acte concrete de ajutor pentru inculpatul S., favorizând cu știință emiterea unei soluții de clasare în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, prin repartizarea dosarului spre soluționare procurorului C. care adoptase, în aceeași cauză, în anul 2012, soluție de netrimitere în judecată față de S., și solicitarea de a se emite, de urgență, soluție în acel dosar, sub pretextul controlului Inspecției Judiciare în legătură cu cauze mai vechi de 5 ani de la înregistrare, știind că, în acea cauză, erau în curs de efectuare, acte de urmărire penală.

Ajutorul pe care inculpata B. a înțeles să-l acorde inculpatului S., a cărui activitate comercială și financiară era cercetată de DIICOT în dosarul nr...../D/P/2012, în scopul împiedicării tragerii la răspundere penală a acestuia, a fost sesizat prin denunțul formulat de martorul denunțator M. și reiese fără dubiu din coroborarea probelor administrate în cauză.

Înalta Curte a reținut că valoarea probatorie a datelor cuprinse în declarația martorului M., care demonstrează ajutorul acordat de inculpată lui S. în obținerea unei soluții favorabile în dosarul nr...../D/P/2012, *subzistă*, în pofida poziției procesuale manifestată de martor în fața instanței, întrucât aceste fapte și împrejurări de fapt relatate de martor, la urmărirea penală, nu sunt exclusive sau determinante, și se coroborează, cu alte probe, ceea ce înseamnă că reflectă adevărul.

Prin urmare, instanța de fond a reținut că, în cuprinsul declarației date în fața procurorului, la data de 3 iulie 2015, ***martorul M.*** a precizat că: *” în cursul anului 2014, în urma unui mesaj telefonic de salut transmis de P., A., la inițiativa acesteia din urmă, am luat legătura cu P. căruia i-am cerut să îmi explice scopul mesajului transmis. După câteva întâlniri de reaprofundare a relației (aceasta fiind întreruptă pe perioada mandatului de președinte al ANAF), acesta mi-a cerut să transmit că este interesat de soluționarea dosarului penal înregistrat pe rolul DIICOT care îl privea pe numitul H., despre care a afirmat că este un bun prieten de-al său. Am făcut acest lucru, transmițând mesajul respectiv ce conținea solicitarea domnului P..”*

Cu prilejul confruntării dintre martorul M. și inculpata B., efectuată în faza de urmărire penală, martorul a confirmat că, în perioada aprilie-noiembrie 2014, a transmis integral, inculpatei A., mesajele inițiate de inculpatul P., care vizau atât formule cordiale de salut sau chestionare asupra stării generale a inculpatei, cât și mesaje punctuale vis-a-vis de situația juridică a inculpatului H.. De asemenea, a afirmat că: *” Doamna B. m-a mai trimis, punctual, pentru realizarea întâlnirilor cu P., atunci când și-a manifestat interesul de a se implica în speța cu H. (...) celelalte întrevederi se realizau fie la inițiativa lui P., fie la inițiativa mea.”*

Raportat la datele concrete ale speței, relatarea martorului M. privind transmiterea către inculpată a mesajului de sprijin pentru inculpatul S., din partea inculpatului P., a fost privită ca fiind veridică, fiind confirmată chiar de conduita ulterioară a inculpatei B. – procuror șef DIICOT care a acționat în sensul cerut, cu privire la cauza nr...../D/P/2012, și anume de a acorda ajutor inculpatului S. pentru „închiderea” dosarului respectiv.

Nu lipsit de relevanță a fost apreciat și faptul că, exact în perioada de timp la care face referire martorul M. că a discutat cu inculpatul P., care i-a cerut să intervină la inculpata B. pentru a-l sprijini pe inculpatul S., au avut loc discuțiile dintre inculpații S. și P. despre influența avută de cel din urmă la nivelul structurii DIICOT, pentru soluționarea favorabilă a dosarului nr...../D/P/2012.

Ca atare, instanța a reținut că nu reprezintă o simplă întâmplare simultaneitatea interacțiunilor și discuțiilor dintre inculpații S. și P. în legătură cu dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT-Structura Centrală și demersurile efectuate de inculpata B., în calitate de procuror șef al DIICOT, pentru emiterea în cel mai scurt timp a unei soluții în acea cauză, care, în condițiile concrete de

instrumentare a speței respective (după cum se va arăta), nu putea fi decât o soluție de netrimitere în judecată.

În același sens, că între faptele ce compun activitatea infracțională a inculpaților a existat o legătură - care, la nivel probatoriu, nu confirmă însă încadrarea juridică dată prin rechizitoriu, dar întrunesc elementele constitutive ale altor infracțiuni (sens în care se va schimba încadrarea juridică), a fost avută în vedere și împrejurarea că elemente factuale din declarația martorului M. se coroborează cu declarațiile inculpatului S., deși, în cauză, nu există nici cel mai mic indiciu că aceste două persoane se cunoșteau (cel mai important fapt redat atât în declarația inculpatului S., cât și în cea a martorului M. fiind implicarea inculpatului P. pentru obținerea unei soluții favorabile inculpatului S., în dosarul nr...../D/P/2012).

Inculpata B. îl cunoștea pe inculpatul P., acesta fiind fostul președinte al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, interacționând la nivel profesional, sens în care a declarat în instanță:” *În legătură cu P., arăt că îl cunosc din anul 2010 sau 2011, l-am văzut mult mai des în 2012, când era președinte ANAF, deoarece, în calitate de consilier al lui C. eram trimisă, de cel puțin două ori pe săptămână, la președintele ANAF pentru a discuta diverse lucruri legate de dosarele de urmărire penală*”.

Ca atare, s-a reținut că este verosimil a se admite că inculpata a acceptat să acorde ajutor inculpatului S., cercetat în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT - Structura Centrală, la solicitarea inculpatului P., în virtutea relației sale cu acesta, chiar dacă nu îl știa personal pe S., martorul M. declarând că P. i-a vorbit despre S. ca despre „*un bun prieten de-al său*”.

Din primăvara anului 2014, inculpatul P. a păstrat relația cu inculpata B. prin intermediul martorului M., știind că acesta este un apropiat al inculpatei și are șanse să realizeze interesul inculpatului S. (inculpata a confirmat relațiile sale vechi de prietenie și de familie cu martorul M.)

La 30.06.2014, inculpata B. a repartizat dosarul nr...../D/P/2012 procurorului C. aflat în relații apropiate (naș-fin), cu M., după cum dovedesc transcrierile convorbirilor telefonice dintre aceștia, declarațiile martorului C. și ale inculpatei B..

În privința intenției calificate cu care inculpata B. a acționat, respectiv în scopul de a-l ajuta pe inculpatul S., vizat prin cercetările din dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, să obțină o soluție favorabilă, au fost avute în vedere și declarațiile martorilor V., C., T. – procurori DIICOT și înscrisurile administrate în cauză.

Astfel, în acord cu cele susținute în faza de urmărire penală, în fața instanței, **martorul V.** a arătat că: „*în dosarul nr...../D/P/2012, am completat rulajele de cont în sensul că m-am adresat instituțiilor bancare și financiare pentru a obține relații în acest sens, am ridicat înscrisuri în legătură cu starea de insolvență a C...., iar la începutul lunii mai 2014, am întreprins demersuri constând în trei comisii rogatorii către Insulele Virgine Britanice, Insulele Marshall și Cipru*”, „*la sfârșitul lunii mai-începutul lunii iunie 2014, fiind prezent în biroul procurorului șef DIICOT, A., pentru a-mi semna mai multe adrese de înaintare într-o altă cauză complexă pe care o aveam în lucru, aceasta mi-a atras atenția că am un dosar vechi cu referire la C..... I-am spus că*

nu este singurul dosar vechi pe care îl am, a fost o discuție mai mult amicală. La sfârșitul lunii iunie 2014, am avut o polemică cu procurorul șef DIICOT, A., în sensul că aceasta mi-a atras atenția, dar pe un alt ton, de ce nu finalizez dosarul privind C.... deoarece suntem în monitorizarea Inspecției Judiciare pe dosarele mai vechi de cinci ani de la data sesizării (...) Această ultimă discuție a mea cu A. s-a desfășurat pe un ton foarte ridicat, aceasta a țipat, tonul fiind coleric. Eu i-am explicat că nu pot da soluție în dosar întrucât am efectuat comisii rogatorii și nu primisem răspuns, actele fiind emise de puțin timp, aproximativ o lună de zile. Nu mi s-a solicitat să dau o soluție anume în acest dosar, dar era evident că un dosar macroeconomic nu putea fi finalizat în câteva zile sau săptămâni (...). Discuția de la sfârșitul lunii iunie 2014, care s-a desfășurat pe un ton ridicat între mine și procurorul șef Direcție, A., s-a desfășurat în același context, în care eu m-am dus la biroul acesteia pentru a-mi fi semnate anumite documente în alte dosare (...) În prima discuție pe care am avut-o cu A., nu am resimțit vreo urmă de presiune asupra mea în instrumentarea cauzei, însă cea de a doua discuție a fost diferită și m-a determinat să întocmesc un referat pentru redistribuirea dosarului. Dacă nu aveam discuția de la sfârșitul lunii iunie 2014 cu procurorul șef Direcție, A., nu aș fi întocmit referatul pentru redistribuirea dosarului ce îl privea pe S., deși aveam în lucru alte două dosare complexe, pentru care, în toamnă urma să desfășor două acțiuni operative.”(declarație dată în 15 iulie 2015, filele 23-27, dosar urmărire penală)

Inculpata s-a apărat declarând că ar fi aflat de la martorul V. că numai dosarele de dată recentă constituiau o prioritate pentru acesta, iar nu și cele în care erau cercetate fapte din 2006-2007 (fila 117 vol.1 d.u.p.).

În privința acestei apărări, instanța a constatat că afirmațiile inculpatei sunt contrazise nu doar de declarațiile martorului V., care i-a comunicat, în esență, că urmărirea penală nu este finalizată, ci chiar de *actele efectuate* de acesta, de la momentul la care i s-a repartizat dosarul, 13.06.2013 și până în luna iunie 2014, când a purtat discuția cu inculpata B. despre cauza nr..../D/P/2012.

Astfel, potrivit înscrisurilor atașate prezentului dosar de urmărire penală, în afară de adresa din 20.06.2013 către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor (la care și inculpata s-a referit) cu privire la care s-a răspuns printr-un document amplu prin adresa nr.C/XIII/2344/2013 din 28.08.2013 (filele 104-123 vol.14 d.u.p.), procurorul V. a primit de la MAI – IGPR - Direcția de Combatere a Criminalității Organizate, 20 de volume conținând documente privind cauza (fila 131 vol.14 d.u.p.), a dispus prin ordonanțele de delegare din 21.06.2013 și 03.07.2013 actele de urmărire penală pe care să le efectueze organele de cercetare penală (fila 132-143, vol.14 d.u.p.), a solicitat acte prin comisii rogatorii de la autoritățile judiciare străine din Insulele Virgine Britanice, Insulele Marshall și Republica Cipru, în lunile mai și iunie 2014 (file 112- 116 vol.V dosar inst.).

Nu se susține nici declarația inculpatei că i-a cerut martorului V., fie să ia măsuri de investigație în cauză, fie, dacă nu, să dispună o soluție (fila 118 vol.1 d.u.p.), deoarece, așa cum s-a demonstrat, martorul efectua acte de urmărire penală, așteptând rezultatul comisiilor rogatorii, dispuse în luna mai 2014, fapt pe care l-a adus la cunoștința inculpatei, aspect reținut și în Rezoluția

nr.3062/IJ/DIP/2015 din 04.08.2015 a Inspecției Judiciare (filele 240-244 vol.1 d.u.p.).

Prin această rezoluție a Inspecției Judiciare, s-a dispus clasarea sesizării din oficiu, din 22.05.2015, privind săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.1 din Legea nr.303/2004 de către B. în legătură cu instrumentarea dosarului nr..../D/P/2012, această soluție nedovedind lipsa intenției inculpatei B. de a acționa în sensul împiedicării tragerii la răspundere penală a inculpatului S., chestiune ce nu a făcut obiectul cercetării disciplinare.

Împrejurarea că inculpata B. a manifestat o preocupare aparte privind modul de soluționare a dosarului nr..../D/P/2012, a rezultat chiar din declarația sa, din timpul cercetării judecătorești, când a arătat că l-a întrebat pe procurorul V. spre ce soluție se îndreaptă cercetările în acea cauză („să spună ce crede despre acel dosar”). Prin urmare, era interesată să cunoască dacă procurorul V. prevedea o soluție de trimitere sau netrimite în judecată, în cauza respectivă.

Contrar declarației inculpatei, care a lăsat de înțeles, că era uzual ca procurorii să fie întrebați dacă în dosarele aflate în instrumentare se prefigurau soluții de trimitere în judecată sau nu, a declarat **martora T.**, procuror șef Serviciu de combatere a infracțiunilor economico-financiare al DIICOT – Structura Centrală.

În aceeași ordine de idei, **martorul V.**, referindu-se la discuțiile care aveau loc în cadrul ședințelor de lucru cu procurorii, la care uneori participa și procurorul șef Direcție, B., a specificat: „discuțiile nu erau discuții de detaliu asupra fondului cauzei, ci se refereau la o proiecție pe care și-o făcea conducerea cu privire la acțiunile ce urmau a fi desfășurate la nivelul Direcției, care vizau echipele de lucru, termenele, conducerea fiind interesată din punct de vedere managerial a distribuirii resurselor”.

La data de 26.06.2014, procurorul V. a solicitat printr-un referat redistribuirea dosarului nr..../D/P/2012 către un alt procuror, invocând volumul dosarelor repartizate, pentru o bună desfășurare a urmăririi penale sub aspectul celerității acesteia (fila 29 vol.14 d.u.p.).

Înalta Curte a apreciat, în baza probatoriului administrat, că numai la solicitarea expresă a inculpatei B., ca martorul V. să dea soluție cât mai repede în cauza nr..../D/P/2012, acesta a cerut repartizarea dosarului unui alt procuror, atribuție ce revenea exclusiv inculpatei B.

Martora T., procuror șef Serviciu infracțiuni economico-financiare în DIICOT – Structura Centrală, la data de referință, a declarat că, în conformitate cu Regulamentul de organizare și funcționare al DIICOT, repartizarea dosarelor penale este atributul exclusiv al șefului direcției și, în lipsa acestuia, al adjunctului.

Din actele dosarului a rezultat că, prin rezoluția din data de 30.06.2014, inculpata B. l-a desemnat pe procurorul C. să soluționeze dosarul nr..../D/P/2012 (fila 29 vol.14 d.u.p.).

La data de 09.07.2014, procurorul C. a emis soluție în dosarul nr..../D/P/2012, dispunând clasarea sub aspectul săvârșirii de către S., H., N. și C. a infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art.367 alin.1 din Codul penal, delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată prevăzută de art.295 din Codul penal raportat la art.308 și

art.309 din Codul penal cu aplicarea art.35 alin.1 din Codul penal și spălare de bani prevăzută de art.29 alin.1 lit.c din Legea nr.656/2002 republicată, cu aplicarea art.35 alin.1, toate cu aplicarea art.38 alin.1 din Codul penal. (file 35-50 vol.14 d.u.p.).

Modul în care a acționat inculpata B. a fost relevat prin declarația martorului C., care - nedumerit de faptul că, în anul 2014, i s-a repartizat spre soluționare o cauză penală în care dăduse soluție de neîncepere a urmăririi penale în anul 2012, ce fusese infirmată -, a considerat necesar să poarte o discuție cu inculpata B..

Totodată, martorul C., care în 9 zile de la primirea dosarului, a emis soluție în cauză, a declarat: *„nu am fost influențat în vreun mod, de cineva, pentru a da o soluție sau alta. Am ținut însă seama de discuția pe care am avut-o cu procurorul șef Direcție, A.”*, *„Nu am revenit asupra dispoziției de efectuare a comisiilor rogatorii prin niciun act procedural, întrucât așa am considerat la acel moment. Nu am efectuat un act de urmărire penală înainte de a da soluția de clasare, practic, mi-am menținut soluția inițială (...) Nu m-am gândit să formulez cerere de abținere de la soluționarea cauzei.”*

Martora T., procuror șef Serviciu de combatere a infracțiunilor economico-financiare al DIICOT – Structura Centrală, care a avizat ordonanța de clasare din 09.07.2014 emisă de procurorul C. a declarat: *”Dacă în ordonanță s-ar fi consemnat că s-ar fi efectuat comisii rogatorii și nu s-a primit răspunsul, acesta ar fi fost un motiv pentru a se solicita dosarul și a verifica dacă s-a revenit asupra probei pentru motive temeinice.”*

Deși martorul C., a susținut că, *„în perspectiva unui control, care urma să se desfășoare de către Inspekția Judiciară, doamna procuror șef a considerat că este necesar ca dosarele mai vechi să fie soluționate, în măsura posibilităților”*, Înalta Curte a reținut că inculpata B. a solicitat, de asemenea, acestuia să soluționeze de urgență, cauza nr..../D/P/2012, având în vedere probele anterior examinate, precum și faptul că ordonanța de clasare a fost emisă la 09.07.2014, adică în numai câteva zile de la redistribuirea dosarului, cu un conținut identic cu cel al rezoluției din 27.02.2012 adoptată, în aceeași cauză, tot de procurorul C., fără efectuarea vreunui act de urmărire penală de către acesta (file 35-50, 52-64 vol.14 d.u.p.).

Contrar celor afirmate de martorul C., prin declarația dată la 02.09.2015 în fața judecătorului de drepturi și libertăți, inculpata B. a arătat că nu a avut nicio discuție cu procurorul C. cu referire la dosarul penal ce-l privea pe S. (fila 115 vol.4 d.u.p.). Ulterior, în cursul cercetării judecătorești, inculpata și-a nuanțat afirmația, arătând că: *„cu dl. P. am avut o discuție privind toate dosarele acestuia, deoarece îmi amintesc că intenționa să plece din DIICOT, dar nu rețin dacă înainte de a da soluția în dosarul ce-l viza pe H. sau după acest moment”*.

Analizând susținerile inculpatei, instanța de fond a reținut că inculpata a plasat posibilitatea unei discuții despre dosarul ce interesează cauza în contextul unei discuții despre toate dosarele aflate în lucru la martor, pentru a crea impresia că nu era interesată de modul de soluționare a acestuia, afirmațiile sale contradictorii ducând la concluzia că varianta susținută de martorul C. este cea reală și că acesta a purtat expres o discuție cu inculpata în legătură cu dosarul nr....D/P/2012, după redistribuirea din 30.06.2014.

De asemenea, în declarațiile date, inculpata a motivat redistribuirea dosarului către procurorul C. prin faptul că acesta nu ar fi preconizat, la acel moment, un moment operativ și nu ar fi avut o încărcătură mare de dosare, afirmație contrazisă de martorul C. care a declarat că: *“în perioada de referință, aveam multe dosare în lucru, aproximativ 20 cauze complexe pe profil economico-financiar, având ca obiect evaziune fiscală și spălare de bani”*, arătând că este posibil ca, tocmai atunci, să fi fost în perioada când redacta rechizitoriul într-o cauză având ca obiect evaziune fiscală și spălare de bani, cu cetățeni străini. În privința volumului de lucru al procurorilor DIICOT – Structura Centrală, în perioada de referință, depoziția martorului C. este susținută de cea a martorului V. care a menționat că avea *„în lucru între 15-20 dosare, aceasta fiind media dosarelor, aflate în lucru, la fiecare procuror”*.

Implicarea inculpatei B. și interesul acesteia în soluționarea dosarului nr..../D/P/2012 printr-o soluție favorabilă inculpatului S. sunt relevate și de modalitatea în care s-a realizat comunicarea soluției în respectivul dosar.

Astfel, în conformitate cu dispozitivul ordonanței nr..../D/P/2012 din 09.07.2014, la data de 10.07.2014, a fost comunicată soluția de clasare către SC B.... SA, adresă dactilografiată de martora Z..

La data de 11.07.2014, a fost comunicată soluția de clasare și numiților S. (actual S.), N., P. și C., aceste din urmă adrese fiind dactilografiate de martora G. care nu a avut o explicație asupra faptului că a redactat aceste comunicări, deși nu s-a dispus prin ordonanță, neamintindu-și să fi existat vreo situație în care procurorul P. să-i fi solicitat să efectueze comunicări către părți care nu figurau în dispozitivul ordonanței pe care a emis-o.

Adresele mai sus enumerate, prin care s-a comunicat soluția de clasare nu doar către SC B.... SA așa cum a dispus procurorul de caz prin ordonanța emisă la 09.07.2014, ci, inclusiv către S., au fost semnate de inculpata B., aspect cu relevanță, în speță, în cadrul conturat de întreg materialul probator. Despre comunicarea, pe cale oficială, a soluției de clasare dispuse în dosarul nr..../D/P/2012, inculpatul S. a precizat, în instanță, că a primit prin poștă o adresă cu antetul instituției prin care i se comunica soluția de clasare.

Cu toate că inculpata B., în apărarea sa, ca justificare a modului în care a acționat, a invocat iminența unui control al Inspecției Judiciare, instanța de fond a apreciat că această apărare este contrazisă de probele administrate, reținând totodată că un asemenea control nu poate reprezenta o justificare pentru solicitarea de a fi adoptată, imediat, soluție într-o cauză în care nu era finalizată efectuarea actelor de urmărire penală.

Astfel, potrivit *Raportului* nr.4419/IJ/1163/DIP/2014 al Inspecției Judiciare privind verificarea măsurilor luate de procurori și conducerile parchetelor din cadrul Ministerului Public în vederea soluționării dosarelor mai vechi de 5 ani de la data sesizării, la data controlului din perioada 10 martie – 11 aprilie 2014 la nivelul DIICOT, nu exista o situație statistică distinctă pentru criteriul “dosare mai vechi de 5 ani de la prima sesizare”. Prin Hotărârea nr.575/02.09.2014 a Secției pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus efectuarea unui nou control de către Inspecția Judiciară, în termen de 6 luni de la data hotărârii, cu același obiect, cel de-al doilea control începând la 03.11.2014 (file 245-350 vol.1 d.u.p.).

Totodată, Inspecția Judiciară a mai constatat că, la nivelul Structurii Centrale a DIICOT, la data de 11.04.2014 erau 40 dosare mai vechi de 5 ani de la data sesizării, cu mențiunea că aceasta era o situație numerică, fiind detaliată situația aceluiași tip de dosare, inclusiv după numărul de înregistrare al acestuia, abia în statistica din 28.11.2014 (file 259-260 vol.1 d.u.p.).

Această situație în legătură cu controlul asupra cauzelor mai vechi de 5 ani de la nivelul DIICOT este susținută și prin declarația martorei T., fost șef la Serviciul de Combatere a Infracțiunilor economico-financiare din cadrul D.I.I.C.O.T., care a declarat că Inspecția Judiciară a finalizat controlul în aprilie 2014, raportul Inspecției le-a parvenit la sfârșitul lunii mai 2014, iar ședința de lucru cu procurorii privind rezultatul controlului s-a desfășurat la sfârșitul lunii mai – începutul lunii iunie 2014.

Față de aceste probe, Înalta Curte a reținut că, la momentul în care inculpata B. a solicitat să se dea soluție în cauza nr...../D/P/2012, sub pretextul unui iminent control al Inspecției Judiciare, era finalizat controlul din aprilie 2014 al acestei instituții în privința dosarelor mai vechi de 5 ani de la data sesizării (pentru care nici nu exista la, nivelul lunii aprilie 2014, o statistică după numărul de înregistrare a dosarului), iar un nou control urma să se desfășoare în termen de 6 luni de la Hotărârea nr.575 din 02.09.2014 a Secției pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, fiind început la 03.11.2014.

Ca urmare, fără a face abstracție de atribuțiile inculpatei B. în legătură cu verificarea soluționării cauzelor mai vechi de 5 ani de la data înregistrării, aflate pe rolul DIICOT, instanța a apreciat că insistența inculpatei de a se emite soluție în dosarul nr...../D/P/2012, deși existau acte de urmărire penală în curs de desfășurare de a căror existență cunoștea, denotă intenția acesteia de a-l ajuta pe inculpatul S. în obținerea unei soluții favorabile.

De asemenea, faptul că ulterior, prin ordonanța nr.55/II/2/2015 din 14.04.2015 emisă de DIICOT – Structura Centrală, s-a infirmat ordonanța de clasare emisă la data de 09.07.2014 în dosarul nr...../D/P/2012, deoarece nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, și s-a dispus redeschiderea urmăririi penale în cauză, relevă, în opinia instanței de fond comportamentul nejustificat al inculpatei B. și dovedește scopul infracțional în care a acționat aceasta. În cuprinsul ordonanței de infirmare s-a menționat că soluția se impune datorită conținutului răspunsurilor primite, în perioada *decembrie 2014-martie 2015*, la comisiile rogatorii dispuse în cauză către autoritățile judiciare din Cipru și Insulele Virgine (file 14-22 vol.15 d.u.p.).

Martora T., procuror șef Serviciu de combatere a infracțiunilor economico-financiare al DIICOT – Structura Centrală a relatat: „*Referatul întocmit de procurorul V. nu a trecut pe la mine, nu am avut cunoștință despre acesta, am aflat despre redistribuirea dosarului mult după acel moment, respectiv după ce au venit răspunsurile de la comisiile rogatorii, în decembrie 2014. Am aflat despre redistribuire din discuțiile, de pe hol, cu colegii, la care era prezent și procurorul V. și care s-a exprimat în acest sens, că în dosarul pe care l-a avut în lucru și care ulterior a fost redistribuit la procurorul P., au venit răspunsurile la comisiile rogatorii, după ce s-a dat soluție în dosar.*”

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București – Secția I Penală, prin încheierea din 22.04.2015, pronunțată în dosarul

nr...../3/2015, a constatat legalitatea și temeinicia ordonanței nr.55/II/2/2015 din 14.04.2015 emisă de DIICOT – Structura Centrală prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale în cauză (file 1-13 vol.15 d.u.p.).

Așadar, a reținut instanța de fond, probele dovedesc faptul că activitatea infracțională nu a fost circumscrisă unui folos bănesc care să fie obținut de inculpata B., aceasta acționând în baza relațiilor pe care le avea cu inculpatul P., acordând ajutor inculpatului S. interesat în obținerea unei soluții favorabile în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală.

Prin urmare, neavând cunoștință de promisiunea vreunei sume de bani din partea inculpatului S., inculpata B. nu avea cum să accepte o astfel de promisiune.

Totodată, din probele administrate în cauză *nu rezultă* că banii (sau măcar o parte din ei) pe care inculpatul S. i-a dat lui P., *au fost remiși* intermediarului M. (presupus complice la infracțiunea de luare de mită), pentru a fi dați inculpatei B..

Din acest punct de vedere, al bunurilor pe care martorul M. le-a primit de la inculpatul P., se coroborează cu alte probe numai faptul că inculpatul P. i-a dat martorului, în apropierea zilei de naștere (4 octombrie), cu titlu de cadou, „*un ceas marca Rolex, ușor uzat pe care a zis că nu îl poartă foarte des*”.

Potrivit procesului-verbal din 27.02.2015, organele de urmărire penală au primit de la M., soția martorului M., un ceas de mână, cu brățară metalică, marca ROLEX, ceas care a fost recunoscut de martor ca fiind cel care i-a fost oferit cadou, cu ocazia zilei sale de naștere, de inculpatul P. (file 148-161 vol.1 d.u.p.).

De asemenea, Înalta Curte, Secția penală a reținut că nu s-a dovedit dincolo de orice dubiu că inculpata B. *a primit* suma de 17.500 euro la data de 8 noiembrie 2014, ca recompensă pentru că, în legătură cu atribuțiile de serviciu, a determinat soluționarea dosarului nr...../D/P/2012 prin clasare, corespunzător interesului persoanei vizate prin cercetarea din acel dosar, S..

Crearea unui dubiu rezonabil în privința primirii sumei de 17.500 euro de către inculpata B., se datorează împrejurării că martorul denunțator M. a refuzat în instanță să relateze despre faptul primirii de la inculpatul P. a sumei de 20.000 euro și a remiterii din această sumă, de către el, a sumei de 17.500 euro, inculpatei B., fapte pe care le-a susținut la urmărirea penală.

Așadar, cum depoziția martorului denunțator M. are caracter determinant sub aspectul faptic analizat, iar contrabalansarea dificultăților aduse temeiniciei acuzației de primire a 17.000 euro de către inculpată, create prin poziția procesuală din instanță a martorului denunțator, *este imposibil de realizat în lipsa altei probe având aceeași importanță ori a altor probe solide coroborante privind teza probatorie în discuție*, Înalta Curte, Secția penală a constatat că toate celelalte probe administrate în cauză rămân să contureze fapte și împrejurări de fapt circumscrise exclusiv ajutorului acordat de inculpata B. inculpatului S. care și-a manifestat interesul și încrederea în „închiderea” dosarului nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, după momentul redeschiderii din 2012, în acest sens fiind inclusiv declarațiile martorilor cu identitate protejată D. și P..

În aceeași ordine de idei și în raport de poziția procesuală a martorului M., convorbirile telefonice purtate în ziua de 08.11.2014, ora 14,00, dintre inculpata

B. și martorul denunțator M., privitor la „lipsa banilor ... chiar și pentru un taxi”, nu sunt de natură a demonstra *motivul* întâlnirii dintre cei doi și *remiterea* sumei de 17.500 euro, la acel moment al zilei, în *apartamentul situat în* (file 226-229 vol.1 d.u.p.), astfel cum au fost interpretate convorbirile telefonice prin actul de sesizare a instanței.

În consecință, s-a reținut că nu există probe care să creeze instanței convingerea, în conformitate cu dispozițiile art.103 alin.2 din Codul de procedură penală, că martorul denunțator a primit suma de 20.000 euro de la P. și că, din această sumă inculpata B. a primit 17.500 euro de la M..

Cumulativ, Înalta Curte, Secția penală a reținut că, la momentul dezbaterii pe fond a cauzei, diferit de cuprinsul rechizitoriului, reprezentantul Ministerului Public a susținut în mod expres că locuința în care inculpata ar fi primit 17.500 euro, prin intermediul martorului M., a fost reședința acesteia din zona Pieței Romane unde martorul denunțator a ajuns în jurul orei 20,00, iar nu locuința din, în care B. s-a întâlnit cu martorul denunțator, în aceeași zi de 08.11.2014, în jurul orei 14,00.

În legătură cu această precizare a procurorului, dincolo de faptul că actul de sesizare a instanței nu poate fi decât completat, eventual lămurit, și aceasta exclusiv în cadrul procedurii în cameră preliminară, Înalta Curte a subliniat că locul comiterii faptei ține de esența și rigurozitatea acuzației aduse unui inculpat, cu consecințe asupra exercitării dreptului la apărare.

În consecință, Înalta Curte a constatat că ajutorul dat de *inculpata B.*, în calitate de procuror-șef DIICOT – Structura Centrală, inculpatului S., constând în acțiuni care au favorizat soluționarea prin clasare, la data de 09.07.2014, a dosarului nr...../D/P/2012, corespunzător interesului inculpatului S. a cărei activitate era vizată prin urmărirea penală efectuată în acel dosar, urmărind împiedicarea tragerii la răspundere penală a acestuia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, sens în care, conform art.386 alin.1 Cod procedură penală, a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în rechizitoriu din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 7 lit.b din Legea 78/2000 și participatie improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 132 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal în infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

Actele concrete de ajutor acordate de inculpata B. inculpatului S. se circumscriu elementului material al infracțiunii de favorizarea făptuitorului și au fost descrise în cuprinsul rechizitoriului, iar faptul că, în opinia procurorului, acestea îmbracă o altă haină juridică nu a împiedicat inculpata să-și exercite dreptul la apărare, ceea ce, de altfel, aceasta a și făcut.

Din perspectiva elementelor constitutive ale infracțiunii de favorizarea făptuitorului, este de remarcat că ajutorul nu trebuie dat neapărat unui infractor întrucât *activitatea de înfăptuire a justiției* este împiedicată inclusiv prin sprijinirea unei persoane care a comis o faptă interzisă de legea penală, dar care ar putea, în concret, să nu angajeze răspunderea penală datorită unor cauze care fac imposibilă întrunirea trăsăturilor esențiale ale infracțiunii. Aceasta deoarece

verificarea condițiilor de existență sau inexistență a responsabilității penale a unei persoane se face în cadrul unui proces penal, și nu în raport de aprecierea făcută de favorizator.

Fapta constituie infracțiunea de favorizarea făptuitorului, chiar dacă făptuitorul favorizat este ulterior achitat sau nu a fost trimis în judecată pentru fapta săvârșită.

De asemenea, este de menționat că sintagma „într-o cauză penală”, utilizată de legiuitor în textul de incriminare al art.269 Cod penal, are o semnificație mai largă decât noțiunea de „proces penal”, referindu-se la orice activitate a organelor judiciare specifică atât descoperirii faptei și a făptuitorului, cât și declanșării procesului penal *in rem* și *in personam*.

Pentru existența faptei de favorizare nu are relevanță dacă cel favorizat este autor, complice, instigator, dacă fapta favorizată este sub formă consumată sau sub forma tentativei pedepsibile, existând elementul material al infracțiunii chiar în situația în care fapta favorizată nu constituie infracțiune. Condiția esențială este, însă, ca fapta să fie prevăzută de legea penală, adică să îndeplinească cel puțin condițiile tipicității obiective, or, în cauza nr...../D/P/2012 a DIICOT – Structura Centrală, la data de 04.02.2014, s-a dispus începerea urmăririi penale *in rem*.

Infracțiunea *se consumă* în momentul în care acțiunea de a da ajutor a fost executată și a produs urmarea imediată, adică starea de pericol pentru înfăptuirea justiției datorită acțiunii săvârșite, care conține posibilitatea împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

Constatarea săvârșirii acțiunii de ajutorare a unui făptuitor presupune implicit și existența legăturii de cauzalitate cu urmarea imediată a infracțiunii care constă în crearea unei *stări de pericol* pentru normala desfășurare a activității de înfăptuire a justiției.

Din perspectivă subiectivă, s-a reținut că inculpata B. a acționat cu intenție calificată prin scop, probele administrate în cauză dovedind că și-a dat seama și a dorit să dea ajutor inculpatului S., a cărei activitate era cercetată în dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT - Structura Centrală, prevăzând că prin faptele sale creează o stare de pericol pentru înfăptuirea justiției.

În legătură cu scopul în care a acționat, s-a reținut că inculpata B. a avut o reprezentare reală a activității desfășurate de cel favorizat, inculpatul S., cunoscând împrejurarea că a fost infirmată o soluție de netrimitere în judecată și, după cum a declarat, că „ordonanța de infirmare spunea foarte clar ce acte trebuiau administrate”, fiind de înțeles pentru inculpată că dosarul are o anumită complexitate și nu poate fi soluționat imediat, în lipsa administrării probelor, și sub pretextul pe care l-a susținut, al iminenței controlului Inspecției Judiciare.

Contribuția adusă de inculpata B. la soluționarea prin clasare a dosarului nr...../D/P/2012, corespunzător interesului inculpatului S. este dovedită prin probele administrate în cauză, împrejurarea că aceasta a acționat în calitate de procuror șef DIICOT având importanță numai din perspectiva individualizării pedepsei.

Favorizarea făptuitorului prin actele inculpatei B. există independent de împrejurarea că martorul C., în calitate de procuror, a fost cel care, efectiv, a

emis soluția de clasare, din moment ce acțiunile de sprijin ale inculpatei, pe care le-a realizat nemijlocit, și care constituie elementul material al infracțiunii de favorizarea făptuitorului, au avut ca urmare o stare de pericol pentru îndeplinirea justiției, inerentă acțiunilor săvârșite.

Totodată, apărarea inculpatei în sesnul că ordonanța de clasare a fost avizată de procurorul șef serviciu, martora T., a fost apreciată ca nefiind în măsură să o absolve de răspundere penală întrucât nu procurorul șef serviciu a fost cel care a repartizat dosarul procurorului C. și a cerut să se dispună, în cel mai scurt timp, soluție în dosarul nr..../D/P/2012, sub pretextul controlului Inspecției Judiciare.

Față de toate cele anterior expuse, instanța de fond a apreciat că s-a dovedit dincolo de orice îndoială că inculpata B. a săvârșit infracțiunea de favorizarea făptuitorului și nu se impune achitarea sa în temeiul art.16 lit.a din Codul de procedură penală, cum a solicitat apărarea.

La **individualizarea juridică a pedepselor**, instanța de fond a avut în vedere criteriile prevăzute de art.74 Cod penal, respectiv gravitatea infracțiunii săvârșite și pericolozitatea infractorului evaluată după împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Astfel, instanța de fond a reținut că inculpații S. și P. au săvârșit infracțiuni de corupție cu un grad de pericol crescut întrucât au adus atingere relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității de serviciu a procurorilor, prestigiului și încrederii de care trebuie să se bucure aceștia în exercitarea funcției lor.

Împrejurările și modalitatea de comitere a infracțiunilor de trafic de influență și cumpărarea influenței denotă elemente de natură să caracterizeze profund negativ persoana inculpaților S. și P..

S-a reținut că inițiativa infracțională în târgul corupției a aparținut inculpatului P. la care inculpatul S. a achiesat, fiind direct interesat în adoptarea unei soluții favorabile în dosarul penal care îl viza și profitând de relațiile interpersonale ale inculpatului P., create în timp, ca urmare a atribuțiilor conferite de funcția de președinte ANAF. De asemenea, pericolozitatea comportamentului inculpatului P. rezidă în faptul că acesta a exercitat intervenția pentru care a pretins suma de bani.

Totodată, instanța de fond a reținut că gradul de pericol social ridicat al activității infracționale desfășurate de inculpata B. este reliefat de tipul relațiilor sociale vătămate referitoare la îndeplinirea justiției, precum și de împrejurarea că inculpata s-a folosit de calitatea de procuror șef al DIICOT și a întreprins acțiuni de sprijin a inculpatului S., a cărui activitate era cercetată într-un dosar penal, acțiuni apte să împiedice tragerea la răspundere penală a acestuia, existând contradicții flagrante între exigențele legale de conduită pe care le presupune funcția de procuror și comportamentul concret manifestat de inculpată.

Deși fără antecedente penale, inculpații nu sunt la primul conflict cu legea penală, fiind cercetați în alte cauze penale, aflate în diferite stadii procesuale.

Ca urmare, reținând circumstanțele reale ale comiterii faptelor, rolul pe care l-a avut fiecare inculpat, scopul urmărit, precum și circumstanțele personale ale inculpaților, nivelul de educație al inculpaților, pregătirea lor profesională și modul în care fiecare a înțeles să se raporteze la acuzațiile aduse, instanța de fond a apreciat că se impune condamnarea inculpatului P. la 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, a inculpatului S. la 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și a inculpatei B. la 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal, fiind suficiente și apte să asigure realizarea scopului preventiv, educativ și sancționator al pedepsei.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei pentru inculpații S., P. și B., instanța de fond a exclus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în considerarea cuantumului pedepselor aplicate inculpaților.

Înalta Curte a reținut că activitatea infracțională desfășurată de inculpați, demonstrează o nedemnitate în exercitarea drepturilor de natură electorală, astfel încât, față de toți inculpații a fost aplicată și pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a alege, precum și a interzicerii dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, conform art.66 alin.3 Cod penal. Suplimentar, cu referire la inculpata B., ținând seama de calitatea în care a comis infracțiunea, s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii și dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public.

În același conținut cu pedepsele complementare, aplicate pe o perioadă determinată, se vor aplica inculpaților pedepsele accesorii.

Conform art.291 alin.2 Cod penal, banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse **confiscării**, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

Pe cale de consecință, întrucât s-a dovedit că inculpatul P. a primit ca traficant de influență suma de 150.000 euro, s-a dispus confiscarea de la acesta a echivalentului în lei, la data punerii în executare, a sumei de 150.000 euro, menținând pentru inculpatul P. măsura sechestrului asigurator instituit asupra bunurilor imobile prin ordonanța nr..../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 13.10.2015 pronunțată în prezenta cauză, precum și poprirea instituită prin ordonanța nr..../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 13.10.2015 și, ulterior, prin încheierea de ședință din 13.06.2016, pronunțate în prezenta cauză, până la concurența sumei de 150.000 euro.

Având în vedere că, în privința inculpatei B., a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu și s-a dispus condamnarea inculpatei pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului prev. de art.269 Cod penal, Înalta Curte a ridicat măsura sechestrului asigurător instituită asupra bunurilor imobile proprietatea inculpatei B. prin ordonanța nr...../P/2015 din 24 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, precum și poprirea instituită asupra sumelor de bani prezente și viitoare, aflate în conturile deschise pe numele inculpatei prin ordonanța nr...../P/2015 din 23 septembrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, modificată prin încheierea de ședință din data de 07.10.2015, pronunțată în prezenta cauză.

Totodată, instanța de fond a reținut că, față de soluția de condamnare pronunțată, se impune obligarea inculpaților S., P. și B. la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat. În consecință, luând în calcul cheltuielile judiciare evaluate pentru faza de urmărire penală și cele stabilite de instanță pentru faza de judecată, urmează a se dispune obligarea inculpaților S., P. și B. la plata a câte 3000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare efectuate în procesul penal.

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au formulat apel Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpații B., P. și S..

II. Sinteza criticilor formulate de către apelanți

1. Prin motivele de apel formulate în scris (filele 28-77 vol. I dosar apel) și prin concluziile scrise (filele 74-95 vol.III) susținute și oral în fața instanței de control judiciar, *Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție* a criticat hotărârea instanței de fond sub următoarele aspecte:

- **greșita schimbare a încadrării juridice** dată faptei reținute în sarcina inculpatului **S.** din infracțiunea de **dare de mită** prevăzută de art.290 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de **cumpărare de influență** prevăzută de art.292 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- **greșita schimbare a încadrării juridice** dată faptei reținute în sarcina inculpatului **P.** din **complicitate la infracțiunea de dare de mită** prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de **trafic de influență** prevăzută de art.291 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- **greșita schimbare a încadrării juridice** dată faptelor reținute în sarcina inculpatei B. din infracțiunile de **luare de mită** prevăzută de art.289 din Codul penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.7 lit.b din Legea 78/2000 și **participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu** prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 din Codul penal în

infracțiunea de **favorizarea făptuitorului** prevăzută de art.269 alin.1 din Codul penal;

- **greșita modalitate de individualizare a pedepselor** aplicate fiecărui inculpat cu referire la cuantumul pedepselor, consecință inclusiv a greșitei schimbări a încadrării juridice.

2. Prin motivele de apel formulate în scris (filele 154-187 vol. I) și prin concluziile scrise depuse la dosar (filele 35-43 vol.III) și susținute oral de apărătorul ales cu ocazia dezbaterilor, **inculpata B.** a criticat sentința instanței de fond pentru **greșita schimbare a încadrării juridice** dată faptelor reținute în sarcina sa, din infracțiunea de **luare de mită** prevăzută de art.289 din Codul penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.7 lit.b din Legea 78/2000 și **participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu** prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 din Codul penal în infracțiunea de **favorizarea făptuitorului** prevăzută de art.269 alin.1 din Codul penal.

În concret, apărarea a arătat că instanța de fond a apreciat utilă schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina inculpatei, ulterior finalizării cercetării judecătorești, fără a proceda la administrarea niciunei probe în dovedirea nevinovăției inculpatei în raport cu noua încadrare juridică și a susținut că astfel inculpata a fost lipsită de un grad de jurisdicție, iar dreptul la apărare i-a fost încălcat.

În subsidiar, **inculpata B.**, criticând greșita sa condamnare pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută și pedepsită de art. 269 alin.1 din Codul penal a solicitat **achitarea**, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 și 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. (b) și art. 16 alin.1 lit. (c) din Codul de procedură penală.

3. Prin motivele de apel formulate în scris (filele 87-99 vol. I) și prin concluziile scrise depuse la dosar (filele 44-57 vol.III) și susținute oral de apărătorul ales cu ocazia dezbaterilor, **inculpatul P.** a criticat sentința instanței de fond pentru netemeinicie, sub aspectul greșitei sale condamnări pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și a solicitat **achitarea**, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 și 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală.

Totodată, sentința a fost criticată pentru **netemeinicie sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei** aplicate inculpatului **P.**

4. Prin motivele de apel formulate în scris (filele 109-143 vol. I) și prin concluziile scrise depuse la dosar (filele 58-72 vol.III) și susținute oral de apărătorul ales cu ocazia dezbaterilor, **inculpatul S.** a criticat sentința instanței de fond sub aspectul greșitei schimbări a încadrării juridice dată faptei reținute în sarcina sa. Inculpatul a arătat că, prin respingerea cererii de amânare a cauzei și punerea în vedere acestuia să formuleze concluzii pe fondul cauzei la termenul fixat pentru discutarea schimbării încadrării juridice, precum și prin schimbarea încadrării juridice direct prin sentință, i-a fost încălcat dreptul la apărare, precum și dreptul la un proces echitabil.

Totodată, sub acest aspect, apărarea inculpatului a susținut că faptele deduse judecătii nu pot fi subsumate infracțiunii de cumpărare de influență în

contextul în care acțiunea de pretindere și primire a fost realizată de inculpatul P., nu în nume propriu, ci în numele anumitor persoane din conducerea Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, destinare ale sumelor pretinse, inculpatul acționând în calitate de simplu interpus al acestora. Inculpatul H., astfel cum reiese din ansamblu probator existent la dosar, nu a avut niciun moment reprezentarea faptului că suma de bani oferită inculpatului P. ar constitui preț al influenței acestuia asupra unor persoane din conducerea Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, acesta din urmă neprevalându-se în fața inculpatului H. de vreo astfel de influență, ci acționând numai ca un intermediar al acestor persoane.

Or, condițiile de realizare a infracțiunii de cumpărare de influență presupun în mod esențial cumpărarea influenței traficantului și promisiunea, respectiv remiterea sumei de bani ca preț al acestei influențe, de care se prevalează traficantul.

Sentința penală a fost criticată și pentru netemeinicie sub aspectul greșitei condamnări a **inculpatul S.** pentru infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, apărarea inculpatului solicitând **achitarea acestuia**, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 și 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

În subsidiar, apelantul inculpat S. a criticat sentința instanței de fond pentru netemeinicie sub aspectul greșitei sale condamnări pentru infracțiunea de infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și a solicitat **încetarea procesului penal**, în temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 6 din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 16 alin. 1 lit.h) din Codul de procedură penală .

Totodată, sentința a fost criticată pentru netemeinicie sub aspectul **greșitei individualizării** a pedepsei aplicate inculpatului **S.**, solicitându-se reindividualizarea acestuia.

III. Procedura în fața Completului de 5 Judecători

Cauza a fost înregistrată pe rolul Completului de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 21 iulie 2017, fiind fixat în mod aleatoriu prim termen de judecată la data de 11 septembrie 2017, Completul penal 1 2017.

La termenul din data de **11 septembrie 2017**, în conformitate cu dispozițiile art. 356 alin. 3 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători a admis cererea de amânare în vederea angajării unui apărător, formulată de inculpata B., precum și cererea pentru pregătirea apărării formulată de către apărătorul ales al inculpatului S., cu precizarea că în cauză se acordă un singur termen pentru lipsă de apărare și pentru pregătirea apărării.

La termenul din data de **13 noiembrie 2017**, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, în temeiul art.420 alin.5 raportat la art.100 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală s-a pronunțat asupra cererilor de probe formulate de reprezentantul Ministerului Public și de apelanții intimați inculpați, prin apărătorii aleși și a dispus următoarele:

- În temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis cererea parchetului de reaudiere a martorei D., apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei prin raportare la teza probatorie invocată;

- În temeiul art. 100 alin. 4 lit.a din Codul de procedură penală, a respins cererea parchetului de administrare a probei cu înscrisuri, constând în depunerea la dosar a rechizitoriului nr...../P/2016 prin care s-a dispus trimiterea în judecată a numitului M. și a hotărârii prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, hotărâre pronunțată în dosarul nr...../1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, apreciind-o ca nefiind relevantă în raport cu obiectul probațiunii din cauză;

- În ce privește cererea parchetului de reaudiere a inculpaților S. și P., a precizat că se va pronunța în funcție de pozițiile procesuale ce vor fi exprimate de inculpați, după ce li se vor aduce la cunoștință dispozițiile art.374 alin.2 din Codul de procedură penală. Referitor la inculpata B. a luat act de manifestarea de voință exprimată de aceasta în ședință publică, în sensul că dorește să dea declarație în fața instanței de apel.

- În temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis cererea apelantei intimate inculpate B. de reaudiere a martorilor D. și M., apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei, prin raportare la teza probatorie invocată;

- În temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, a respins cererea aceleiași inculpate de reaudiere a celorlalți martori ascultați la instanța de fond, apreciind-o ca nefiind utilă soluționării cauzei, în raport cu teza probatorie invocată. De asemenea, a respins cererea inculpatei de audiere în ședință publică a înregistrării ședinței de judecată în care inculpatul S. a dat declarații în fața instanței de fond, ca nefiind relevantă, față de împrejurarea că audierea acestui inculpat s-a realizat în ședință publică, în prezența inculpatei și a apărătorului ales al acesteia care a semnat declarația inculpatului S. fără obiecțiuni;

- În temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis cererea apelantului inculpat P. de reaudiere a martorei D., apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei;

- În temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, a respins cererea aceleiași inculpat de audiere a martorilor P. și S., apreciind-o ca nefiind utilă și nici relevantă pentru soluționarea cauzei, în raport cu teza probatorie invocată.

- În temeiul art. 100 alin. 3 teza I din Codul de procedură penală, a admis cererea apelantului intimat inculpat S. de reaudiere a martorului M., apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei, prin raportare la teza probatorie invocată, precum și cererea de emitere a unei adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Structura Centrală pentru a se comunica dacă denunțul formulat de inculpatul S. în dosarul nr...../P/2015 s-a materializat și dacă acesta poate beneficia de dispozițiile art.19 din OUG nr.43/2000;

- În temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, a respins cererea aceleiași inculpat de reaudiere a martorilor D., P., H., H., M., apreciind-o ca nefiind utilă cauzei, prin raportare la teza probatorie invocată;

- În temeiul art. 100 alin. 4 lit. b din Codul de procedură penală, a respins cererea aceleiași inculpat de emitere a unei adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Structura Centrală, pentru a se comunica numărul de dosar și stadiul procesual al lucrării

ce constituie obiectul disjungerii dispuse prin rechizitoriul din prezenta cauză, ca nefiind utilă și nici relevantă pentru soluționarea cauzei.

La termenul din data de **4 decembrie 2017**, instanța de control judiciar, având în vedere susținerile apărătorului ales al apelantei intimat inculpat B. și înscrisurile la care acesta a făcut referire și pe care le-a depus la dosar, a apreciat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art.352 alin.3 Cod procedură penală și, în consecință, doar pentru acest termen de judecată a declarat ședința nepublică. Totodată, având în vedere imposibilitatea obiectivă de prezentare la acest termen de judecată a apelantei intimat inculpat B., dovedită cu înscrisurile medicale prezentate de apărătorul său ales, a admis cererea formulată de apărător de amânare a judecării cauzei pentru a-i da posibilitatea inculpatei să fie prezentă personal la administrarea probelor încuviințate de instanță.

La termenul din data de **15 ianuarie 2018**, a fost prezent martorul M. care, după ce i s-au comunicat, în conformitate cu dispozițiile art. 119 din Codul de procedură penală, obiectul cauzei și faptul că urmează să fie audiat cu privire la denunțul formulat la data de 17 februarie 2015, a arătat că își menține poziția exprimată la instanța de fond și că nu dorește să dea declarație în cauză, în calitate de martor. Totodată, M. a arătat că nu depune jurământul, cerință prevăzută de dispozițiile art. 121 din Codul de procedură penală deoarece, în sentința penală nr. 363 din data de 28 iunie 2017 pronunțată în dosarul nr./1/2016 al Înaltei Curți, Secția penală, acceptarea depunerii jurământului a fost reținută ca o împrejurare defavorabilă acestuia, care a condus la condamnarea sa. La acest termen s-a admis cererea formulată de apărătorul ales al apelantului intimat inculpat S. de a se reveni cu adresă la Direcția Națională Anticorupție - Structura Centrală pentru clarificarea răspunsurilor din adresa din data de 12 aprilie 2017, transmisă Curții de Apel București, respectiv din adresa din data de 28 noiembrie 2017, transmisă Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu privire la denunțul formulat de inculpat în dosarul nr./P/2015, în sensul de a se preciza dacă inculpatul beneficiază de dispozițiile art. 19 din OUG nr. 43/2002, apreciind-o ca fiind utilă soluționării cauzei.

La termenul din data de **12 martie 2018**, în conformitate cu dispozițiile art. 119, art. 120, art. 121 și art. 381 din Codul de procedură penală a fost audiată martora D., declarația acesteia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei (filele 217 - 219 din dosar), ulterior citirii și semnării ei de către martora. La același termen, constatând că este utilă soluționării cauzei, s-a admis cererea formulată de apărătorul apelantului inculpat S. de depunere la dosar a unor înscrisuri din care să rezulte care este stadiul dosarului nr...../D/P/2012 în care inculpatul este cercetat și în care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale.

Prin aceeași încheiere s-a respins cererea formulată de apărătorul apelantului inculpat S. de emitere a unei noi adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție pentru a comunica dacă în cauză sunt incidente dispozițiile art.19 din OUG nr. 43/2000, instanța constatând că relațiile menționate în referatul înaintat de către parchet sunt suficiente, urmând a fi analizate cu ocazia soluționării cauzei.

Totodată, a fost respinsă ca nefiind utilă cauzei, cererea de audiere a martorului P., reiterată de apelantul intimat inculpat P., având în vedere teza probatorie invocată și împrejurarea că nu au intervenit elemente noi care să

justifice revenirea instanței asupra celor dispuse prin încheierea din data de 13 noiembrie 2017, prin care s-a pronunțat cu privire la cererile de probe formulate de inculpat, inclusiv, în ce privește audierea martorului P..

La termenul din data de **7 mai 2018**, a fost audiat **inculpatul S.**, potrivit art. 420 alin. 4 raportat la art. 378 alin. 1 Cod procedură penală, declarația acestuia fiind atașată la dosarul cauzei (filele 261 - 263) după ce a fost citită și semnată de inculpat. La același termen, s-a respins cererea apărătorului ales al apelantei intimată inculpată B., de audiere a acesteia prin videoconferință, cu motivarea că din înscrisurile emise de autoritățile din Costa Rica nu rezultă că inculpata a dobândit statutul de refugiat, ci doar că a formulat o solicitare către autoritățile din Costa Rica în vederea obținerii unui asemenea statut, și prin urmare, nu se afla în imposibilitate de a se prezenta personal în fața instanței în vederea audierii. Documentele depuse la dosar au rolul de a justifica doar șederea apelantei intimată inculpată pe teritoriul statului Costa Rica, iar solicitarea adresată autorităților competente din acest stat pentru dobândirea statutului de refugiat constituie o opțiune personală a apelantei de a nu se prezenta în fața instanței de apel, deși avea cunoștința de existența pe rolul instanței a prezentei cauze.

Totodată, deliberând asupra cererilor noi de probe formulate de apărătorii aleși ai apelanților intimați inculpați B. și S., în temeiul art. 420 alin. 5 și 11 din Codul de procedură penală, raportat la prevederile art. 100 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, Înalta Curte, Completul de 5 Juecători a dispus:

1. Având în vedere decizia Curții Constituționale nr. 802 din 2017, a admis, în parte, cererile formulate de apelanții intimați inculpați B. și S. de a se emite adresă către Direcția Națională Anticorupție, urmând ca Ministerul Public să precizeze dacă, cu referire la Protocolul de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în domeniul securității naționale, în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a colaborat cu organele de urmărire penală în efectuarea actelor de urmărire penală și, în cazul în care răspunsul este afirmativ, să precizeze în ce a constat această colaborare.

2. A respins cererea formulată de apelanta intimată inculpată B. prin care solicita obținerea de la Direcția Națională Anticorupție a informațiilor referitoare la existența unor echipe mixte sau comune între organul de urmărire penală și Serviciul Român de Informații, cu motivarea că, pe de o parte, față de teza probatorie invocată și de motivele de apel formulate, aceste informații nu se circumscriu aspectelor reținute de instanța de contencios constituțional în considerentele deciziei nr. 802/2017 iar pe de altă parte, pentru că s-a admis cererea de a se solicita relații de la parchet în sensul dacă, în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a colaborat cu organele de urmărire penală în efectuarea actelor de urmărire penală și, în cazul în care răspunsul este afirmativ, să precizeze în ce a constat această colaborare.

3. A respins cererea formulată de apelantul intimat inculpat S. privind emiterea unei adrese către Serviciul Român de Informații și către Direcția Națională Anticorupție pentru a se comunica dacă textul art. 25 din Protocolul

semnat de cele două instituții îi conferea ofițerului de informații calitatea de filtru în furnizarea informațiilor către procuror, substituindu-se efectiv atribuțiilor procurorului, considerând proba ca nefiind utilă cauzei, în raport de soluția de admitere a cererii de efectuare a unei adrese către Direcția Națională Anticorupție pentru a se comunica dacă în cursul urmăririi penale desfășurate în cauză, Serviciul Român de Informații a colaborat cu organele de urmărire penală, pentru efectuarea actelor de urmărire.

4. A respins cererea apelantului intimat inculpat S. de emitere a unor adrese către Direcția Națională Anticorupție și către Serviciul Român de Informații pentru a se comunica dacă aceste instituții dețin documente suplimentare referitoare la cauza de față, apreciind că proba solicitată nu este relevantă și nici utilă cauzei, în raport de motivele de apel formulate și lipsa oricărei precizări din partea apelantului intimat inculpat cu privire la existența acestui tip de documente dar și de împrejurarea că a fost deja admisă solicitarea apelantului inculpat de emitere a unei adrese pentru a se clarifica eventuala colaborare dintre Serviciul Român de Informații și organele de urmărire penală în cauza dedusă judecării.

5. A admis proba cu înscrisuri medicale și cele privind statutul juridic al apelantei intimate inculpate B. și a constatat proba administrată, prin depunerea înscrisurilor respective la dosar de către apărătorul ales al acesteia.

La termenul din data de **11 iunie 2018**, după deliberare, a respins cererea de amânare a cauzei formulată de către apărătorul ales al apelantei intimate inculpate B. pentru ca acesta să-i comunice inculpatei răspunsul transmis de Direcția Națională Anticorupție, instanța de apel reținând că inculpata este reprezentată de avocat ales și că acesta a avut la dispoziție timpul necesar pentru a aduce la cunoștința clienței sale conținutul înscrisului respectiv.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători a respins cererea de audiere a inculpatei B. prin videoconferință, apreciind că nu au intervenit elemente noi care să justifice revenirea instanței asupra celor dispuse prin încheierile de ședință din datele de 12 martie 2018 și 7 mai 2018 prin care a respins cererea de audiere a acesteia prin comisie rogatorie sau videoconferință. S-a constatat că din înscrisurile emise de autoritățile din Costa Rica, prezentate de apărătorul ales nu rezultă că apelanta intimată inculpată a dobândit statutul de refugiat, ci doar că aceasta a formulat o solicitare către autoritățile din Costa Rica pentru obținerea unui asemenea statut, că documentele depuse la dosar justifică doar șederea apelantei intimate inculpate pe teritoriului statului Costa Rica, iar solicitarea adresată acestui stat în vederea dobândirii statutului de refugiat constituie o opțiune personală a apelantei inculpate de a nu se prezenta în fața instanței de apel.

Cu privire la cererea de administrare de noi probe, respectiv, audierea martorului V., Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în temeiul art. 100 alin.4 lit.b din Codul de procedură penală, a respins-o față de împrejurarea că la dosarul cauzei există raportul întocmit de inspectorul judiciar, a cărui audiere se solicită în calitate de martor.

Referitor la cererea de suplimentare a probatoriului cu luarea unor suplimente de declarații inculpaților S. și P., Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători a respins-o având în vedere, pe de o parte, poziția

inculpatului H. de a nu mai da o nouă declarație în cauză, iar pe de altă parte, împrejurarea că nu au fost precizate de către apărare întrebările pentru a căror lămurire este necesară reaudierea acestor inculpați.

Cu privire la cererea de emitere a unei adrese către Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pentru a se comunica care este stadiul urmăririi penale în dosarul nr...../D/P/2012, Înalta Curte a respins-o constatând că la filele 211 -212, vol. II dosar instanță de apel, există răspunsul de la Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism cu privire la stadiul cercetărilor în această cauză.

În ceea ce privește proba cu înscrisuri solicitată de apărătorul apelantei inculpate B., constând în plângerea penală pe care aceasta a formulat-o împotriva procurorului de caz și a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători a respins-o, față de împrejurarea că potrivit susținerii apărării o atare plângere nu a fost înregistrată la organul de parchet.

Referitor la cererea formulată de parchet de vizionare în ședință publică a înregistrării declarației inculpatului S. dată la organul de urmărire penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în baza art. 100 alin.4 lit. a din Codul de procedură penală, a respins-o, declarația acestuia urmând a fi analizată de către instanța de judecată în contextul întregului material probator administrat în cauză.

La interpelarea Președintelui Completului de 5 Judecători, apărătorii aleși ai apelanților inculpați și reprezentantul Ministerului Public, pe rând, au arătat că nu mai au cereri de formulat ori probe de solicitat.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probatorii de administrat, în temeiul art. 420 alin. 6 și 11 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători a declarat terminată cercetarea judecătorească și, constatând cauza în stare de judecată, a acordat cuvântul în dezbateri, nu înainte însă de a preciza reprezentantului Ministerului Public și părților prezente faptul că va amâna pronunțarea pentru a le da posibilitatea să depună concluzii scrise.

IV. Analiza criticilor formulate

Examinând hotărârea atacată, atât prin prisma motivelor de apel invocate de parchet și de inculpați, cât și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 Cod procedură penală cu referire la art. 420 Cod procedură penală, prin raportare la probele administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în cursul cercetării judecătorești în primă instanță și în apel, **Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție** reține următoarele:

IV.1 Criticând sentința penală sub aspectul greșitei dispoziții de schimbare a încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina inculpaților B., P. și S., **reprezentantul Ministerului Public** a susținut că materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și în faza cercetării judecătorești demonstrează, nu numai activitatea infracțională a inculpaților S. și P., dar și comiterea nemijlocită de către inculpata B., de acte concrete de ajutor pentru inculpatul S. și de acceptare și primirie de către aceasta, la data de 8 noiembrie 2014, de la S., prin intermediarul M., a sumei de 17.500 euro, ca recompensă

pentru că, în legătură cu atribuțiile sale de serviciu a făcut eforturi și a determinat soluționarea dosarului nr..../D/P/2012, prin clasare.

Totodată, procurorul a susținut că probatoriul a evidențiat faptul că inculpatul S. a acceptat să plătească o sumă de bani, datorită insistenței inculpatului P. care i-a dat asigurări că rezolvarea favorabilă a dosarului nr..../D/P/2012 cu privire la care era interesat, este posibilă contra cost.

Referitor la banii dați de inculpatul S., inculpatului P., procurorul a susținut că s-au dovedit, nu numai remiterea sumei de 150.000 euro cash, dar și plățile lunare efectuate în baza contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 încheiate de Societatea civilă profesională de avocați „P....” cu C.... Timișoara SRL, respectiv cu S.... București SA și care nu au reprezentat servicii reale prestate de societatea de avocatură a inculpatului P..

Dispoziția privind schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatei B. din infracțiunile de **luare de mită** prevăzută de art.289 din Codul penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.7 lit.b din Legea 78/2000 și **participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu** prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 din Codul penal în infracțiunea de **favorizarea făptuitorului** prevăzută de art.269 alin.1 din Codul penal a fost criticată și de inculpată, care în apelul formulat a arătat că instanța de fond a apreciat utilă schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina sa, ulterior finalizării cercetării judecătorești, fără a proceda la administrarea niciunei probe în dovedirea nevinovăției în raport cu noua încadrare juridică, ce a fost pusă în discuția părților în mod formal, împrejurare în care a fost lipsită de o judecată în fond, iar dreptul la apărare i-a fost încălcat.

Totodată, inculpatul S. a criticat dispoziția instanței de fond privind schimbarea încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina sa **din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin. 1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000**, arătând, în esență, că dreptul la apărare i-a fost încălcat deoarece, la termenul fixat de instanță în vederea discutării schimbării încadrării juridice, pregătirea apărării s-a axat doar pe motivul de repunere a cauzei pe rol, respectiv pe discutarea cererii de schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în rechizitoriu. Ca atare, nu a beneficiat de timpul și înlesnirile necesare pentru pregătirea și formularea unei apărări adecvate, care să îi permită să pună concluzii pe fondul cauzei cu privire la noua încadrare dată faptelor reținute în sarcina sa. În acest context, apărarea a susținut că faptele reținute în sarcina inculpatului S. nu realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de cumpărare de influență, faptă prevăzută de art. 292 alin.1 din Codul penal.

Examinând hotărârea atacată din perspectiva acestor critici, Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că prin actul de sesizare a instanței, în sarcina inculpatei B. s-a reținut că, în calitate de **a acceptat** și a **primit, indirect**, de la S. suma de 17.500 euro, la data de 8 noiembrie 2014, **ca recompensă** pentru că, în legătură cu atribuțiile sale de serviciu a determinat

soluționarea dosarului nr..../D/P/2012, prin clasare, corespunzător interesului persoanei cercetate în acest dosar, S., faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită, faptă prevăzută de art. 289 din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000* .

În sarcina aceleiași inculpate, s-a mai reținut că, în calitate de ... **a determinat, cu încălcarea îndatoririlor de serviciu**, soluționarea dosarului nr./D/P/2012, prin clasare, la data de 9 iulie 2014, contrar probelor administrate în cauză și numai în interesul numitului S., de către procurorul C., care a acționat fără vinovăție, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 și raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal*.

În ceea ce-l privește pe inculpatul P., prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că, în vederea realizării interesului numitului S., de soluționare favorabilă a dosarului nr./D/P/2012, din suma de aproximativ 230.000 euro primită de la mituitor **a remis** martorului denunțator M., la începutul lunii noiembrie 2014, suma de 20.000 euro și că înțelegerea infracțională dintre complicele P. și martorul denunțator M. a fost ca suma de 20.000 euro să fie remisă de către cel din urmă procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, numita B., ca răsplată pentru că aceasta a determinat soluționarea dosarului nr..../D/P/2012 în care era cercetat numitul S. printr-o soluție de clasare, faptă ce întrunește elementele constitutive ale **complicității la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000**.

Referitor la inculpatul S., prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că, în vederea realizării interesului pe care îl avea, în soluționarea favorabilă a dosarului nr./D/P/2012 în care era cercetat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism **a oferit suma de aproximativ 230.000 euro**, cash și sub forma a două contracte de consultanță juridică, complicei P., sumă din care acesta a dat 20.000 euro martorului denunțator M., la începutul lunii noiembrie 2014, *pentru a fi remiși de către cel din urmă procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, inculpatei B.*, ca răsplată pentru că aceasta a determinat soluționarea prin clasare a dosarului nr./D/P/2012, în care S. era cercetat, faptă ce întrunește elementele constitutive ale **infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000**.

Prin sentința penală nr. 42 din data de 26 ianuarie 2017, pronunțată în dosarul nr./1/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a reținut că **ajutorul dat de inculpata B.**, în calitate de procuror-șef DIICOT – Structura Centrală, inculpatului S., **constând în acțiuni care au favorizat soluționarea prin clasare**, la data de 09.07.2014, a dosarului nr..../D/P/2012, corespunzător interesului inculpatului S. a cărui activitate pretins infracțională era vizată de cercetare penală efectuată în acel dosar, **urmărind împiedicarea tragerii la răspundere penală a acestuia**, întrunește elementele constitutive ale **infracțiunii de favorizarea făptuitorului**. Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile art.386 alin.1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică

dată faptelor reținute în sarcina inculpatei prin rechizitoriu, din infracțiunea de luare de mită, faptă prevăzută de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art. 7 lit.b din Legea 78/2000 și participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal **în** infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

În motivarea soluției, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a reținut, în esență că, din materialul probator administrat în faza urmăririi penale și a cercetării judecătorești, rezultă că activitatea infracțională a inculpatei B. nu se circumscrie vreunui folos bănesc care să fi fost obținut de aceasta, în calitatea sa de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, unitate de parchet unde se afla spre instrumentare dosarul nr...../D/P/2012. (fila nr. 40 motivare), ci actelor concrete de ajutor acordat inculpatului S. pentru soluționarea favorabilă a cauzei în care acesta era cercetat.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a reținut că fapta inculpatului P., care a invocat, în mod tacit, influența sa reală asupra „factorilor de decizie din cadrul conducerii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”, persoane care aveau „calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție” în sensul netrimiterii în judecată a lui S., de **a pretinde** o sumă de bani de la inculpatul S. și de **a primi** de la acesta 150.000 euro, pentru a interveni pe lângă procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a-i determina „să închidă” dosarul nr...../D/P/2012 aflat în instrumentare la această unitate de parchet, în schimbul sumei de bani pe care le-o va remite, constituie infracțiunea de trafic de influență. Prin urmare, conform art.386 alin. 1 din Codul de procedură penală, **a schimbat încadrarea juridică** a faptei reținute în rechizitoriu în sarcina inculpatului P., din complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin. 1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Cu referire la inculpatul S., Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a reținut că, fapta acestuia de **a promite** o sumă de bani inculpatului P. care a invocat, în mod tacit, influența sa reală asupra „factorilor de decizie din cadrul conducerii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”, persoane care aveau „calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție” de netrimiteri în judecată a lui S. și de **a remite** inculpatului P. suma de 150.000 euro, în vederea determinării procurorilor din cadrul DIICOT, la care s-a referit, „să închidă” dosarul nr...../D/P/2012 al DIICOT - Structura Centrală, în schimbul sumei de bani pe care le-o va da, constituie infracțiunea de cumpărare de influență. Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile art.386 alin. 1 din Codul de procedură penală, **a schimbat încadrarea juridică** a faptei reținute în rechizitoriu, în sarcina inculpatului S., din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin. 1 Cod penal raportat la art.6 din

Legea nr.78/2000.

În examinarea criticilor formulate, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că potrivit art.371 din Codul de procedură penală, judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Această limitare a obiectului judecării constă, așadar, în circumstanțierea lui la *fapta* și la *persoana* arătate în cuprinsul actului de sesizare a instanței și împiedică instanța să judece alte fapte și persoane cu privire la care ar reieși date în cursul cercetării judecătorești, chiar dacă între acestea și faptele și persoanele trimise în judecată ar exista o legătură substanțială.

În ipoteza în care faptele descrise în actul de sesizare a instanței sunt încadrate de procuror, în integralitatea lor, în conținutul constitutiv al unei/unor infracțiuni și, ulterior se constată de către instanță că încadrarea juridică dată faptelor, prin rechizitoriu, *este greșită ori numai parte din faptele descrise și încadrate juridic sunt dovedite, dar întrunesc elementele constitutive ale altei infracțiuni* decât cea indicată în rechizitoriu, există obligația punerii în discuție a noii încadrări juridice a acelor fapte care, în mod evident, *nu exced obiectului judecării*, judecata fiind mărginită la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Astfel, potrivit art. 386 al. 1 din Codul de procedură penală *„dacă în cursul judecării se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea.”*

În acest context se constată că noțiunea de încadrare juridică, în accepțiunea largă ce i-a fost conferită de doctrină și jurisprudență, semnifică identificarea textului legal incriminator, cât și a normelor cu caracter general referitoare, de pildă, la cauzele de agravare sau de atenuare a răspunderii penale, formele infracțiunii, pluralitatea de infractori sau de infracțiuni pentru fapta care face obiectul judecării.

Așadar, aprecierea unei fapte penale ca întrunind conținutul unei infracțiuni constituie o chestiune de drept diferită de problemele care caracterizează fondul cauzei, legate de existența sau inexistența faptei, stabilirea tuturor împrejurărilor de fapt și a vinovății faptuitorului. Schimbând încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare, instanța nu abordează aceste aspecte, ci determină textul legal aplicabil faptei concrete de care este acuzat inculpatul.

Sub un alt aspect, instanța de control judiciar reține că potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia.

Astfel, din dispozițiile art.6 paragraful 3 din Convenție rezultă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „*acuzăției*” aduse persoanei în cauză. Actul sesizării joacă un rol determinant în urmărirea penală; după notificare, persoana trimisă în judecată este oficial înștiințată în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se aduc.

De asemenea, art.6 paragraf 3 lit.a din Convenție îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și cu

privire la încadrarea juridică a faptelor (în acest sens s-a pronunțat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Pelissier și Sassi vs. Franța).

Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil, garantat de art.6 paragraful 1 din Convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unei persoane *este o condiție esențială a echității procedurii*, iar dreptul de a fi informată cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea (în acest sens s-a pronunțat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Pelissier și Sassi vs. Franța).

Totodată, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru procesual, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe. În acest cadru procesual, suspectul luând cunoștință despre extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice, poate lua măsurile necesare în vederea asigurării unei apărări eficiente.

În speță se reține că, la termenul din 12 ianuarie 2017, instanța de fond a repus cauza pe rol, pentru a se discuta schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina inculpaților prin rechizitoriu, pusă în discuție părților, din oficiu, astfel:

- pentru inculpatul S. *din* infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 *în* infracțiunea de cumpărarea de influență prevăzută de art.292 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- pentru inculpatul P. *din* complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.48 alin.1 raportat la art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 *în* infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- pentru inculpata B. *din* infracțiunea de luare de mită prevăzută de art.289 Cod penal raportat la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.7 lit.b din Legea 78/2000 și participatie improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr.78/2000 rap. la art.297 alin.1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal *în* infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a respins cererea de probe formulată de inculpata B. motivat de faptul că, la punerea în discuție, din oficiu, a schimbării încadrării juridice s-a avut în vedere situația de fapt prezentată prin rechizitoriu, probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, iar probele solicitate de apărarea inculpatei, la termenul din 18 ianuarie 2017, nu constituie probe noi.

Totodată, s-a reținut că inculpații S. și P. nu au solicitat administrarea unor probe noi.

În examinarea criticilor formulate de apelanții inculpați B. și S., Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, constată că în practica sa judiciară, instanța supremă a statuat asupra garanțiilor procesuale de care trebuie să beneficieze inculpatul în cazul schimbării încadrării juridice reținând că” *în raport de această împrejurare, inculpaților trebuie să li se asigure dreptul la*

apărare, să fie audiați, să poată formula noi probatorii pentru a combate eficient noile învinuiri, „

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători apreciază că, prin repunerea cauzei pe rol în vederea discutării schimbării încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților prin rechizitoriu, instanța de fond, le-a oferit acestora timpul necesar pentru a-și exercita în timp util și într-un mod concret și eficient, dreptul la apărare. Astfel, odată cu citația emisă pentru termenul din 18 ianuarie 2016, inculpaților li s-a comunicat minuta încheierii de repunere a cauzei pe rol, pentru a se cunoaște în detaliu toate aspectele privind schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina lor prin rechizitoriu. De altfel, avocatul ales al inculpatului P. a învederat că analiza apărării a fost făcută în lumina probelor administrate pe parcursul cercetării judecătorești și că viza o posibilă schimbare a încadrării juridice, susținere în raport de care a apărut ca nerelevantă, pentru amânarea judecării cauzei, trimiterea la considerentele încheierii de repunere a cauzei pe rol, și care au vizat chiar actele și lucrările dosarului.

Concluzia la care a ajuns instanța de fond, în sensul că nu se impune amânarea cauzei și administrarea de probe noi, pe care Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători o apreciază ca fiind corectă este în acord, atât cu dispozițiile art. 386 din Codul de procedură penală, cât și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat, cu referire la dreptul acuzatului de a fi informat despre natura și cauza acuzației, că trebuie privit în lumina dreptului acestuia de a-și pregăti propria apărare.

În acest sens se reține că în cauza cauza Adrian Constantin c. României Curtea a arătat că „în materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui acuzat, și deci cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa, este o condiție esențială a echității procedurii. Dispozițiile art. 6 parag. 3 lit. a) nu impun nicio formă deosebită de informare a acuzatului cu privire la natura și cauza acuzației care i se aduce. În sfârșit, există o legătură între lit a) și b) de la art. 6 parag. 3, iar dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea.

Curtea nu a contestat dreptul Instanței Supreme de a schimba încadrarea juridică a acuzației cu care a fost sesizată în mod legal. Totuși, aceasta a observat faptul că acest drept era însoțit de garanții procedurale în favoarea inculpatului. În fapt, conform dreptului intern, instanța care consideră că încadrarea juridică dată faptelor prin actul de trimitere în judecată trebuie modificată, urmează să invite părțile să își prezinte observațiile cu privire la acest subiect și să transmită inculpatului faptul că are dreptul de a solicita examinarea cauzei la sfârșitul ședinței sau amânarea ședinței pentru a-și putea pregăti apărarea. Garanțiile procedurale menționate anterior se aplică oricărei schimbări de încadrare juridică, indiferent de elementul infracțiunii (legal, material sau moral) vizat.”

Prin urmare, se reține că inculpaților le-a fost respectat dreptul de apărare, aceștia fiind informați în mod corespunzător și pe deplin cu privire la schimbările referitoare la cauza acuzației, **criticile formulate sub acest aspect fiind nefondate.**

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată însă, că prin recalificarea în drept a faptelor reținute în sarcina inculpatei B. prin actul de sesizare a instanței, s-a realizat o redimensionare a acuzației adusă acesteia, circumstanțele factuale avute în vedere de instanța de fond fiind diferite de cele reținute în rechizitoriu. Schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatei B., dispusă de instanța de fond nu a fost una formală, ce ține de circumstanțele de comitere a faptelor, ci au fost reținute aspecte care conturează o altă situație de fapt, și care nu constituie elemente intrinseci acuzației inițiale aduse acesteia prin actul de sesizare.

În speță, obiectul judecății, a fost schimbat deoarece, în realitate, instanța a reținut, pe lângă faptele pentru care inculpata B. a fost trimisă în judecată, dar cu privire la care a constatat că *nu au fost dovedite dincolo de orice dubiu*, în legătură cu acestea, că probatoriul a conturat existența unor fapte și împrejurări de fapt circumscrise ajutorului acordat de inculpata B., inculpatului S., ce întrunesc conținutul constitutiv al infracțiunii de favorizarea făptuitorului. Așadar, s-a reținut că inculpata a comis o altă faptă prevăzută de legea penală cu săvârșirea căreia nu a fost sesizată prin rechizitoriu.

Potrivit art. 371 din Noul Cod de procedură penală, judecata se mărginește strict la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței rechizitoriu sau încheierea de începere a judecății.

Din interpretarea dispozițiilor legale anterior menționate rezultă că posibilitatea extinderii procesului penal pentru alte fapte sau alte persoane ori chiar a acțiunii penale pentru alte acte materiale, în faza judecății, indiferent că aceasta se desfășoară în procedură comună sau simplificată, numai este o prerogativă recunoscută instanței de judecată.

Astfel, conflictul de drept penal care va face obiectul judecății în primă instanță va fi limitat la fapta care l-a generat și la persoanele între care s-a ivit. Această limitare decurge din principiul separației funcțiilor judiciare, potrivit cu care instanța nu se poate sesiza din oficiu cu judecarea și soluționarea unui conflict de drept penal, trimiterea în judecată, deci aducerea acestui conflict în justiție, fiind atributul aproape exclusiv al procurorului.

A doua limitare a obiectului judecății constă în circumscrierea lui la fapta și la persoana arătate în actul de sesizare a instanței. Rațiunea limitării este aceeași ca în cazul celei dintâi și are ca efect inaptitudinea funcțională a instanței de fond de a judeca alte fapte și persoane cu privire la care ar reieși fapte în cursul cercetării judecătorești, chiar dacă între acestea și faptele și persoanele deduse judecății ar exista o legătură substanțială. În aceste cazuri, instanța va trebui să sesizeze procurorul în vederea efectuării urmăririi penale și, eventual, a trimiterii în judecată a făptuitorilor, însă într-un dosar distinct.

Așadar, deși este posibil ca în cursul cercetării judecătorești sau al dezbaterilor să se descopere că făptuitorul a comis și alte acte materiale care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, dar pentru care el nu a fost trimis în judecată, că inculpatul a săvârșit, pe lângă infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată, dar în legătură cu aceasta, și o altă faptă prevăzută de legea penală, pentru care nu a fost trimis în judecată, legiuitorul numai permite, ca până în prezent, extinderea procesului penal sau a acțiunii penale.

În consecință, în raport de argumentația ce precede *vor fi admise apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanta intimată inculpată B. împotriva sentinței penale nr.42 din data de 26 ianuarie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015* și se va înlătua din dispozitivul hotărârii dispoziția de schimbare a încadrării juridice în ceea ce o privește pe această inculpată din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000 și participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal în infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători apreciază ca fiind *nefondată critica formulată de reprezentantul Ministerului Public și de apelantul intimat inculpat S. vizând greșita schimbare a încadrării juridice a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului H.* din infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 în infracțiunea de cumpărare de influență prevăzută de art.292 alin. 1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, apreciind ca fiind just raționamentul instanței de fond sub acest aspect, raționament pe care și-l însușește, și reține că ceea ce diferențiază infracțiunea de cumpărare de influență de infracțiunea de dare de mită este subiectul activ .

Astfel, în cazul infracțiunii de dare de mită, funcționarul public este cel căruia i se promite, oferă sau i se dau bani ori alte foloase în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act care intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

În cazul infracțiunii de cumpărare de influență, actele de promisiune, oferire sau dare de bani ori alte foloase, vizează o altă persoană decât funcționarul public la care se referă art. 290 din Codul penal care incriminează infracțiunea de dare de mită și anume, persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze sau să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Or, din datele particulare ale prezentei cauze, rezultă că activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului S. s-a aflat în legătură cu urgentarea și soluționarea prin clasare a dosarului nr...../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, corespunzător interesului acestui inculpat, care era vizat de cercetarea din acel dosar pentru comiterea infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată, spălare de bani, fapte prin care s-a produs un prejudiciu potențial de 30.000.000 dolari, urmare sesizării formulate de SC B.... SA .

Astfel, probatoriul a evidențiat că inculpatul H. a promis și remis inculpatului S. o sumă de bani ca preț al influenței tacit invocată de către cel din

urmă, pentru determinarea rezolvării favorabile a dosarului nr./D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, sumă de bani ce urma să fie dată altei persoane, respectiv funcționarului public care avea atribuții în legătură cu actul de serviciu vizat.

Totodată, probatoriul administrat în cauză a evidențiat că toate manoperele și acțiunile desfășurate de inculpatul P. au vizat crearea convingerii inculpatului S. că, în virtutea relațiilor speciale și privilegiate pe care le avea cu procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, este în măsură să obțină rezolvarea favorabilă a dosarului nr...../D/P/2012 în care acesta din urmă era cercetat. Probatoriul administrat în cauză nu a condus însă și la concluzia caracterului real al relațiilor privilegiate ale inculpatului P. cu procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, ceea ce va determina, astfel cum se va motiva în cele ce urmează, achitarea inculpatei B. pentru infrațiunile pentru care a fost trimisă în judecată.

Așadar, conduita inculpatului S. *constând în promisiunea unei sume de bani* a fost determinată de influența inculpatului P. asupra factorilor de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, influență pe care inculpatul S. a înțeles că acesta o are, pentru determinarea rezolvării favorabile a dosarului nr...../D/P/2012 cu privire la care era direct interesat.

Prin urmare, apare ca fiind evident faptul că inculpatul S. *a cumpărat influența* inculpatului P. care *a promis*, prin manoperele și acțiunile sale, *că va interveni la procurorii, la factorii de decizie din cadrul DIICOT, la conducerea DIICOT*, să adopte o soluție de netrimitere în judecată în dosarul nr...../D/P/2012, în care primul era cercetat.

În același timp, instanța de control judiciar apreciază ca **fiind nefondată** critica formulată de reprezentantul Ministerului Public vizând **greșita schimbare a încadrării juridice a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului P.**, constatând că, deși ambele infracțiuni – traficul de influență și dare de mită – intră în categoria infracțiunilor de corupție, acestea se deosebesc, prin aceea că, în cazul infracțiunii de dare de mită, *„înțelegerea dintre funcționar și persoană, dacă înțelegerea există, are ca obiect efectuarea, neefectuarea sau întârzierea efectuării de către funcționar, a unui act referitor la îndatoririle sale de serviciu, ori efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri (traficarea funcției celui dintâi)”*, iar, *„la infracțiunea de trafic de influență, înțelegerea nu se mai perfectează cu funcționarul, ci are ca obiect intervenția subiectului activ, o altă persoană, pe lângă funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu (particularul trafică influența sa reală sau presupusă)”*.

Potrivit art. 291 alin. 1 din Codul penal intrat în vigoare în 2014, constituie infracțiunea de trafic de influență *pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie*

îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

În mod constant în jurisprudența și practica judiciară s-a statuat că sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență chiar și în situația în care funcționarul public nu este explicit nominalizat, făcându-se însă referire la organul de stat, instituția publică sau orice altă persoană juridică din care face parte funcționarul, care are competența de a efectua sau nu actul.

Astfel, infracțiunea de trafic de influență există atât atunci când făptuitorul are în mod real o influență asupra unui functionar, cât și atunci când făptuitorul lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, deși influența nu există în realitate.

Prin urmare, fapta de a pretinde și a primi o sumă de bani săvârșită de către o persoană, care are sau lasă să se creadă că are influență asupra unui functionar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, chiar dacă în realitate făptuitorul nu are o astfel de influență, intrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență (ICCJ -Secția penală, decizia nr. 3420/2007).

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu se cere ca funcționarul să fie determinat în concret, cu indicarea numelui, fiind suficient să se arate că acesta lucrează la o instituție în atribuțiile căreia intră rezolvarea chestiunii în discuție sau să se precizeze actul pentru a cărei îndeplinire urmează a se exercita influența făptuitorului (*decizia 2383/1999, CSJ – Secția penală; decizia 1049/2004, ÎCCJ – Secția penală; decizia nr.2398/2006, ÎCCJ – Secția penală*).

Așadar, acțiunea inculpatului P., care a pretins o sumă de bani de la S., pentru „*factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*, persoane care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” în sensul netrimiterii în judecată a lui S. în dosarul nr...../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, are semnificația *pretinderii unei sume de bani, pentru altul*, în sensul art.291 din Codul penal care prevede că fapta constituie infracțiunea de trafic de influență și dacă pretinderea se face *pentru sine sau pentru altul*, și sunt îndeplinite și celelalte condiții cerute de textul incriminator.

În speță, inculpatul P. a pretins bani pentru o altă persoană, nefiind însă cumpărat serviciul inculpatei B..

În consecință, Completul de 5 Judecători va **respinge** ca nefondate criticile vizând greșita schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina apelanților intimați inculpați S. și P..

IV.2. Cu privire la criticile formulate de inculpații P. și S. referitoare la lipsa probelor care să dovedească vinovăția acestora, instanța de control judiciar constată că sunt **nefondate**.

Astfel, în acord cu instanța de fond, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători apreciază că din coroborarea următoarelor probe administrate în cauză rezultă, în mod cert, și dincolo de orice îndoială rezonabilă, vinovăția celor doi inculpați în săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost condamnați:

1. În ce privește **soluționarea dosarului nr. nr...../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism contra unei sume de bani**, relevante sunt următoarele mijloace de probă:

- declarația martorului cu identitate protejată, **D.**, în care arată următoarele: „*Am fost în apropierea domnului H. atunci când dumnealui relatează cu privire la un dosar instrumental de DIICOT, care a fost redeschis în anul 2015. Domnul H. a menționat că nu-și face probleme cu privire la acest dosar pentru că totul este rezolvat și atunci când a menționat că totul este rezolvat a făcut un gest cu mâna care ar fi însemnat ca „a dat ceva”;*

- declarația martorei cu identitate protejată, **P.**, în care arată următoarele: „*la o discuție cu domnul S., ulterioră momentului la care am aflat că s-a redeschis dosarul, dumnealui nu s-a arătat îngrijorat de redeschiderea dosarului, a spus că totul este rezolvat, că a vorbit unde trebuie și că totul se va rezolva ca și prima oară cu închiderea dosarului”;*

- declarației martorei **D.** în care arată următoarele: „*știu că P. s-a oferit să îl ajute pe S. în probleme juridice contra unei sume de bani”;*

- declarația inculpatului **S.** în care arată următoarele: „*am avut o primă discuție cu domnul S., care m-a vizitat la biroul societății din*”, „*l-am întrebat ce se poate face*”, „*P. mi-a spus că nu știe, dar că se va interesa și va reveni în scurt timp*”;

„*L-am întrebat ce soluții există, știind că este avocat. Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte ANAF și că este bine conectat*”;

2. În ce privește **pretinderea sumelor de bani** de către inculpatul P. de la inculpatul S., relevante sunt următoarele mijloace de probă:

- declarația inculpatului **H.**, în care arată următoarele: „*După ce S. mi-a prezentat situația gravă a dosarului și perspectiva privării mele de libertate, l-am întrebat ce se poate face în situația respectivă. P. mi-a spus că ar exista o soluție sugerată de conducerea DIICOT, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care vorbea.*

„*L-am întrebat despre ce soluție este vorba și mi-a precizat că dosarul s-ar putea închide contra unui comision de 1.500.000 euro, el urmând să ducă acei bani unde trebuie și să rezolve problema, precizându-mi că el nu-și oprește nicio sumă de bani din cei pretinși și că vor fi destinați exclusiv persoanelor care solicită acești bani și care aveau calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție, în sensul netrimiterii mele în instanță și să fie lăsat în libertate (...) mi-am dat acceptul remiterii acelei sume de bani în următoarele trei luni (...) însă nu am stabilit modalitatea de remitere și forma sub care trebuie să ajungă la destinatari”;*

-declarația martorei **D.**, în care arată următoarele: „*Primeam telefoane de la P. care îl căuta insistent pe H. și când l-am întrebat care este motivul pentru care sună P., S. mi-a zis că vrea bani. Cred că P. vroia suma de 4, 5 ori pe lună pentru acest motiv.”;* „*DI.P. mă întreba când va plăti S. suma de bani pe care îi datorează, respectiv suma de 1,5-2 milioane de euro*”;

3. În ce privește **remiterea sumei de bani** de către inculpatul H., inculpatului P., relevante sunt următoarele mijloace de probă:

- declarația martorei **D.**, în care arată următoarele: „ am fost la P., din partea lui H. cu un plic în care S. mi-a spus că se află suma de 150.000 euro. Plicul l-am dat lui S., în biroul acestuia.”;

- declarația inculpatului **S.**, în care arată următoarele: „în perioada octombrie- noiembrie 2014 i-am lăsat doamnei D. un plic cu 150.000 euro pentru a –i înmâna domnului P.. Am vrut să evit să îl văd la acel moment pe P. pentru că știam că mă va întreba de suma integrală, lucru pe care doream să-l evit”;

- factura detaliată emisă de ... SA privind datele de trafic, în perioada 15.05.2014-31.12.2014, între numărul de telefon folosit de P. și cel al martorei D..

4. Referitor la relația dintre inculpații S. și P., relevante sunt următoarele mijloace de probă: :

- declarația martorei **S.**, în care arată următoarele: „ (...) dânsul a fost destul de reticent în a semna contractele de asistență juridică. Inițial, a spus că vom trimite oferta și probabil nu vom fi selectați sau dacă vom ajunge să semnăm contractele nu vom fi plătiți sau vom fi plătiți foarte greu.”; „(...) acesta a părut surprins de prezența noastră, în special a lui S., pe care îl cunoștea, cu care s-a salutat și cu care s-a retras din încăperea în care ne aflam, să vorbescă, cred, aproximativ 10 minute.”; „ (...) se știu social, adică s-au cunoscut în anumite medii, profesional nu cred că se cunosc, fiind prima dată când societatea noastră a semnat contracte cu societățile lui H.,;

- declarația inculpatului **S.**, în care arată: „ (...) pe P. îl întâlneam în urmă cu câțiva ani și știam că este avocat, reprezentând societăți comerciale cu care eram în legătură.”

5. Referitor la plata serviciilor de asistență juridică oferite de către Societatea de avocați P..., relevante sunt următoarele mijloace de probă:

- declarația martorei **D.**, în care arată următoarele: „Facturile către casa de avocatură P... se plăteau prin bancă. Facturile trebuiau semnate din partea societăților comerciale de către F.. Facturile nesemnate erau plătite atâta timp cât Departamentul juridic recunoștea că s-au efectuat serviciile juridice menționate în raportul de activitate întocmit de Societatea de avocatură.”

- declarația inculpatului **P.**, în care arată următoarele: „Firma mea de avocatură avea un cont care era cunoscut de către inculpatul H. în care se puteau face plățile reprezentând contravaloarea serviciilor prestate de firma mea de avocatură”;

- declarația martorei **V.**, în care arată următoarele: *dosarele în care a lucrat îi erau repartizate de un avocat coordonator din cadrul societății de avocatură, mai exact de către A., iar pentru activitățile desfășurate a întocmit lunar o factură și a completat un jurnal de activitate în format electronic care se afla în calculatoarele societății „P...”*, în baza căruia s-au întocmit rapoartele de activitate către clienți și în baza cărora se făcea plata”;

- declarația martorei **S.**, în care arată următoarele: „Pentru plată întotdeauna trimiteam către client factura însoțită de raportul de activitate, cu precizarea că atunci când se depășeau cele 40 de ore, trimiteam în prealabil, spre avizare clientului, raportul de activitate.”; „ P. nu cunoștea că nu se plătesc onorariile. A aflat această împrejurare de la mine, în discuțiile pe care le

purtam despre toți clienții. Eu am fost cea care am luat legătura cu C. sub acest aspect.”; „(...)P. nu se ocupa de munca de zi cu zi pentru acești clienți , ci pentru clienți cu probleme în domeniul fiscal contencio-administrativ”.

Cu privire la criticile formulate de inculpatul S., instanța de control judiciar constată că sunt nefondate pentru următoarele argumente:

IV.2.1*Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, confirmă valabilitatea argumentelor de fapt și de drept reținute cu privire la acuzațiile care formează obiectul analizei în considerentele sentinței apelate, constatând că prima instanță, pe baza probatoriului administrat, a reținut în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului S. în săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin.1 din Codul penal.*

Fără a relua argumentația stării de fapt, redată în considerentele hotărârii atacate, argumentație pe care instanța de control judiciar și-o însușește în întregime, astfel cum această posibilitate este conferită de practica Curții Europene a Drepturilor Omului și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (Helle împotriva Finlandei), se vor analiza criticile formulate în apel.

În contextul concret al cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că prima instanță a făcut un examen amplu al probelor ce dovedesc dincolo de orice îndoială rezonabilă, în sensul art.103 alin. 2 din Codul de procedură penală, vinovăția inculpatului S. în săvârșirea faptei reținută în sarcina sa, în raport cu împrejurările faptice, pe care le-a prezentat detaliat, evidențiind actele concrete de executare comise de acesta și valorificând coroborat toate mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal.

Prin raportare la criticile formulate de apellantul inculpat S., instanța de control judiciar reține că infracțiunea de cumpărare de influență este incriminată de art. 292 din Codul penal și constă în *promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul, direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.*

Din economia dispozițiilor legale anterior menționate rezultă că pentru existența acestei infracțiuni este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

-activitatea să se fi realizat în una din modalitățile alternative de săvârșire a faptei, respectiv: „promisiunea”, „oferirea”, „darea” de bani sau alte foloase. *Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase sunt făcute de cumpărător, vânzătorului de influență, pentru ca acesta din urmă să intervină pe lângă un funcționar în vederea determinării acestuia să facă sau să nu facă să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.*

În doctrină s-a arătat că: *”fapta este săvârșită pe baza influenței pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul asupra unui funcționar. Aceasta este cauza determinantă, temeiul sau motivul care determină pe terț să accepte*

pretenția traficantului, să-i dea sau să-i promită folosul necuvenit drept remunerație pentru intervenția în favoarea sa (...)”;

- *promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase* să se fi comis anterior sau concomitent îndeplinirii sau neîndeplinirii de către funcționar a actului pentru care a fost traficată influența;

- *activitatea să fie săvârșită de autor pentru ca traficantul de influență să intervină pe lângă un funcționar public pentru a-l determina să îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.*

Această cerință este de natură să clarifice atitudinea corupătoare a traficantului de influență și să elimine orice dubiu cu privire la faptul că demersul infracțional vizează atribuțiile de serviciu ale funcționarului public (sau privat) invocat. Subiectul activ va determina pe funcționarul public la o anumită conduită, însă, pentru existența infracțiunii, nu are relevanță dacă ulterior el respectă ori nu această promisiune, dacă acțiunea de determinare a fost sau nu eficientă.

Pentru existența infracțiunii, influența traficantului de influență nu trebuie să fie reală, aceasta putând prezenta și un caracter simulat; influența reală ori doar pretinsă, trebuie să fie prefigurată atât în reprezentarea cumpărătorului de influență, care prin conduita sa urmărește realizarea influenței, cât și a traficantului de influență care se prevalează de aceasta.

Cu alte cuvinte, dacă influența poate avea un caracter real sau simulat, acțiunea de prevalare a traficantului sub aspectul influenței sale asupra unui funcționar public trebuie să existe, iar conduita cumpărătorului de influență constând în promisiunea, oferirea sau darea de bani sau alte foloase trebuie să fie determinată de această influență.

Referitor la probatoriul care confirmă situația de fapt, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține următoarele:

Punctul de plecare în analiza pe fond a acuzației aduse inculpatului S. îl reprezintă „închiderea” dosarului nr...../D/P/2012 aflat pe rolul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, interesul inculpatului S. fiind determinat de actul procesual al începerii urmăririi penale în dosarul menționat.

Astfel, se reține că, în cauza nr...../D/P/2012, înregistrată la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, inițial sub nr...../D/P/2012, prin rezoluția din 27 februarie 2012, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de S. (actualmente S.), P., C. și M. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003, art.143 din Legea nr.85/2006, art.215¹ alin.2 din Codul penal, art.272 alin.1 pct.2 din Legea nr.31/1990, modificată și completată și art.23 pct.1 lit.a din Legea nr.656/2002, modificată și completată.

Prin ordonanța din 28 noiembrie 2012 s-a dispus infirmarea parțială a rezoluției din 27 februarie 2012 și continuarea cercetărilor într-un alt dosar, înregistrat sub nr...../D/P/2012, la care a fost conexas dosarul nr...../D/P/2005 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București după infirmarea, și în acea cauză, a soluției de

neîncepere a urmăririi penale față de S., dispusă prin rezoluția din 26 martie 2009 (file 66-73, 85-88 vol.14 d.u.p.).

La data de 13 iunie 2013, prin rezoluția inculpatei B., procuror-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, dosarul nr..../D/P/2012 a fost repartizat spre soluționare procurorilor C. și V..

Prin rezoluția din 04 februarie 2014, procurorul V. a dispus începerea urmăririi penale *in rem* în cauza nr..../D/P/2012 a DIICOT – Structura Centrală (fila 4 vol.14 d.u.p.).

Referitor la dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală se mai reține că, prin referatul din 26 iunie 2014, procurorul V. a solicitat redistribuirea către alt procuror a dosarului, iar prin rezoluția datată 30 iunie 2014, inculpata B. a repartizat dosarul procurorului C..

La data de 09 iulie 2014, procurorul C. a emis ordonanță de clasare în cauza nr..../D/P/2012 a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală.

Conform ordonanței nr.55/II/2/2015 din 14 aprilie 2015, s-a infirmat soluția de clasare emisă la 09 iulie 2014, iar la data de 22 aprilie 2015, Tribunalul București – Secția I Penală a constatat, prin hotărârea pronunțată în dosarul nr..../3/2015, legalitatea și temeinicia ordonanței de infirmare a soluției de netrimitere în judecată.

Relevante sub aspect probator sunt declarațiile martorilor care se coroborează cu înscrisurile, din care rezultă în mod neechivoc, existența faptei reținută în sarcina inculpatului S., precum și a „legăturii infracționale” dintre S. - cumpărător de influență și P. - traficant de influență.

Astfel, în declarația dată, inculpatul S. face referire la discuțiile pe care le-a avut cu inculpatul P. cu privire la situația cercetărilor din dosarul nr..../D/P/2012, ocazie cu care acesta din urmă își manifestă disponibilitatea pentru identificarea „unei modalități” prin care urmărirea penală în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, să fie încheiată: „După ce S. mi-a prezentat situația gravă a dosarului și perspectiva privării mele de libertate, l-am întrebat ce se poate face în situația respectivă.

P. mi-a spus că nu știe, dar că se va interesa și va reveni în scurt timp. După aproximativ 2 săptămâni, P. s-a anunțat în vizită și mi-a reiterat gravitatea situației, dar mi-a spus că ar exista o soluție sugerată de conducerea DIICOT, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care vorbea.

L-am întrebat despre ce soluție este vorba și mi-a precizat că dosarul s-ar putea închide contra unui comision de 1.500.000 euro, el urmând să ducă acei bani unde trebuie și să rezolve problema, precizându-mi că el nu-și oprește nicio sumă de bani din cei prinși și că vor fi destinați exclusiv persoanelor care solicită acești bani și care aveau calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție, în sensul netrimiterii mele în instanță și să fiu lăsat în libertate (...) mi-am dat acceptul remiterii acelei sume de bani în următoarele trei luni (...) însă nu am stabilit modalitatea de remitere și forma sub care trebuie să ajungă la destinatari.”

Cumulativ, se rețin ca fiind relevante afirmațiile martorei D. - director financiar la S.... București, C.... Timișoara, la S.... Iași și la C.... SA, societăți controlate de inculpatul S. în sensul că, în perioada anului 2014, Direcția de

Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a solicitat o altă listă de documente, multe dintre acestea fiind dintre cele predate organelor de urmărire penală, în anul 2012, în aceeași cauză („*această adresă am primit-o de la administratorul judiciar B.... numit pentru C.... SA. I-am adus la cunoștință lui H. această adresă, mi-a spus să adun documentele și să le predau administratorului judiciar*”).

În dovedirea *pretinderii* unei sume de bani de către inculpatul P. pentru „închiderea” dosarului nr..../D/P/2012 în care erau cercetate afaceri comerciale și financiare derulate de inculpatul S., se reține și declarația martorei D., care se coroborează, în esență, cu afirmațiile inculpatului S.: „*Cunosc faptul că P. i-a solicitat lui H. o sumă cuprinsă între 1,5 și 2 milioane euro, pentru a-i rezolva problemele juridice pe care acesta din urmă le avea*”, însuși inculpatul S. declarând că, la acel moment, în afară de redeschiderea urmăririi penale în dosarul de la DIICOT, nu știa să aibă alte probleme juridice.

Cu ocazia audierii sale, martora D. a relatat că H. avea probleme juridice în dosarul nr..../D/P/2012 înregistrat la DIICOT, deschis în legătură cu SC C.... SA, iar „*P. s-a oferit să îl ajute*”, cerându-i, potrivit spuselor lui S., o sumă cuprinsă între 1,5 și 2 milioane euro. Martora a mai declarat: „*dl P. mă întreba când îi va plăti S. banii pe care îi datorează, respectiv 1,5-2 milioane euro. Eu îi transmiteam acest mesaj lui S.*”.

Materialul probator administrat în cauză a evidențiat totodată și convingerea creată inculpatului S. de către inculpatul P., că acesta din urmă își poate exercita influența în sensul adoptării unei soluții de clasare în dosarul nr./D/P/2012, relevantă fiind în acest sens declarația martorului cu identitate protejată P. care arătat următoarele: „*Auzisem de cercetările pe care le făcea DIICOT în legătură cu Societatea C.... și știam că, în dosar, a existat o cercetare inițială care s-a finalizat cu închiderea dosarului. În primăvara anului 2015, am aflat că s-a redeschis acel dosar. La o discuție cu domnul S. (...) nu s-a arătat îngrijorat de redeschiderea dosarului, a spus că totul este rezolvat, că a vorbit unde trebuie și că totul se va rezolva, ca și prima dată, cu închiderea dosarului.*”

Ca atare, conduita inculpatului S., de a *promite* o sumă de bani, a fost determinată de această influență a inculpatului P. pe care inculpatul S. a înțeles că o are, pentru a determina factorii de decizie/procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism să rezolve favorabile dosarul nr./D/P/2012 în care cel ultim menționat era cercetat.

Totodată, în raport de declarațiile inculpatului H., instanța de control judiciar reține că afirmațiile potrivit cărora, cunoaștea că inculpatul S. „*este bine conectat*” ori că „*este aproape de factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*”, „*asigurările că dosarul s-ar putea închide contra unui comision de 1.500.000 euro, el urmând să ducă acei bani unde trebuie și să rezolve problema,*” nu pot fi interpretate decât în sensul în care inculpatul P. se prevala de influență sa față de persoane din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate e Organizată și Terorism.

Promisiunea făcută de inculpatul S., de a *remite* banii preținși de P. are semnificația unui angajament și, totodată, are legătură cu intervenția acestui din urmă inculpat pe lângă persoane din cadrul Direcției de Investigare a

Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, referitor la cauza ce forma obiectul dosarului nr.P/D/2012, întrucât a fost făcută în mod neechivoc și în contextul solicitării arătate mai sus. Totodată, promisiunea făcută de inculpatul H. a fost una serioasă, aspect ce rezultă și din preocuparea acestuia de a face rost de bani pentru a-i remite lui P., inculpatul S. urmărind să satisfacă toate pretențiile materiale solicitate.

Se rețin în acest context afirmațiile martorei D., în sensul că inculpatul S. pentru că nu avea bani să plătească, a încercat să compenseze cu tablouri, pietre prețioase, bijuterii („H. mi-a spus că nu are bani să plătească această sumă și va compensa cu tablouri, pietre prețioase, bijuterii”).

La aceeași împrejurare factuală se referă și inculpatul S. în declarațiile date: „în aprilie-mai, am început să caut variante pentru a face rost de 1,5 milioane euro, datorită valorii mari a sumei, m-am gândit la posibilitatea de a vinde anumite echipamente ce nu făceau parte din activul operațional al firmelor. În acest sens, m-am deplasat în Iran și Africa de câteva ori, posibile piețe de desfacere a acestor produse, sens în care am și făcut efectiv, demersuri (...)

În vara lui 2014, am avut o discuție, în aer liber, la biroul lui P., după ce ne-am lăsat telefoanele în încăpere, tema discuției fiind când plătesc eu banii. I-am spus că nu am găsit nicio soluție și i-am oferit ca alternative, tablouri, bijuterii sau utilaje în valoare de 1,5 milioane lei. Atunci mi-a spus că nu se acceptă decât bani cash sau transfer bancar în unul din conturile firmei sale (...) I-am spus lui P. că am lăsat tablourile la casa de licitații A.... spre a fi scoase la vânzare”.

Aspectele menționate sunt confirmate și de înscrisurile depuse la dosar de inculpatul S., respectiv, certificatul de consignație în vederea licitației, încheiat la 19 august 2014, între Galerile A.... SRL, SC L.... SRL și deponentul (consignant) S., având ca obiect 11 lucrări cu prețuri de pornire între 1000 euro și 130.000 euro, precum și lista cu mijloace fixe din 21 martie 2014 emisă de C.... Timișoara SRL și lista inventar din 11 iunie 2014.

Având convingerea că dosarul în care era cercetat urma să fie soluționat favorabil, inculpatul S. a remis suma solicitată de inculpatul P..

În acest context relevanță prezintă declarația inculpatului H.: ”La discuțiile pe care le aveam cu P. acesta mă întreba când plătesc banii, eu înțelegând că dacă nu voi plăti acei bani „voi fi arestat”. La două sau trei dintre întâlniri când P. îmi cerea banii a fost prezentă și martora D..

Inculpatul H. a mai arătat că, (...) În luna septembrie-octombrie 2014, presiunea exercitată de P. asupra mea pentru a îi remite banii „se reînnoiește” astfel că prin intermediul martorei D. i-am remis acestuia suma de 150.000 de euro pe care i-am pus într-un plic de culoare maro format A4. Martorei i-am spus ce conține plicul respectiv fără a îi preciza ce reprezintă suma de bani respectivă.”

Cu referire la remiterea sumei de 150.000 euro inculpatului P., din declarațiile date de inculpatul S., instanța de control judiciar reține că, în perioada august-noiembrie 2014, acesta din urmă i-a lăsat martorei D. un plic cu 150.000 euro pentru a fi înmănat inculpatului P.: „Am evitat să îl văd la acel moment pe P., pentru că știam că mă va întreba de suma integrală, lucru pe care doream să îl evit. La momentul când am dat banii d-nei D. pentru P.,

cunoșteam că dosarul în care fusesem cercetat la Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fusese închis cu o soluție de netrimitere în judecată, cred că primisem o notificare prin poștă, în acest sens, respectiv, o adresă cu antetul instituției și câteva rânduri în care mi se comunica soluția. Nu îmi amintesc să fi văzut ordonanța prin care s-a dispus soluția de netrimitere în judecată.” Inculpatul a precizat că i-a transmis martorei D., la modul generic, că suma de 150.000 euro era o obligație pentru ajutorul pe care inculpatul P. i-l acordase într-o cauză penală.

Faptul remiterii sumei de 150.000 euro către inculpatul P. a fost confirmat de *martora D.* care a arătat, atât în faza de urmărire penală cât și ulterior, în fața primei instanței de judecată și a instanței de apel: *”La un moment dat H. m-a trimis la biroul lui P. și mi-a dat un plic, spunându-mi că sunt 150.000 euro, cerându-mi să îi dau plicul cu bani lui S.. Nu am verificat conținutul plicului, ci doar am mers la biroul lui S. și i-am înmănat plicul, personal.”*

În consecință, în ce-l privește pe inculpatul S., instanța apreciază că s-a dovedit dincolo de orice dubiu, prin probele administrate în cauză, că a săvârșit o faptă care este prevăzută de legea penală și întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, așa încât critica formulată de acesta vizând greșita sa condamnare cu motivarea că în cauză erau incidente dispozițiile art. art.16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

Cu referire la solicitarea inculpatului S. de a fi achitat, ca efect al incidenței cauzei de neimputabilitate a constrângerii morale, instanța de control judiciar reține că este neîntemeiată, urmând a fi respinsă ca atare.

Astfel, criticând sentința penală apelată, inculpatul S. a susținut că a acceptat remiterea sumei de bani cerută de inculpatul P. motivat de faptul că: *”P. mi-a precizat că, în situația în care nu voi fi de acord să avansez acea sumă de bani, voi fi arestat și urmărirea penală se va extinde și asupra mea”,* arătând, totodată, că *„ceea ce m-a speriat foarte tare a fost perspectiva arestului, dar și ceea ce mi-a spus la una dintre întâlniri, respectiv, că urmărirea penală se poate extinde și asupra soției mele, or, eu nu mi-am implicat niciodată soția în afaceri, nici măcar la nivelul discuțiilor.”*

În examinarea criticii formulate se reține că potrivit dispozițiilor art.25 din Codul penal, constrângerea morală reprezintă presiunea psihică exercitată prin orice mijloace de către o persoană asupra psihicului altei persoane, cu un pericol grav, iminent, inevitabil și injust, provocându-i o temere gravă sub stăpânirea căreia persoana constrânsă săvârșește o faptă ilicită.

Pentru a fi în prezența constrângerii psihice, este necesar ca pericolul cu care este amenințată persoana să fie grav (gravitatea se analizează în raport cu valoarea socială amenințată de pericol), iminent (declanșarea într-un interval de timp relativ scurt), inevitabil (inexistența unei alte soluții de înlăturare a pericolului în mod eficient, apreciată în concret) și injust.

Dacă cel amenințat putea evita pericolul grav prin denunțarea celui ce exercită amenințarea ori prin alte căi, condiția inevitabilității nu mai este îndeplinită, întrucât el avea posibilități mai puțin dăunătoare pentru înlăturarea pericolului grav.

Probatoriul administrat relevă faptul că pretinsa constrângere morală rezultă exclusiv din declarațiile inculpatului S. și că nu îmbracă forma unui pericol iminent, în sensul dispozițiilor art. 25 din Codul penal, întrucât existau alternative de înlăturare a acestui , altfel decât prin săvârșirea unei fapte penale.

Astfel cum rezultă din chiar declarația inculpatului S., nu se poate aprecia că libertatea de voință i-a fost afectată în contextul în care probatoriul a evidențiat că preocuparea sa principală era în sensul identificării „unei modalități” de a obține o soluție favorabilă în dosarul aflat în instrumentarea procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism: „ am avut o primă discuție cu domnul S., care m-a vizitat la biroul societății din”, “l-am întrebat ce se poate face”, “P. mi-a spus că nu știe, dar că se va interesa și va reveni în scurt timp”

“L-am întrebat ce soluții există, știind că este avocat. Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte ANAF și că este bine conectat”, „Nu am apelat la consilierii juridici ai firmei și nici la casele de avocatură cu care colaboram, care lucrau în domeniul civil, și nu am comunicat nimănui această situație a mea, care viza redeschiderea dosarului penal.

Am acceptat ca P. să se ocupe de această problemă a mea deoarece dumnealui mi-a semnalat aspectele legate de dosarul meu, dânsul a urmărit desfășurarea dosarului și prin frecvența întâlnirilor și a telefoanelor pe care mi le dădea, mi-a fost clar că este aproape de factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”

Totodată, instanța de control judiciar reține, față de împrejurarea că inculpatul S. nu era pentru prima dată angrenat într-o cauză penală, că avea posibilitatea de a se consulta cu persoane cu pregătire juridică (consilierii juridici, avocații angajați în cadrul firmelor pe care le controla), că este evident că acesta avea reprezentarea faptului că există și alte mijloace de a evita presupusul pericol și că aceste mijloace erau utilizabile. În pofida tuturor acestor aspecte, inculpatul S. a arătat că: “ nu am făcut nicio sesizare la autoritățile statului”.

În consecință, în raport de cele ce preced, instanța de control judiciar apreciază ca neîntemeiată solicitarea inculpatului S. de a se reține cauza de neimputabilitate a constrângerii morale, cu consecința exonerării sale de răspundere penală pentru infracțiunea de cumpărare de influență.

Totodată, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază ca fiind neîntemeiată și critica formulată de apelantul inculpat S. vizând nereținerea de către instanța de fond a cauzei de nepedepsire prevăzută de art. 292 alin.2 din Codul penal.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.292 alin.2 din Codul penal cumpărătorul de influență nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.

În speță, inculpatul S., a sesizat organele de urmărire penală la data de 19 august 2015 (fila 41, vol.1), dată la care informațiile privind activitatea infracțională desfășurată de acesta și inculpatul P. erau cunoscute, urmare denunțului formulat la data de 18 februarie 2015 de martorul denunțător M.,

revenind organelor judiciare atribuția de a da încadrarea juridică corespunzătoare faptelor săvârșite.

Pentru același motiv, respectiv că activitatea infracțională a inculpatului P. era cunoscută organelor de urmărire penală odată cu denunțul formulat de martorul M., nu se justifică aplicarea față de inculpatul S. a dispozițiilor art.19 din OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, care reglementează beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

În plus se reține că, prin adresa din 28 noiembrie 2018 emisă în dosarul nr.P/2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a arătat că inculpatul S. a formulat denunț la data de 18 august 2015 privind aspecte ce au fost cercetate în dosarul nr.P/2015 și față de care prin ordonanța din data de 24 aprilie 2017 s-a dispus clasarea privind săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 291 alin.1 din Codul penal, raportat la art. 6 și 7 lit.a din Legea nr. 78/2000, complicitate la infracțiunea de luare de mită, faptă prevăzută de art. 48 din Codul penal raportat la art 289 alin.1 din Codul penal și la art. 6 și 7 lit.a din Legea nr. 78/2000 și luare de mită, faptă prevăzută de art 289 alin.1 din Codul penal raportat la art. 6 și 7 lit.a din Legea nr. 78/2000.

Totodată, prin aceeași adresă s-a arătat că inculpatul S. a formulat denunț la data de 19 august 2015 privind aspecte ce fac obiectul urmăririi penale în rem în dosarul nr.P/2015, în referire la săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, faptă prevăzută de art. 291 alin.1 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal și cumpărare de influență, faptă prevăzută de art. 292 alin.1 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

S-a concluzionat în sensul că nu se poate face aplicarea față de inculpatul S. a dispozițiilor art.19 din OUG nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, care reglementează beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege întrucât în baza denunțurilor formulate de acesta nu au fost identificate și trase la răspundere penală alte personae care au săvârșit fapte penale.

O altă critică formulată de inculpatul S. a vizat nereținerea de către instanța de fond a dispozițiilor art.396 alin.10 din Codul de procedură penală privind cauza de reducere a pedepsei în cazul recunoașterii învinuirii.

În examinarea criticii formulate se reține că în mod corect, la termenul din data de 18 februarie 2016, instanța de fond a respins cererea formulată de inculpatul S. de a fi judecat în procedura recunoașterii învinuirii.

Din economia textelor de lege care reglementează această procedură, în special din cuprinsul art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de control judiciar reține că pentru a putea invoca recunoașterea învinuirii, inculpatul trebuie să respecte în principal două condiții esențiale. În primul rând, acesta trebuie să fie de acord ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, iar în al doilea rând, trebuie să recunoască în totalitate faptele reținute în sarcina sa.

Fundamental în stabilirea precisă a consecințelor recurgerii la procedura simplificată, este de a se stabili ce înseamnă exact a recunoaște faptele reținute în cuprinsul acuzației formulate.

Sub acest aspect se reține că atât practica judiciară, cât și doctrina, au interpretat dispozițiile legale anterior menționate în sensul obligativității recunoașterii faptei de către inculpat, atât pe plan obiectiv, cât și pe plan subiectiv, astfel cum aceasta a fost descrisă în rechizitoriul parchetului.

Prin urmare, în acord cu cele reținute de instanța de fond se constată că în speță nu sunt incidente, dispozițiile art.396 alin.10 din Codul de procedură penală, în contextul în care, situația de fapt reținută de parchet nu este cea recunoscută de inculpatul S. care a declarat că a acționat sub imperiul constrângerii morale exercitate de inculpatul P., această cauză de neimputabilitate fiind, de altfel, unul dintre motivele pe care s-a întemeiat cererea de achitare formulată în apărarea inculpatului S..

Inculpatul S. a criticat sentința penală și sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate, apreciind că se impune stabilirea unei pedepse într-un quantum redus față de cel stabilit de instanța de fond, prin reținerea împrejurărilor și a modului de comitere a infracțiunii, a motivului care a dus la săvârșirea infracțiunii, respectiv presiunile exercitate asupra sa de inculpatul P., precum și a conduitei procesuale, acesta recunoscând fapta reținută în sarcina sa și colaborând cu organele de urmărire penală.

Sub acest aspect sentința penală a fost criticată și de Ministerul Public-Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație, care a solicitat majorarea quantumului pedepsei.

Analizând criticile formulate, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, constată că sancțiunea stabilită de instanța de fond, atât sub aspectul quantumului, cât și al modalității de executare, a fost corect individualizată, fiind în măsură să răspundă cerințelor de coerciție și reeducare, dar și gradului concret de pericol social al faptei și persoanei inculpatului.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, notează că individualizarea pedepsei reprezintă o operațiune juridică importantă de care depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

În acest sens, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, un rol important în stabilirea și aplicarea pedepsei îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru reeducarea inculpatului, iar pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul avute în vedere de legiuitor, aceasta trebuie să corespundă, sub aspectul duratei și naturii sale, gravității faptei comise, potențialului de pericol social pe care în mod real îl prezintă persoana inculpatului, precum și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Pe de altă parte, ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul represiv și o funcție de exemplaritate, constând în dezaprobarea legală și

judiciară, atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și comportarea făptuitorului.

Nu în ultimul rând, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite săvârșirea în viitor a unor fapte similare.

Revenind la criteriile ce trebuie avute în vedere la individualizarea pedepsei, acestea sunt enumerate în art. 74 alin. 1 Cod penal, care prevede că stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În cazul apelantului intimat inculpat S., instanța de fond a reținut că inițiativa infracțională a aparținut inculpatului P. la care inculpatul S. a achiesat, fiind direct interesat în adoptarea unei soluții favorabile în dosarul penal care îl viza și profitând de relațiile interpersonale ale acestui inculpat, create în timp, ca urmare a atribuțiilor conferite de funcția de președinte Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe care a îndeplinit-o și a dat eficiență circumstanțelor reale ale comiterii faptelor, rolului pe care l-a avut inculpatul, scopului urmărit, precum și circumstanțelor personale, nivelului de educație, pregătirii profesionale și modului în care inculpatul a înțeles să se raporteze la acuzațiile aduse.

În procesul de individualizare a pedepsei au fost respectate întru totul criteriile generale prevăzute de art. 74 Cod penal, instanța de fond dând dovadă de suficientă fermitate, atât prin proporționalizarea pedepsei, cât și prin alegerea unei modalități privative de executare a acesteia, pedeapsa de 4 ani închisoare fiind în măsură să asigure funcțiile de constrângere și de reeducare precum și scopul preventiv al sancțiunii

În consecință, în raport de argumentele ce preced, criticile formulate de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de inculpatul S. apar ca fiind nefondate, motiv pentru care instanța de control judiciar va menține pedeapsa principală de 4 ani închisoare și pedeapsa complementară de 3 (trei) ani contând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și d din Codul penal, aplicată de instanța de fond acestui inculpat.

IV.2.2. Examinând criticile formulate de inculpatul P., Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că instanța de fond a realizat o corectă aplicare a cadrului legal referitor la probele administrate și, în urma analizării și coroborării acestora, a reținut că acestea dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, săvârșirea infracțiunii de trafic de influență pentru care inculpatul a fost condamnat.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, constată că instanța de fond a admis probele

considerate utile, pertinente și concludente în prezenta cauză, probe care au fost administrate sau readministrare și care au condus la stabilirea situației de fapt, corect reținută în considerentele sentinței apelate. Totodată, se constată că probele administrate în faza apelului nu au fost de natură să modifice situația de fapt reținută de instanța de fond, nefiind identificate motive care să conducă la infirmarea argumentelor de fapt și de drept expuse în considerentele hotărârii apelate.

Realizând propria evaluare a probatoriului administrat, în raport cu apărările și criticile formulate de inculpatul P., Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține următoarele:

Potrivit art.291 alin.1 Cod penal infracțiunea de trafic de influență constă în: *„Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.”*

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență constă în acțiunea de traficare a influenței care se realizează în modalități normative alternative: *pretindere* de la o persoană interesată a unei sume de bani sau a unui alt folos pentru a interveni pe lângă un funcționar public asupra căruia subiectul are sau lasă să se creadă că are influență; *primire* de la persoana interesată, în același scop, a unei sume de bani sau a altor foloase; *acceptare de promisiuni*, făcute în scopul menționat de către o persoană, de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, *săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.*

A avea influență asupra unui funcționar public înseamnă a avea trecere, a se bucura în mod real de încrederea acestuia, a fi în bune relații cu el, a fi în relații de amiciție destul de strânse. A lăsa să se creadă că are influență asupra unui funcționar înseamnă că o persoană se prevaluează, pretinde, afirmă, contrar realității, că este în relații bune cu funcționarul, se bucură de încrederea și aprecierea acestuia.

Transpunerea noțiunii de influență în sfera legii penale presupune exercitarea intenționată de către un autor, conștient de prestigiul și de puterea sa, a unor acțiuni asupra unei persoane, cu un scop eminentemente nelegal.

Curtea Constituțională a arătat că *„prin expresia „are influență” se înțelege că acea persoană se bucură în mod real de încrederea funcționarului sau a altui salariat, ori că bunele relații personale cu acesta corespund realității, așadar acea persoană este în asemenea relații cu funcționarul încât să-l poată determina la o anumită conduită, atitudine, acțiune.*

Prin expresia „lasă să se creadă că are influență” asupra unui funcționar sau a altui salariat, literatura de specialitate înțelege că o persoană se laudă că are trecere pe lângă un funcționar sau alt salariat (afirmând, de pildă, că

datorită încrederii de care se bucură sau datorită rudeniei sau relațiilor personale pe care le are cu acel funcționar sau salariat poate determina o anumită atitudine a acestuia ori poate obține o anumită rezolvare), ori se prevalează, pretinde, afirmă, contrar realității, că este în relații bune cu funcționarul ori alt salariat, se bucură de aprecierea și încrederea acestuia de asemenea natură încât poate rezolva problema de care este interesat cumpărătorul de influență. **Se consideră că cerința este îndeplinită și atunci când o persoană, fără a se lăuda că are trecere asupra unui funcționar, nu dezmente afirmațiile altora cu privire la existența acesteia.**

De asemenea, în practica judiciară s-a reținut că nu are relevanță dacă făptuitorul a precizat ori nu numele funcționarului public asupra căruia are influență, suficient fiind să-l fi determinat numai prin calitatea acestuia.

Curtea observă, totodată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență nu este necesar ca inculpatul să indice în mod nominal funcționarul public pe lângă care pretinde că ar avea trecere, dacă din conținutul celor afirmate de el se desprinde competența acestui funcționar de a dispune în legătură cu actul referitor la care se trafică influența, deoarece ceea ce este important este ca influența presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată motivul tranzacției.

Cu alte cuvinte, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, printre care și aceea ca influența pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul, să privească un funcționar sau alt salariat care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase.

Nu are relevanță dacă făptuitorul atribuind un nume acelui funcționar sau salariat, numele atribuit este real sau fictiv. **Prin urmare, esențial este ca influența făptuitorului să fi constituit pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.** (Decizia nr. 489 din data de 30 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial nr. 661 din 29.08.2016, paragraful 54).

Totodată, se constată că doctrina și practica judiciară sunt constante în a reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu are relevanță dacă pretinderea folosului a fost satisfăcută, nici dacă acceptarea promisiunii unor foloase a fost urmată de remiterea acestora, nu interesează dacă intervenția pe lângă un funcționar sau alt salariat s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenție (reală sau presupusă) se urmărește determinarea unei acțiuni licite (efectuarea corectă de către un funcționar sau alt salariat a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu) sau a unei acțiuni ilicite (efectuarea incorectă a actului) ori determinarea unei inacțiuni licite (abținerea de la efectuarea unui act abuziv) sau a unei inacțiuni ilicite (neîndeplinirea unei îndatoriri de serviciu), de vreme ce dezaprobarea exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește

scopul urmărit de infractor, nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale sau presupuse.

Din modul în care mijloacele de probă administrate au conturat situația de fapt rezultă că, în speță, sunt îndeplinite cerințele pe care doctrina le impune în ceea ce privește varianta alternativă a elementului material constând în acțiunea de *pretindere*. Astfel, solicitarea adresată de către apelant, inculpatului S., de a plăti „un *comision*”, a avut loc pentru *factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*”, persoane care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” de netrimitere în judecată a inculpatului S. în dosarul nr..../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală. Totodată, faptul *remiterii „comisionului”*, este fără îndoială dovedit, așa cum rezultă din materialul probator administrat în cauză.

Astfel, declarațiile inculpatului S. făcute cu prilejul audierii sale în cursul procesului, relevă că *pretinderea* sumei de bani de către inculpatul P. s-a realizat prin *invocarea tacită a influenței acestuia* asupra procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism „*P. (...) mi-a reiterat gravitatea situației, dar mi-a spus că ar exista o soluție sugerată de conducerea DIICOT, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care vorbea*” (...) *mi-a spus că a aflat că am probleme foarte grave, că sunt aproape de a fi arestat în dosarul de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (...) Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte ANAF și că este bine conectat*”; inculpatul S. a acceptat ca P. să se ocupe de problema sa motivat de împrejurarea că „*dumnealui mi-a semnalat aspectele legate de dosarul meu, dânsul a urmărit desfășurarea dosarului și prin frecvența întâlnirilor și a telefoanelor pe care mi le dădea, mi-a fost clar că este aproape de factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.*”

În cauză, se constată asumarea din partea inculpatului P. a obligației, a angajamentului de a determina persoane din *conducerea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism* să adopte conduita ce formează obiectul vânzării-cumpărării de influență, ceea ce echivalează cu o garantare a reușitei intervenției; „*factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*”, fiind persoane care aveau „*calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” în sensul netrimiterii în judecată a lui S. în dosarul nr..../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală.

Apărarea inculpatului P. în sensul că a relaționat cu S. începând cu data de 10 aprilie 2014, când s-au încheiat cele două contracte de asistență juridică cu Societatea profesională de avocați „P....”, este combătută nu doar de probele anterior arătate, care se coroborează între ele, ci de întregul material probator administrat în cauză, relevantă fiind și declarația martorei S. care a făcut referire la faptul că relația dintre inculpații P. și S., era anterioară datei încheierii celor două contracte „*se cunosc social, adică s-au cunoscut în anumite medii*”, și care a mai declarat că P. cunoștea situația financiară a societăților comerciale

aparținând inculpatului S., la data încheierii contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 între Societatea civilă profesională de avocați „P....” și C.... Timișoara SRL, respectiv, S.... București SA . (*„a fost destul de reticent în a semna contractele de asistență juridică. Inițial, a spus că vom trimite oferta și probabil nu vom fi selectați sau dacă vom ajunge să semnăm contractele, nu vom fi plătiți sau vom fi plătiți foarte greu”*.)

Martora S. a mai precizat că a fost cea care s-a ocupat de încheierea și derularea contractelor cadru de asistență juridică încheiate la 10 aprilie 2014, fapt confirmat și de martorii V. și N., iar prezența inculpatului P. la sediul firmelor din, controlate de S., s-a datorat uzanței de a participa la prima întâlnire când societatea de avocatură avea un client nou (*„P. ne-a însoțit deoarece de fiecare dată când avem un client nou acesta participă, ca regulă de organizare internă; așa procedăm în situația unui client nou. Eu și P. suntem avocați asociați coordonatori, cu semnătură individuală, și anume, fiecare dintre noi poate angaja în mod separat societatea de avocatură, însă, ca regulă generală, cele mai multe contracte sunt semnate de către mine”*).

Referindu-se la acest eveniment, care s-a desfășurat la sediul din, al firmelor controlate de inculpatul S., martora a menționat că inculpații P. și S. s-au retras aproximativ 10 minute din încăperea unde se discuta despre contractele de asistență juridică, cei doi purtând o discuție separată: *„Întâlnirea, nu cred că a durat mai mult de o oră, pe H. nu l-am văzut decât aproximativ 10 secunde, când a intrat în camera în care ne aflam. Acesta a părut surprins de prezența noastră, în special de cea a lui S., pe care îl cunoștea, cu care s-a salutat și cu care s-a retras din încăperea în care ne aflam, să vorbească, cred, aproximativ 10 minute.”*

Ulterior, după plecare, martora S. a aflat că subiectul discuției dintre cei doi inculpați a vizat o afacere, din Africa, a inculpatului H. (*„După ce am plecat din sediul din, în mașină, am discutat cu P. dacă a vorbit cu H. despre chestiuni care țin de atribuțiile noastre și am aflat că au discutat probleme generale, ceva legat de o afacere din Africa a lui H.”*).

Totodată, martora S. a relatat că, atunci când au apărut probleme cu plata onorariilor din partea celor două societăți comerciale controlate de inculpatul S., inculpatul P. nu cunoștea că nu se plătesc onorariile, martora fiind cea care a luat legătura cu D., iar atunci când a aflat că nu se mai plătesc onorariile, la cererea lui P. de a lua singură o decizie, a hotărât „să închidă” cele două contracte deoarece, lunar, societatea de avocatură plătea TVA.

De asemenea, martora S. a declarat că nu are cunoștință ca P. să se fi întâlnit sau să fi discutat cu H. sau cu D. despre contractele de asistență juridică și derularea acestora. A precizat martora că dacă între cei doi inculpați ar fi avut loc o astfel de discuție, inculpatul P. și că acesta nu se ocupa de „munca de zi cu zi pentru acești clienți, ci își desfășura activitatea pentru persoanele care aveau probleme în domeniul fiscal și contencios administrativ”.

Verificările efectuate de Agenția Națională de Administrare Fiscală au ecidentiat că serviciile de consultanță juridică oferite în baza contractelor cadru de asistență juridică nr.648393/10.04.2014 și nr.648394/10.04.2014 de către Societatea civilă profesională de avocați „P....” au fost prestate prin Cabinet de avocat „N.” și Cabinet de avocat „V.”, concluzie care se coroborează cu

contractul de conlucrare profesională din 19.08.2014 dintre Societatea civilă profesională de avocați „P....” și Cabinetul de avocat „N.” (până la 19.08.2014, martorul N. a prestat servicii în calitate de partener al societății de avocatură), actele adiționale la acest contract (file 253, 257 vol.9 d.u.p., fila 100 vol.12 d.u.p.), contractul de conlucrare profesională dintre Societatea civilă profesională de avocați „P....” și Cabinetul de avocat „V.”, actul adițional la acest contract (file 233, 238 vol.9 d.u.p.), rapoartele de lucru aferente fiecărei facturi emise de avocat N., facturile emise de cele două cabinete de avocatură coroborate cu plățile și registrul jurnal de încasări și plăți aferent perioadei 30.05.2014-30.04.2015 înregistrate de Societatea Civilă profesională de avocați „P....”

Martora V. a relatat că *dosarele în care a lucrat îi erau repartizate de un avocat coordonator din cadrul societății de avocatură, mai exact de către A., iar pentru activitățile desfășurate a întocmit lunar o factură și a completat un jurnal de activitate în format electronic care se afla în calculatoarele societății „P....”, în baza căruia s-au întocmit rapoartele de activitate către clienți și în baza cărora se făcea plata.*

Amai arătat martora că *strategia în dosarele la care a făcut referire nu a discutat-o cu P., ci cu A., precum și faptul că și-a desfășurat activitatea la sediul Societății de avocatură „P....”, aflând de la A., spre sfârșitul perioadei contractuale, respectiv în mai-iunie 2015, că existau probleme legate de plăți, întâzieri la plată sau lipsa plății, între cei doi clienți și societatea de avocatură.*

Deopotrivă, din declarațiile date de martora D. se reține: *„dl P. mă întreba când îi va plăti S. banii pe care îi datorează, respectiv 1,5-2 milioane euro. Eu îi transmiteam acest mesaj lui S.”. „(...) cred că P. suna de 4, 5 ori pe lună pentru acest motiv”* precizând că *„mă suna pentru că H. era plecat din țară sau nu răspundea la telefon.”*

Aspectele relatate de martora D. au fost confirmate și de înscrisuri, respectiv, factura detaliată emisă de SA privind datele de trafic, în perioada 15.05.2014-31.12.2014, între numărul de telefon folosit de P. și cel al martorei D..

Prin urmare, contrar celor susținute de inculpatul P., instanța de control judiciar constată că, în contextul în care acesta nu era la curent cu derularea contractelor de asistență juridică încheiate cu societățile controlate de inculpatul S. și nici cu situația plăților efectuate, este evident că suma de bani pe care inculpatul P. a cerut, în mod repetat, să-i fie plătită, era pretinsă de acesta pentru altul, respectiv, pentru soluționarea favorabilă a dosarului nr...../D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, conform interesului lui S..

Similar, se constată ca fiind întrunite și condițiile prevăzute de lege referitoare la varianta *primirii*, ca modalitate normativă de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, deoarece, la indicația apelantului intimat inculpat P., în contul comisionului solicitat de către acesta, suma totală de 150.000 euro a fost remisă de către inculpatul S..

Astfel, referitor la primirea sumei de 150.000 euro de către inculpatul P. se reține declarația *martorei D. care a arătat:”La un moment dat H. m-a trimis la biroul lui P. și mi-a dat un plic, spunându-mi că sunt 150.000 euro, cerându-mi*

să îi dau plicul cu bani lui S.. Nu am verificat conținutul plicului, ci doar am mers la biroul lui S. și i-am înmănat plicul, personal.”

În legătură cu acest aspect, inculpatul S. a arătat: „Am evitat să îl văd la acel moment pe P., pentru că știam că mă va întreba de suma integrală, lucru pe care doream să îl evit. La momentul când am dat banii d-nei D. pentru P., cunoșteam că dosarul în care fusesem cercetat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fusese închis cu o soluție de netrimitere în judecată, cred că primisem o notificare prin poștă, în acest sens, respectiv, o adresă cu antetul instituției și câteva rânduri în care mi se comunica soluția. Nu îmi amintesc să fi văzut ordonanța prin care s-a dispus soluția de netrimitere în judecată.” A mai declarat inculpatul că i-a transmis martorei D., la modul generic, că suma de 150.000 euro era o obligație pentru ajutorul pe care inculpatul P. i-l acordase într-o cauză penală.

Deopotrivă, din declarațiile martorei D. rezultă că „ (...) facturile către casa de avocatură se plăteau prin bancă. Facturile trebuiau fi semnate de din partea societății comerciale de F.. Facturile nesemnate erau plătite atâta timp cât Departamentul Juridic recunoștea că s-au efectuat serviciile juridice menționate în raportul de activitate întocmit de Societatea de avocatură care însoțea facturile.”

Prin urmare, contrar susținerilor apelantului intimat inculpat, Completul de 5 Judecători apreciază că, în ceea ce privește acest palier al acuzațiilor, referitor la pretinderea și, respectiv, primirea sumei totale de 150.000 euro, declarațiile martorilor audiați în cauză fundamentează acuzația de trafic de influență reținută în sarcina apelantului intimat inculpat.

În ceea ce privește motivul de apel referitor la greșita individualizare a pedepsei aplicate de către prima instanță, invocat de apelantul intimat inculpat P. și de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- Direcția Națională Anticorupție, instanța de control judiciar apreciază, contrar criticilor formulate, că operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei a fost corect realizată de către prima instanță, pornind de la limitele speciale ale pedepsei stabilite în art. 291 Cod penal, cu luarea în considerare a criteriilor de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal.

Astfel, se constată că prima instanță a analizat atât *circumstanțele reale* ale săvârșirii faptei, cât și *circumstanțele ce îl caracterizează pe apelantul intimat inculpat*.

Criteriile de individualizare a pedepsei au vizat, în mod corespunzător, tipul valorilor sociale vătămate și, deopotrivă, periclitate (referitoare la încrederea în prestigiul autorității și credibilității autorităților statului), modalitatea de desfășurare a activității infracționale (inițiativa infracțională în „târgul corupției” a aparținut inculpatului P., profitând de relațiile interpersonale create în timp, ca urmare a atribuțiilor conferite de funcția de președinte ANAF pe care a îndeplinit-o).

Nu în ultimul rând, se reține că instanța de fond a avut în vedere, în mod justificat, întinderea importantă a fenomenului de corupție în rândul funcționarilor de rang înalt și a demnitarilor statului, precum și ecoul important pe care faptele de corupție îl produc în societate, determinând, în lipsa unei sancțiuni corespunzătoare, diminuarea prestigiului autorităților și instituțiilor

publice, a încrederii cetățenilor în autoritatea statului și în capacitatea acestuia de a se autoregla, precum și perturbarea gravă a derulării relațiilor sociale la nivel instituțional și interpersonal.

Totodată, instanța de fond a ținut cont și de împrejurarea că apelantul intimat inculpat nu are antecedente penale, este o persoană cu un nivel ridicat de educație și are o situația familială stabilă.

În acord cu prima instanță, se apreciază că durata pedepsei stabilite este suficientă pentru asigurarea scopului general al unei sancțiuni penale, cu atât mai mult cu cât, modalitatea de executare aleasă de prima instanță a fost, în mod justificat, aceea a executării în regim de detenție, considerându-se, în mod corect, că în raport cu gravitatea faptelor săvârșite, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate apelantului intimat inculpat nu poate fi atins decât prin privare de libertate.

În raport de aspectele anterior menționate, de conduita procesuală bună a apelantului intimat inculpat, care s-a fost prezentat pe parcursul procesului și de împrejurarea că atitudinea procesuală de negare a faptelor de care a dat dovadă reprezintă o componentă a dreptului la apărare și, totodată, un drept procesual al acestuia, se apreciază ca fiind nefondate criticile formulate de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de casație și Justiție și de inculpatul P., *motiv pentru care se va menține cuantumul pedepsei stabilite de către prima instanță pentru infracțiunea de care se face vinovat apelantul, precum și modalitatea de executare a acesteia, în regim de detenție.*

IV.3. În ce privește critica formulată de apelanta intimată inculpată B. vizând greșita sa condamnare, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători reține următoarele:

În cauză, nu există probe care să creeze convingerea instanței, în sensul prevăzut de dispozițiile art. 103 alin. 2 din Codul de procedură penală că, din cei 20.000 euro primiți de la inculpatul P., martorul denunțător M. a dat inculpatei B. 17.500 euro ca recompensă pentru că aceasta a determinat, prin încălcarea atribuțiilor de serviciu, soluționarea în mod favorabil a dosarului nr...../D/P2012 în care era cercetat inculpatul S..

Astfel, în examinarea criticilor formulate de apelanta inculpată B., reevaluând materialul probator administrat pe parcursul procesului penal, prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători reține că potrivit art.1 Cod procedură penală, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Pentru a servi drept temei pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești, probele strânse în cursul urmăririi penale și invocate în rechizitoriu trebuie verificate în cursul cercetării judecătorești în mod nemijlocit, oral, contradictoriu și în ședință publică. Numai după verificarea acestor probe cu respectarea principiilor oralității, nemijlocirii, contradictorialității, publicității și după administrarea din oficiu, sau la cererea părților, a oricăror altor probe necesare aflării adevărului, instanța poate să pronunțe o hotărâre temeinică.

Având în vedere aceste argumente teoretice, văzând criticile formulate de inculpata B., instanța de apel, în virtutea efectului devolutiv al căii de atac promovate, reexaminând atât probele administrate nemijlocit în fața sa, cât și pe cele administrate în cursul urmăririi penale și la instanța de fond constată următoarele:

În rechizitoriu, *în drept*, s-a reținut că, fapta inculpatei B. constând în aceea că în calitate de **a acceptat și a primit indirect**, de la S. **suma de 17.500 euro**, la data de 8 noiembrie 2014, **ca recompensă** pentru că, în legătură cu atribuțiile sale de serviciu a determinat soluționarea dosarului nr..../D/P/2012 al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prin clasare, corespunzător interesului persoanei cercetate în acest dosar, S., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 din Codul penal, raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000. Fapta aceleiași inculpate constând în aceea că, în calitate de a determinat, cu încălcarea îndatoririlor de serviciu, soluționarea, la data de 9 iulie 2014, prin clasare și contrar probelor administrate a dosarului nr./D/P/2012, de către procurorul C., care a acționat fără vinovăție în interesul numitului S., întrunește elementele constitutive ale participației improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal.

În fapt, s-a reținut că, la data de 8 noiembrie 2014, procurorul șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, inculpata B. a primit, pentru sine, în mod indirect, prin intermediul martorului denunțator, M., suma de 17.500 euro, din total sumei de 20.000 euro, pe care, în calitate de interpus, martorul denunțator a primit-o de la complicele infracțiunii de dare de mită, inculpatul P., care a acționat ca intermediar al inculpatului mituitor S.. Această sumă a reprezentat o parte din totalul sumei 230.000 euro ce a fost dată de inculpatul S. în tranșe, inculpatului complice P., pentru ca acesta la rândul lui să o remită pentru clasarea dosarului nr./D/P/2012. Totodată, s-a reținut că premisa desfășurării activității infracționale de dare de mită și de complicitate la dare de mită, urmată de infracțiunea de luare de mită, a constituit-o inițiativa complicele infracțiunii de dare de mită, inculpatul P., care a fost cel activ în acest „târg al corupției”, în care interesul mituitorului, mituitorului, intermediarului și interpusului a realizat elementele materiale ale laturii obiective a acestor infracțiuni.

Potrivit actului de sesizare a instanței, primirea sumei de bani de către inculpata B. a fost precedată de solicitarea care i-a fost adresată de complicele P., prin intermediul martorului denunțator M., de a-l sprijini pe H., o persoană foarte importantă care avea, la acel moment, un dosar deschis la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Urmare demersurilor complicele mituitorului P., inculpata B. a efectuat acte privitoare la îndatoririle sale de serviciu și, ca urmare a acestora, a determinat adoptarea unei soluții de clasare a dosarului care îl viza pe S..

Din examinarea materialului probator administrat în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că pretinsa activitate infracțională reținută în sarcina inculpatei B. s-a aflat în legătură cu urgentarea și

soluționarea prin clasare a dosarului nr...../D/P/2012 al Direcției de Investigarea Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, corespunzător interesului inculpatului S., care era vizat de cercetarea din acel dosar pentru comiterea infracțiunilor de constituire de grup infracțional organizat, delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată, spălare de bani, cu un prejudiciu potențial de 30.000.000 dolari, urmare sesizării formulate de SC B.... SA .

Analizând însă acuzațiile aduse inculpatei B. prin actul de sesizare, instanța de control judiciar reține că infracțiunea de luare de mită este incriminată de art. 289 din Codul penal și constă în *"Fapta funcționarului public, care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.*

Dintre modalitățile alternative de comitere a infracțiunii, în raport de starea de fapt din speța dedusă judecării, se impune a fi analizată acceptarea/primirea, care presupune acțiunea făptuitorului.

Cu referire la *acceptarea promisiunii* ca modalitate normativă alternativă de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că dispozițiile art. 289 alin.1 din Codul penal sancționează orice fel de acceptare a unei sume de bani sau de alte foloase, indiferent dacă aceasta este tacită sau expresă. De altfel, doctrina este unanimă în a aprecia că acceptarea promisiunii reprezintă încuviințarea neechivocă privind primirea folosului injust, aceasta putând fi explicită sau implicită, tacită.

Indiferent de modalitatea alternativă de realizare, pentru ca elementul material al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită să fie întrunit, trebuie să fie îndeplinite anumite condiții esențiale. Una dintre aceste condiții este cea ca actul pentru a cărui îndeplinire, neîndeplinire, urgentare sau întârziere se pretinde, se primește sau se acceptă promisiunea unor bani sau alte foloase să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public, adică să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau un act contrar acestor îndatoriri. În ceea ce privește urmarea imediată a infracțiunii de luare de mită, aceasta constă într-o stare de pericol pentru desfășurarea cu probitate a atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici.

Din analiza normei de incriminare rezultă că pentru susținerea acuzației de luare de mită trebuie dovedite din punct de vedere obiectiv:

a) conduita proprie a persoanei acuzate, în legătură cu banii sau foloasele, pretinderea de bani sau alte foloase care nu i se cuvin, primirea de bani sau alte foloase care nu i se cuvin, acceptarea promisiunii de bani sau foloase care nu i se cuvin;

b) conduita proprie a persoanei acuzate, în legătură cu actele de serviciu constând în: îndeplinirea, neîndeplinirea ori întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu, realizarea unui act contrar acestora;

c) legătura dintre banii sau foloasele necuvenite și actul de serviciu. Banii sau foloasele trebuie să fie pretinse, primite etc., cu titlu de contraechivalent al

conduitei pe care făptuitorul se angajează să o aibă și anume, pentru îndeplinirea neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere a unui act de serviciu. Dacă legătura lipsește, fapta nu are caracter penal.

Consumarea infracțiunii are loc în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii incriminate, în momentul pretinderii, primirii, acceptării promisiunii de bani sau foloase care nu i se cuvin funcționarului public, ori în momentul în care nu se respinge o asemenea promisiune. Este suficientă simpla acceptare a promisiunii făcute, predarea banilor sau a foloaselor putând să aibă loc anterior sau chiar să nu se mai realizeze (Tribunalul Suprem, Secția penală, decizia nr.1032/1968). Orice activitate ulterioară acestui moment, de exemplu refuzul primirii folosului promis sau restituirea acestuia, ori cercetarea celui care a dat mită pentru infracțiuni similare celei pentru care au fost primiți banii, nu are influență asupra existenței infracțiunii de luare de mită, putând constitui doar o circumstanță atenuantă personală.

În speță, se constată că nu s-a demonstrat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, existența *elementelor esențiale* pentru a se reține infracțiunile pentru care inculpata B. a fost trimisă în judecată, respectiv, primirea **sumei de 17.500 euro** la data de 8 noiembrie 2014 și faptul că, prin acțiunile sale ar fi determinat soluționarea dosarului nr...../D/P/2012 prin clasare, corespunzător interesului persoanei cercetate în acest dosar, S..

Astfel, particularizând considerațiile teoretice anterior menționate la datele speței, se constată că în cauză, *acțiunea de pretindere* a sumei de bani de către inculpatul P. de la inculpatul H. s-a realizat prin *invocarea față de acesta din urmă, în mod tacit, a influenței pe care cel dântâi o avea* asupra procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism care „*aveau calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție*” de netrimiteră în judecată în dosarul/D/P/2012, asupra „*conducerii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*”.

Se rețin în acest context afirmațiile inculpatului S., făcute cu prilejul audierii sale în cursul procesului: „*P. s-a anunțat în vizită și mi-a reiterat gravitatea situației, dar mi-a spus că ar exista o soluție sugerată de conducerea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care vorbea*”, „*P. mi-a spus că va reveni cu mai multe detalii, ceea ce s-a și întâmplat (...) mi-a spus că a aflat că am probleme foarte grave, că sunt aproape de a fi arestat în dosarul de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (...) Nu l-am întrebat de unde are aceste informații, cunoșteam că fusese președinte A.N.A.F. și că este bine conectat*”.

Inculpatul S. a acceptat ca P. să se ocupe de problema sa, motivat de împrejurarea că „*dumnealui mi-a semnalat aspectele legate de dosarul meu, dânsul a urmărit desfășurarea dosarului și prin frecvența întâlnirilor și a telefoanelor pe care mi le dădea, mi-a fost clar că este aproape de factorii de decizie din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism*”.

Inculpatul S. a relatat constant că: ” inculpatul P. a făcut vorbire de *conducerea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate*

Organizată și Terorism, fără a-mi preciza numele și calitatea persoanelor despre care este vorba”.

Astfel, inculpatul a arătat : „**S. nu mi-a spus că este emisarul cuiva sau că ar fi fost trimis de cineva să mă prevină, ci pur și simplu că a aflat de problemele mele**”, „**P. nu mi-a spus cui i-ar reveni acești bani. Cred că despre această chestiune l-am întrebat la începutul discuțiilor noastre, dar răspunsul a fost ferm că acest aspect nu se discută**”, „**nu mi-a spus niciodată niciun nume**”, după cum nu i-a răspuns „**la întrebarea pentru cine este acest comision**”, precizându-i că banii „**vor fi destinați exclusiv persoanelor care (...) aveau calitatea și abilitatea să pronunțe o soluție în sensul netrimiterii mele în judecată și să fiu lăsat în libertate**”, „**s-a referit la oameni periculoși și extrem de puternici din cadrul Direcției de investigație a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, care aveau capacitatea să-mi rezolve dosarul**”.

Audiat în legătură cu aspectele semnalate de inculpatul S., inculpatul P., a arătat (...) **Profesional, m-am întâlnit cu inculpata B. spre sfârșitul anului 2012 când eu eram șeful A.N.A.F, iar ea era consilier al șefului Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.. Mă întâlneam cu inculpata B., discutam probleme profesional, probabil săptămânal sau de câte ori era nevoie, atunci când instituțiile noastre aveau acțiuni comune.**”, precizând : „**(...)cu inculpata B. nu am avut discuții referitor la problema dosarului inculpatului H. aflat pe rolul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, nici direct, nici prin intermediar, cu atât mai mult prin intermediul lui M., care este o persoană potrivnică mie, cu care aveam o relație de dușmănie.**”

Totodată, în legătură cu acțiunea de primire a sumei de bani de către inculpata B. se reține că martorul denunțator M. a arătat la data de 17 februarie 2015, în denunțul formulat împotriva numiților P. și S. că „**În cursul anului 2014, am fost solicitat de A. să-l contactez pe fostul șef A.N.A.F., P., care îmi dăduse în prealabil un mesaj telefonic de salut. În baza solicitării m-am întâlnit cu P. în incinta hotelului „G...” din apropiere de Piața Muncii. După câteva întrevederi cu acesta în aceeași locație, acesta mi-a solicitat să adresez punctual rugămintea A. de a-l sprijini pe H., pe care l-a menționat ca fiind client al său, persoană foarte importantă și care avea deschis în acel moment un dosar la D.I.I.C.O.T.**

Inițial am refuzat, dar în urma insistenței acestuia am acceptat să transmit mesajul. Când am abordat-o privitor la solicitarea lui P., B. mi-a spus că nu cunoaște situația respectivă, mai mult, a părut că ignoră mesajul. În decursul aceluiași an, aflându-mă în prezența A. în incinta localului „ T. ” din zona Piața Alba Iulia, am observat că acolo se afla și P., care ne-a salutat și care a comunicat în particular cu A.. La câteva săptămâni după această întâlnire, A. mi-a comunicat faptul că, după verificări, a aflat într-adevăr că, există un dosar, care a fost redeschis, dar că nu sunt probe și că probabil se va închide cu soluția de neîncepere a urmăririi penale și să-i comunic acest lucru lui P., lucru pe care l-am făcut la câteva zile după acest mesaj. Ulterior, nu pot indica cu exactitate perioada, mi-a și dat spre a-i înmâna lui P. o copie a soluției, lucru pe care l-am făcut. În scurt timp. P. mi-a promis că îmi poate transmite atât pentru mine cât și pentru A. diverse sume de bani, deoarece are contract de

reprezentare cu S. iar la o dată ulterioară, prin intermediul unui angajat al său de la hotelul „ G... ”, mi-a dat suma de 20.000 euro. Din suma menționată am oprit 2.500 de euro, iar restul sumei i l-am transmis A., ca provenind de la P., îndatade 08.11.2014. Suma i-am înmânat-o la domiciliul ei, aceasta știind de unde provin banii, drept recompensă”.

În declarația dată în fața procurorului, **martorul M.** a precizat că:” în cursul anului 2014, în urma unui mesaj telefonic de salut transmis de P., A., la inițiativa acesteia din urmă, am luat legătura cu P. căruia i-am cerut să îmi explice scopul mesajului transmis. După câteva întâlniri de reaprofundare a relației (aceasta fiind întreruptă pe perioada mandatului de președinte al ANAF), acesta mi-a cerut să transmit că este interesat de soluționarea dosarului penal înregistrat pe rolul DIICOT care îl privea pe numitul H., despre care a afirmat că este un bun prieten de-al său. Am făcut acest lucru, transmițând mesajul respectiv ce conținea solicitarea domnului P..”

Cu prilejul confruntării dintre martorul M. și inculpata B., efectuată în faza de urmărire penală, martorul a confirmat că, în perioada aprilie-noiembrie 2014, a transmis integral, inculpatei A., mesajele inițiate de inculpatul P., care vizau atât formule cordiale de salut sau chestionare asupra stării generale a inculpatei, cât și mesaje punctuale vis-a-vis de situația juridică a inculpatului H.. De asemenea, a afirmat că:” Doamna B. m-a mai trimis, punctual, pentru realizarea întâlnirilor cu P., atunci când și-a manifestat interesul de a se implica în speța cu H. (...) celelalte întrevederi se realizau fie la inițiativa lui P., fie la inițiativa mea”(de precizat este faptul că denunțul martorului M. a fundamentat în mod determinant atât luarea măsurii arestării preventive față de inculpată, cât și dispoziția de trimitere în judecată a acesteia pentru infracțiunea de luare de mită).

Deși martorul M. furnizează informații cu privire la remiterea sumei de 17.500 euro, se reține că depozițiile acestuia sunt singulare și insuficiente pentru dovedirea acuzației adusă inculpatei B. constând în săvârșirea infracțiunii de luare de mită, în contextul în care nu se coroborează cu alte probe. În plus, cu privire la martorul denunțator se reține că veridicitatea afirmațiilor acestuia este susceptibilă de a fi pusă la îndoială în condițiile în care martorul ar putea fi interesat în valorificarea declarațiilor sale pentru a beneficia de o cauză de reducere a pedepsei într-un alt dosar penal, în care are calitatea de inculpat.

De asemenea, se constată că probatoriul nu a evidențiat împrejurările în care se susține de către parchet că martorul denunțator s-a întâlnit cu inculpatul P., respectivele întâlniri, fiind menționate doar în depozițiile martorului M..

Se constată, totodată, că martorul denunțator, M. a refuzat în instanță să relateze despre faptul primirii de la inculpatul P. a sumei de 20.000 euro și al remiterii sumei de 17.500 euro, inculpatei B., fapte referitor la care a dat declarații în cursul urmăririi penale.

Conduita obiectivă imputată inculpatei B. prin actul de sesizare a instanței, subsumată *verbum regens*, a constat, însă, tocmai în acțiunea de a accepta o sumă de bani, așadar, într-o conduită activă, manifestată indirect, dar explicit, anterior primirii banilor efective. La această din urmă activitate trebuie să se raporteze și evaluarea probatoriului administrat, pentru a se constata, în principal, dacă acțiunea invocată de acuzare există ca manifestare în sfera

realității obiective și, numai subsecvent, dacă ea întrunește elementele de tipicitate obiectivă sau dacă a fost săvârșită de cel acuzat.

În speță, din analiza coroborată a declarațiilor inculpaților S. și P. cu declarațiile martorului M. date în cursul urmăririi penale nu rezultă, contrar celor reținute în actul de sesizare a instanței, transmiterea către inculpata B. a ofertei inculpatului S. privind plata unei sume de bani contra unei soluții favorabile și, implicit, nici acceptarea acestei oferte de către inculpată, constatare în raport de care, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că nu se susține acuzația de luare de mită adusă inculpatei, în modalitatea acceptării de foloase materiale ca modalitate normativă de realizare a laturii obiective a acestei fapte penale. Inculpata B. neavând cunoștință de promisiunea oferirii unei sume de bani de către inculpatul S., apare evident că aceasta nu avea cum să accepte o astfel de promisiune (în rechizitoriu s-a reținut neîntemeiat că inculpata a acceptat oferta care i-a fost transmisă, de a fi recompensată cu o sumă de bani necuvenită, așa cum a fost transmisă această ofertă de complicele P.).

Din probele administrate în cauză nu rezultă, nici faptul că suma de bani (sau măcar o parte din sumă) pe care inculpatul S. i-a dat-o lui P., a fost remisă intermediarului M. (presupus complice la infracțiunea de luare de mită), pentru a fi dată inculpatei B..

Prin urmare, în absența altor probe, care să se poată corobora cu depoziția martorului denunțator M. și din care să rezulte în mod neechivoc că inculpata a acceptat și a primit indirect, prin intermediul martorului M., foloase materiale, ca recompensă pentru că, în legătură cu atribuțiile sale de serviciu a determinat soluționarea prin clasare a dosarului în care era cercetat S., nu se decelează o bază faptică pentru a se putea dispune o soluție de condamnare a acesteia, instanța de control judiciar constatând că singura probă directă în raport cu acuzațiile aduse inculpatei B. în sensul că ar fi pretins și primit suma de bani de 17.500 euro, sunt numai declarațiile martorului denunțator date în cursul urmăririi penale.

Deși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că, în anumite domenii, utilizarea unor prezumții de fapt pentru a stabili vinovăția unei persoane nu contravine prezumției de nevinovăție de care se bucură aceasta, în cauză nu este aplicabil un asemenea raționament, deoarece o eventuală concluzie a vinovăției apelantei inculpate B. cu privire la primirea sumei de 17.500 de euro, bazată exclusiv pe afirmația singulară și necorelată a martorului denunțator depășește limitele rezonabilității unei prezumții de fapt și proporționalității acesteia cu scopul urmărit.

În raport cu aspectele anterior menționate, instanța de control judiciar consideră că în speță nu sunt aplicabile regulile privind utilizarea prezumțiilor de fapt în dovedirea vinovăției, stabilite de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Salabiaku contra Franței*, *Falk contra Olandei* și *Phillips contra Marii Britanii*.

Având în vedere aspectele anterior menționate, dar și incidența în cauză a principiului „*in dubio pro reo*”, consacrat de textul art. 4 alin. 2 Cod procedură penală, Înalta Curte de casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că în cauză nu există nicio probă plauzibilă care să confirme susținerea acuzației,

simpla afirmație a martorului denunțator cu privire la remiterea sumei de 17.500 euro, necoroborată cu nicio altă probă relevantă, nefiind de natură să demonstreze săvârșirea infracțiunii de luare de mită de către inculpata B. .

Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține, totodată, că o convenție de corupție sub forma mitei implică, prin ipoteză, capacitatea fiecăruia dintre cei care „tranzacționează”, de a asigura, în mod efectiv, executarea propriei „obligații” asumate în cadrul înțelegerii ilicite.

În cazul infracțiunii de luare de mită, aceasta înseamnă că *funcționarul corupt trebuie să aibă posibilitatea de a adopta conduita lipsită de probitate* la care s-a angajat, adică să aibă atribuții de serviciu în legătură cu actul determinat, a cărui îndeplinire sau neîndeplinire este urmărită de mituitor. Împrejurarea că, pentru existența infracțiunii, este irelevant în ce măsură făptuitorul a realizat în fapt, ulterior, actul de serviciu în modalitatea dorită, nu înlătură însă cerința existenței, la data comiterii faptei, a unor atribuții de serviciu concrete în legătură cu îndeplinirea acelui act, numai în această ipoteză fiind întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii.

În actul de sesizare a instanței, s-a susținut că dovada îndeplinirii actelor de autoritate de către B., în interesul mituitorului, o constituie faptul că, deși procurorul V. i-a spus explicit că nu poate dispune soluție în acel dosar, deoarece sunt în derulare activități operative, pentru a dovedi legătura făptuitorilor cu firme off – shore în urma comisiilor rogatorii deja administrate, inculpata B. i-a cerut totuși, în mod expres să dispună soluție.

Totodată, în rechizitoriu s-a reținut că prin ordonanța din data de 9.07.2014 emisă de procurorul C. s-a dispus clasarea dosarului nr...../D/P/2012, împrejurare de natură a atesta că s-a realizat modalitatea normativă de primire necuvenită a sumei de 17.500 euro de către inculpata B., la inițiativa complicelui corupătorului, prin intermediul interpusului, martorul denunțator M., drept răsplată necuvenită pentru un act comis în legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatei.

Analizând probatoriul administrat în cauză sub acest aspect, instanța de control judiciar constată că, în calitate de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, la aceea dată, inculpata B. avea, potrivit Ordinul ministrului justiției nr.529/C/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.154 din 5 martie 2007, cu modificările ulterioare prin art.3 referitor la Organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Criminalității Organizate și Terorism, atribuții stabilite prin Regulamentul de ordine interioară al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizate și Terorism, iar conform Ordinului nr.1226/C din 15 aprilie 2009 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, conform art.11 (3), procurorul șef al Direcției:

a) organizează, coordonează, controlează și răspunde de activitatea întregului personal din subordine privind îndeplinirea la timp și în mod corespunzător a atribuțiilor de serviciu, luând sau, după caz, propunând procurorului general măsurile care se impun; iar pe baza unor criterii obiective și potrivit specializării, repartizează procurorilor din subordine spre soluționare dosarele penale.

Din economia acestor dispoziții regulamentare rezultă că procurorul șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în virtutea atribuțiilor de redistribuire a dosarelor pe care le avea, putea dispune, în funcție de specializarea procurorului sau de motivele invocate de procurorul care solicita redistribuirea unui dosar, o astfel de măsură. Sub acest aspect, se reține că redistribuirea dosarului în care era cercetat inculpatul S., dispusă de către inculpata B., la solicitarea procurorului V., nu încalcă prevederile regulamentare anterior menționate și nu este de natură a constitui o formă de manifestare ilicită a autorității.

În privința scopului în realizarea căruia inculpata B. ar fi acționat, instanța de control judiciar apreciază ca fiind relevante declarațiile martorului C., care a susținut că, „în perspectiva unui control, care urma să se desfășoare de către *Inspekția Judiciară, doamna procuror șef a considerat că este necesar ca dosarele mai vechi să fie soluționate, în măsura posibilităților*”. Același martor a evidențiat faptul că inculpata B. nu i-a impus soluția și, la rândul său, și-a îndeplinit corect atribuțiile de serviciu, a dispus soluția rezultată din probatoriul administrat și nu a mai așteptat comisia rogatorie pentru că rezultatul acesteia nu ar fi schimbat cu nimic datele dosarului.

În declarațiile date, inculpata B. a motivat redistribuirea dosarului către procurorul C. prin iminența unui control al Inspekției Judiciare și prin faptul că la acea dată, procurorul respectiv nu avea preconizat un moment operativ și nici o încărcătură mare de dosare.

Prin urmare, întrucât din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpata B. a săvârșit infracțiunea de luare de mită în forma descrisă în actul de acuzare, în temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. c Cod penal va dispune achitarea acesteia pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000.

Examinând acuzația formulată prin actul de sesizare, aceea *de participare improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu* prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, reținută în sarcina inculpatei B. și analizând coroborat probele/mijloacele de probă administrate în cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că fapta nu întrunește elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că, în mod cert, maniera în care a acționat inculpata B. după redistribuirea dosarului în care era cercetat S., procurorului C., a fost una contrară atribuțiilor de serviciu, deoarece l-a determinat pe acesta să dispună clasarea, sub pretextul controlului Inspekției Judiciare, deși cunoștea că Inspekția Judiciară nu efectua în 2014 control de fond la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și, că acel dosar nu a fost comunicat pe lista dosarelor vechi și că în cauza respectivă au fost administrate probele – în special comisii rogatorii, solicitări la Oficiul de Spălare a Banilor semnate chiar de către inculpată - a căror relevanță și necesitate i-au fost prezentate și justificate din punct de vedere al soluționării cauzei de către procurorul V. căruia îi fusese repartizat inițial

dosarul.

Realizând propria evaluare a probatoriului administrat, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că dosarul nr.D/P/2012 aflat pe rolul DIICOT, a fost repartizat la data de 13 iunie 2013 spre soluționare procurorului V., care a efectuat mai multe acte de urmărire penală, iar la data de 04 februarie 2014 a dispus începerea urmăririi penale *in rem* cu privire la infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, delapidare cu consecințe deosebit de grave și spălare de bani, fiind efectuate acte de urmărire penală și solicitate date și informații privind activitățile comerciale și financiare derulate de reprezentanții societăților comerciale implicate, printre care S., P., C., N. .

În acest context se reține declarația martorului V. care a precizat că: „...la începutul lunii iunie 2014, numita B. mi-a atras atenția că acest dosar este vechi, împrejurare în care i-am spus că desfășor activități operative, respectiv comisii rogatorii pe care le-am dispus în luna mai 2014 și că, în absența răspunsului la aceste comisii rogatorii, care erau absolut necesare pentru a se demonstra legătura directă dintre S. și societățile nerezidente care căpușau C....ul, nu este posibilă soluționarea dosarului, care oricum are potențial de rechizitoriu”. Martorul a mai relatat că, „după câteva zile, la sfârșitul lunii iunie 2014, numita B. a efectuat din nou demersuri și acte privitoare la îndatoririle sale de serviciu, respectiv i-a atras atenția asupra dosarului C.... (dosarul lui S.) care este vechi și, pe un ton ridicat, i-a solicitat să soluționeze dosarul, deoarece DIICOT este sub monitorizarea Inspecției Judiciare pe dosare vechi.”

La 30 iunie 2014, inculpata B., procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism cu atribuții de redistribuire a dosarelor, a admis cererea procurorului V. de redistribuire a dosarului nr.D/P/2012 și a repartizat spre soluționare cauza procurorului C..

La data de 09 iulie 2014, procurorul C. a emis soluție în dosarul nr.D/P/2012, dispunând clasarea sub aspectul săvârșirii de către S., H., N. și C. a infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art.367 alin.1 din Codul penal, delapidare cu consecințe deosebit de grave în formă continuată prevăzută de art.295 din Codul penal raportat la art.308 și art.309 din Codul penal cu aplicarea art.35 alin.1 din Codul penal și spălare de bani prevăzută de art.29 alin.1 lit.c din Legea nr.656/2002 republicată, cu aplicarea art.35 alin.1, toate cu aplicarea art.38 alin.1 din Codul penal. (file 35-50 vol.14 d.u.p).

Motivul care a determinat redistribuirea dosarului nr.D/P/2012 rezultă din declarația martorei T. care a precizat: „ în perioada mai-iunie 2013 am avut un control de la Inspecția judiciară pe dosarele mai vechi de 1 an având ca obiect evaziune fiscală și spălare de bani, ocazie cu care s-a notat numărul mare de cauze existente la nivelul serviciului cu accent pe necesitatea de soluționarea cu prioritate a cauzelor vechi și foarte vechi. De altfel, în perioada aprilie-mai 2014, Inspecția judiciară a revenit cu control pe cauzele mai vechi de 5 ani, dispunându-se măsuri de reverificare peste 6 luni. În consecință, atât la nivelul conducerii cât și la nivelul șefilor de serviciu s-a făcut apel la toți colegii care aveau în lucru astfel de cauze să le analizeze cu prioritate.”

Totodată, martora a precizat că „discutiile în vederea soluționării cu celeritate a dosarelor mai vechi de 5 ani de zile de la prima sesizare au avut loc în cadrul sedințelor de lucru, care se desfășurau periodic. Cu siguranță, a fost o sedință la nivelul întregii Direcții întrucât erau dosare mai vechi de 5 ani de la prima sesizare și în cadrul celorlalte Servicii. La una dintre ședințele organizate la nivelul conducerii cu procurorii din cadrul Serviciului Economic, s-a discutat și problema soluționării cu celeritate a dosarelor mai vechi de 5 ani, întrucât reprezentau o vulnerabilitate pentru Direcție. „

Martora T. a mai arătat, următoarele: „la un moment dat procurorului V. îi fuseseră repartizate destul de multe dosare, în unele din acestea demarând măsuri de supraveghere tehnică, astfel că devenise destul de aglomerat.”, depoziție care se coroborează cu declarațiile date de inculpata B. care a motivat redistribuirea dosarului către procurorul C. prin faptul că acesta nu ar fi avut preconizate activități operative și nu ar fi avut o încărcătură mare de dosare.

Totodată, audiat în legătură cu acest aspect, martorul C. a arătat: „Acesta era singurul meu dosar mai vechi, în rest nu aveam dosare mai vechi de un an”, precizând că inculpata B. „nu mi-a cerut niciodată nimic referitor la dosar.”

De altfel, nici martorul V. nu a susținut că inculpata B. i-ar fi cerut sau sugerat să dispună o anumită soluție în dosarul pe care îl instrumenta.

Împrejurarea că procurorul V. a apreciat că nu se putea dispune o soluție în dosarul nr.D/P/2012 în lipsa răspunsurilor la comisiile rogatorii constituie o opinie persoană a acestuia și nu este de natură a concluziona, prin ea însăși, că prin solicitarea inculpatei de a soluționa dosarul i s-ar fi cerut, implicit, să pronunțe o soluție de netrimitere în judecată.

De altfel, prin rezoluția nr. 3062/IJ/707/DIP/2015 din data de 4 august 2015 a Inspecției Judiciare prin care s-a dispus clasarea sesizării din oficiu, din 22 mai 2015, privind săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.1 din Legea nr.303/2004 de către inculpata B. în legătură cu instrumentarea dosarului nr.....D/P/2012, s-a reținut că: „solicitarea de a finaliza urmărirea penală a fost întemeiată având în vedere că prima sesizare era din anul 2005, iar urmărirea penală a durat 9 ani.”

În cauză nu se poate reține că soluția de redistribuire a dosarului nr.D/P/2012 al DIICOT – Structura Centrală, reprezintă o îndeplinire „defectuoasă” a atribuțiilor de serviciu de către magistratul care, așa cum s-a arătat avea, potrivit Regulamentului de organizare și funcționare al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, competența de a repartiza dosarele penale pentru o bună desfășurare a urmăririi penale sub aspectul celerității acesteia.

De altfel, instanța de control judiciar constată că acțiunea imputată inculpatei B. prin actul de sesizare, constând în rerepartizarea dosarului nr.D/P/2012 al Direcției de Instigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, nu conturează, în sine, un comportament defectuos al acesteia în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu,

instanța neputând a caracteriza această acțiune ca fiind în evidentă contradicție cu dispozițiile legale și situația faptică existentă la nivelul unității de parchet respectiv.

În consecință, în lipsa indicării unor circumstanțe ilicite de adoptare a soluției în dosarul nr. .../D/P/2012 sau a unui mod contrar legii de administrare a probelor, nu va exista ilicit penal.

Față de cele ce preced, apreciind ca fiind fondat apelul declarat de apelanta intimată inculpată B., Înalta Curte, Completul de 5 judecători, în temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. b teza I Cod penal va achita pe inculpata B. pentru infracțiunea de participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Totodată, față de soluția de achitare pronunțată în cauză față de inculpata B. cu privire la infracțiunile pentru care aceasta a fost trimisă în judecată, nu se mai impune examinarea criticii formuale de Parchet vizând greșita individualizare a pedepsei aplicate de către instanța de fond acestei inculpate.

În concluzie, având în vedere considerentele anterior expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, în baza art. 421 pct. 2 lit a Cod procedură penală, va admite apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanta intimată inculpată B. împotriva sentinței penale nr.42 din data de 26 ianuarie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015.

Va desființa sentința penală apelată în ceea ce o privește pe inculpata B., va reține cauza spre rejudecare și în fond, va înlătura din dispozitivul hotărârii instanței de fond dispoziția de schimbare a încadrării juridice în ceea ce o privește pe această inculpată, din infracțiunile de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000 și, respectiv, participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal în infracțiunea de favorizarea faptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. c Cod penal va achita pe inculpata B. pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000, întrucât nu există probe că a săvârșit infracțiunea.

În temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. b teza I Cod penal va achita pe inculpata B. pentru infracțiunea de participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Totodată se va constata că inculpata B. a fost reținută, arestată preventiv și arestată la domiciliu, începând cu data de 01 septembrie 2015 până la data de 24 noiembrie 2015, inclusiv.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate care nu contravin prezentei hotărâri.

În baza art. 421 pct. 1 lit. b din Codul de procedură penală, va respinge ca nefondate apelurile formulate de inculpații S. și P. împotriva sentinței penale nr.42 din data de 26 ianuarie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015.

În baza art.274 alin. (1) și (2) din Codul procedură penală, inculpații S. și P. vor fi obligați la plata sumei de câte 300 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art.275 alin. (6) Cod procedură penală onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru apelații intimați inculpați, în sumă de câte 90 lei, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

I. Admite apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de apelanta intimată inculpată B. împotriva sentinței penale nr.42 din data de 26 ianuarie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015.

Desființează sentința penală apelată în ceea ce o privește pe această inculpată, reține cauza spre rejudecare și în fond:

Înlătură din dispozitivul sentinței apelate dispoziția de schimbare a încadrării juridice în ceea ce o privește pe această inculpată din infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000 și participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea dispozițiilor art.38 alin.1 Cod penal în infracțiunea de favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 alin.1 Cod penal.

În temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. c Cod penal achită inculpata B. pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art. 7 lit. b din Legea nr.78/2000, întrucât nu există probe că a săvârșit infracțiunea.

În temeiul art.396 alin.5 raportat la art.16 lit. b teza I Cod penal achită inculpata B. pentru infracțiunea de participație improprie sub forma determinării cu intenție la săvârșirea fără vinovăție a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art.52 alin.3 raportat la art.13² din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală.

Constată că inculpata B. a fost reținută, arestată preventiv și arestată la domiciliu, începând cu data de 01 septembrie 2015 până la data de 24 noiembrie 2015, inclusiv.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate care nu contravin prezentei hotărâri.

Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina statului.

II. Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de inculpații S. și P. împotriva sentinței penale nr.42 din data de 26 ianuarie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr...../1/2015.

Obligă inculpații S. și P. la plata sumei de câte 300 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art.275 alin. (6) Cod procedură penală onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu până la prezentarea apărătorilor aleși pentru apelații intimați inculpați, în sumă de câte 90 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 26 iunie 2018.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO